
BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
3 1197 23204 4518

Anna Pehrsson

1864

Andeliga Sånger

till bruk

för

Jesu Christi Kyrkas

Sista Dagars Helige,

öfwersatta och bearbetade

af

Jonas Engberg.

Andra Upplagan.

Köpenhamn.
Utgifna och förlaggda af Jesse N. Smith.
Tryckta hos F. E. Bording.
1863.

Hymn.

En Gudaröst nu tonar öfwer jorden,
Och ljuder än hit upp till höga Norden;
Ja, Änglastämmor ifrån Himlen tala,
Som wilja wäcka, kalla, och hugswala.
O, men'skoslägt! håll upp med brott och
synd!
Tro Bibel, Mormons Bok — de dyra fynd,
Och gör hwad Ordet lär, Du skall förnimma
Hwad till din frälsning hör i Nådens timma.

J. E.

Företal.

Framgången af Herrens Werk i det nordliga Europa har framkallat de Heliges många lof- och tacksägelsesånger till den Store Gifwaren af all god och fullkomlig gåfwa.

Ibland dessa hafwa här de bästa blifwit utwalda, andra af utmärkt innehåll äro hämtade af goda källor, och ett stort antal hafwa blifwit öfwersatta från Engelskan; de äro införde i så god ordning som det för närwarande lät sig göra.

Denna Samling tillegnas wördnadsfullt de Helige i Swerige; med förhoppning att Psalmerna skola tjena till att stärka Eder tro och wisa sig wara en hjelpe- och tröstekälla i Eder Gudsdyrkan, undertecknar jag mig, med högaktning, Eder Broder i det Nya och Ewiga Förbundet.

Köpenhamn i Januari 1863.

Jesse N. Smith.

Register.

No. 1.

Morgonrodnans strålar träda
Utur natten, som har flytt;
Zions fana många gläda,
Allt upprättas nu på nytt.

Hedningskara! högt beprisa
Och beröm blott Jesum Christ;
Ty helt snart Han sjelf skall wisa,
Att Hans Ord uppfyllas wisst.

Jordens Store! likson agnar
Skall wår fiende förgås;
Ondskans motstånd intet gagnar —
Guds afsigter skola nås.

Ifrån Himlen — fram ur jorden,
Sanning kom så skön och ren;
Zions ljus från West till Norden
Sprider ut sitt klara sken.

No. 2.

Gläd dig, o jord! se Herren will
På jorden bland oss bo!
Nu hwarje själ sig rede till,
Att gå till Zions ro.

Gläd dig, du jord, och menskors tal,
För Segerwinnaren?
Låt mark och klippa, höjd och dal
Genljuda om wår Wän.

Ej synd, ej sorg, ej bittra qwal
Må störa hjertats frid;
Han komma skall från Himlens sal
Just i beläglig tid.

Gläg dig, ty Herren gör dig ren,
Förbannelsen förgår!
Lik stjernors glans sprid ut ditt sken
I tusenårig wår.

No. 3.

Stor Herren är och till Hans pris
Wi sjunge högt och gladt;
Ty Han af nåd, så huld och wis,
Oss i Sitt Rike satt.

Nu mer än förr Hans kärlek stor
Sig uppenbarar städs;
När Abra'ms Gud ibland oss bor,
O Israel, ej räds!

Ett ewigt Evangelium
Är kommet till wårt land;
Och Sanning tränger till hwart rum,
Den går från strand till strand.

I all wår tid wi prise må
Wår Herre, hög och stark;
Ty innan kort wi få hemgå
Till Zions blomstermark.

Ja ewigt låf Dig offras skall
Af Zions syskonkrets;
Att Du uppreste oss från fall,
Och Himlen har tillreds.

För wattnets och för Andans dop,
Wi prisa mă Ditt Namn,
Trots Babels här och satans hop,
Wi hwila i Din famn.

För hwarje Ord, Du sänder än
Till oss i mörkrets werld,
Wi gifwe tack och pris igen,
Ty Du är äran wärd.

Profeters röst bland oss är hörd
Om hwad som snart skall ske,
De utså rikt till domens skörd,
Fast werlden synes le.

De Helige nu wandra bort
Till Zions herrlighet;

Att Babels wälde skall bli kort,
Hwar helig man wißt wet.

Så klart det uppenbaradt blef,
Som war de Gamles hopp;
Hwad hwar Profet i forntid skref
Skall punktligt fyllas opp.

No. 4.

Kom Zions frälsta skara,
Och prisa Herrens makt!
I hafwen fått erfara,
Att Han har sanning sagt,
Som uti fordna dagar
Sin Sanning lät utgå;
Det Honom nu behagar
Att handla likaså.

I skingrade af Juda,
Stäm in med oß i sång!

Låt harmonien ljuda,
Sjung alla på en gång!
Att det må rätt behaga
Wår Konung och wår Gud —
Må ingen sig beklaga,
Som är en Jesu Brud.

Nu Israel sig gläde,
Fast Zions wäg är träng;
Ej sorg du mer tillstäde
Att förorsaka twång.
Från träldomshuset gå nu hem
Att tjena Gud i frid,
I Zion och Jerusalem,
I denna sista tid.

Så lyda Guda-orden,
Hwars mening är helt klar:
Drag ut från Syd og Norden!
O Israel, war snar!
Om alla mörkrets andar
Med wrede derpå se,

Guds werk ej derför strandar,
Ty hwad Han sagt, skall ske.

När wi till Zion lända,
Liksom en äkta brud,
Med lamporna antända,
Wi wänta der wår Gud.
På oss med huldhet smila!
Din salighet oss gif!
Först tusenårig hwila,
Och sedan ewigt lif.

No. 5.

Wak upp, hör rösten ljuder
Från Zions murar hän!
Se, Nådens Gud oss bjuder
En bättringsdag igen;
Men snart skall budet fara
Från Lifwets Förste ner,
Och i Hans namn förklara,
Att tid ej gifwes mer.

Wak upp, förr'n domen skallar!
Fly mörker! kom till ljus!
Den gode Herden kallar,
Kom till Hans fårahus!
Se dörrens öppning leder
Till Lammets bröllopssal —
En Brud Han sig bereder
Af frälsta slägters tal.

Wår Konung är Messias,
Wår Gud, Immanuel,
Till frälsning Han Elias
Har sändt till Israel.
De fordna willogångar
Ej längre wandren på!
Då fienden Er fångar,
I kunnen ej bestå.

Till ändan snart det stundar,
Då domen skall utgå;
Sitt Rike Herren grundar,
Som skall för ewigt stå.

Bryt sönder mörkrets bojor!
På tecknen gifwen akt!
I folk, i slott och kojor,
Erkännen Herrens makt.

I menskor, hwilka hwimlen
Omkring i syndens natt!
Ett bud är sändt från Himlen,
Som skänkt en herrlig skatt;
Ty Mormons Bok upptäcktes,
Förbundets Bok kom se'n —
Från sömnen många wäcktes,
Och wandra i dess sken.

No. 6.

Nu Efraims budskap kalla
Som med basunaljud:
Wak upp, I folkslag alla!
Tillbedjen Himlens Gud!
Nu Israels herdestenar
Med Josefs hus bli ett;

Nu blomstra trädets grenar
Mer skönt än förr man sett.

Ej Israel mer skall twingas,
Men gă i frihetsdans;
Se Bruden nu omringas
Af herrlig högtidskrans.
Ja, se på äldrig qwinna
Och silfwerlockig man
Hur glädjetårar rinna —
Ty Zion seger wann.

Allt Josefs söner wåga
För tusenårets fest;
Från Syd och Nord de tăga,
Från fjerran Öst och West.
Helt snart skall festens Konung
Bland brudeskaran stå;
På must och win och honung
Han will oss bjuda då.

No. 7.

Låt Zion i sin prakt stå fram,
Iklädd sin skrud och krans!
Sjung harmoni för Zions Lamm,
I helig högtids-dans!
Nu ilbud korsa land och haf,
Oaktadt Babels split;
Det frälsningsord, som Gud dem gaf
Utsås med nit och flit.

Häroldder, blåsen Guds basun!
Gån ut till jordens hörn!
Förkunnen hedning, swart och brun,
Att fly till Westerns örn;
Att i dess wingar söka skydd,
Emellan höjderna —
Den sanning finnes klart antydd —
Der njutas fröjderna.

Men förrän denne stora dag
Skall Himlens ljus förgå,

Och solens glans bli matt och swag —
Bered dig Zion då!
Ja, månens skifwa liknar blod,
Naturens lugn är wäckt;
Då sjunker Guds fieders mod —
Då we, den onda slägt.

Då brista skall den himmels hwalf,
Som öfwer oss är spänd;
Wid Babels fall hörs jordens skalf,
Dess inre eld är tänd.
Då ser man wattnen fly mot Nord;
Der berg det fordom war —
Så wittna tydligt Skriftens Ord —
Der blifwer slätten qwar.

No. 8.

Wår store Guds städs under gör,
Som ses från slägt till slägt;
Så snart ett finger blott Han rör,
Är tingens ordning bräckt.

Det folk, som Gud ej trott, ej känt,
Skall se hwad ej det sett,
Att Öarna och Kontinent
Förena sig till ett.

Ja tänk, den dag omsider nås,
Då Guds fienders tal
Skall ropa: Klippor, wi förgås!
Fördölj oss i wårt qwal!
Ej så med oss, som tro Guds Ord,
Wi få en annan syn:
Af fröjd wi lyftas upp från jord,
Att möta Gud i skyn.

O stilla ro, som snart ingår —
Hwarom Profeter talt —
Som ock wi tro oss förestår,
Då Zion ej blir qwalt.
O segertid! o Sabbatsfrid!
Då allt är harmoni.
Än täligt lid! håll ut din strid!
Med Herren segre wi.

Så snart de tusen år förgått
Och Satan sluppit lös,
Har Zions folk sitt prof utstått —
Då Gud Din hämd utös!
Då wår förklaring försiggår,
Wi få odödlighet;
Se'n dessa fridens tusenår
Wi nå en ewighet.

No. 9.

Förlossarn för Israel, wårt ljus och wår tröst
Till jorden skall komma igen;
Hans folk, det betryckta, skall snart blifwa löst
Af Kungen, wår Broder och Wän.

Wi wete, Han kommer till Helgonens tal,
Och sätter i Zion sitt bo;

Ej längre wi dwäljas i dödsmörkan
dal,
Men ingå till hwila och ro.

I otro och mörker Ditt Israel låg,
Och ropte i öknen till Dig;
Wår fiende gladdes när sorger han såg
Oss möta på främmande stig.

Den, fäderna trodde på, Israels Gud,
Med huldhet Han tänkte på oss;
Han gaf oss af nåd Sina rätter
och bud,
Och sade: Du skall ej förgås.

Nu frimodig war, oss Guds Rike
skall ges,
Då Israel arfwet undfår;
På tidernas tecken det tydligt kan
ses,
Att frälsningens timme snart slår.

Hwad doldt war i Himlen och hem-
ligt på jord,
Det är uppenbaradt igen;
Är tolkadt af Änglar, och Sanningens
Ord
Kungöres af trofaste män.

No. 10.

Den himmelska elden ibland oss nu
brinner,
Wi Sista-Dags-werket ibland oss
få se;
Nu fädernas ord sin fullbordan ju
finner,
Då det, som blef taladt, på jorden
skall ske.

Chor.

Wi sjunga lofsånger då hjertat upp-
lifwas:
Hosianna! Hosianna! för Gud och
Hans Son!

All ära till Honom i höjden skall
gifwas,
Från nu och för ewigt. Amen, ja
Amen.

Nu Herren Sin hand har sträckt ut
öfwer jorden,
Att samla hwart Helgon trots djef-
wulens makt;
Guds fullmakt att handla är åter-
skänkt worden,
Och Hans Prestadöme på menniskor
lagdt.

Båd' bröder och systrar Förbundet nu
gläder —
De wittna: O werld, dina synder
aftwå!
Det heliga folket sin wandring an-
träder,
Och trängtar att Efraims dalar uppnå.

I watten wi döpas, ja men'skan bör
sänkas,
I likhet med Jesu begrafning och död;
De sjuka nu salfwas med olja och
stänkas
Sin hälsa af Herren, som hjelper
i nöd.

Från Norden nu Israel går med
hwarandra.
Anförde af Moses, i eld och i sky;
På torkade djup majestätiskt de wan=
dra —
Af folk och af skaror, skall höras
ett gny.

För Israel då skola gränserna röras,
Och lefwande watten skall uppfriska
dem;
Af Jehoras armar då folket skall föras,
Att säkert de komma till Efraims hem.

Gud will dem med wälde och ära
benåda
I Abrahams land, der de fordom ha
bott,
De mottaga arfwet och Frälsaren skåda,
Och döpas med watten så snart som
de trott.

Wälsignad skall bliswa den wäntade
dagen,
Då jorden ikläödes sin herrliga skrud;
När Jude och Hedning af Gud är
antagen,
Den dagen förkunnar basunernas ljud.

No. 11.

Haf tröst, du Zion, Jesu brud!
Af längtan har du brunnit,
Tills nu för tiden, Himlens Gud
Har sändt hit ned Sitt Änglabud,
Och du har nåde funnit.

Okunnighetens mörka natt
Betäcker jordens riken;
Man är af lögnen gripen fatt,
Man saknar Sannings ädla skatt,
I fåfängt hopp beswiken.

De flesta men'skors blick är skum,
Ej Sanningen de finne;
Men snart förkunnas i hwart rum
Ett ewigt Evangelium,
Som fröjdar själ og sinne.

Upplåt din syn! gif noga akt!
Se, hopetals de komma!
Att gå i dop, som Gud har sagt,
Och emottaga Andans makt,
Samt del med alla fromma.

O Zion! klädd i högtidsskrud,
Brist ut i fröjd tillsamman!

Ty du skall wara Christi brud.
Han kommer snart wår store Gud,
Då sjung ett ewigt Amen.

No. 12.

Baneret synes swinga
Kring Zions Gudathron,
Och fröjdesånger klinga
I Himlens region.
Nu wäntas högtidsstunden
Då det skall bröllopp bli;
Wärt hjerta rörs i grunden,
Ty wi få del deri.

All sorg will Gud afwända
Med Andans segerkraft,
Och i wår själ upptända
Det ljus wi förr ej haft; —
Der allas hjertan brinna
Af kärleks ljufwa brand —
Der hoppets mål wi hinna
I Zions fröjdeland.

Wårt hufwud Israels Förste,
Wälsignelserna spar
Åt dem, som städse törste
Till Nådens källa klar.
Oss skänkes Lifwets krona,
Som sprider gyllne glans —
Med Lammet få wi throna,
Och bära brudekrans.

Hwad glädje utan like,
Att i Förbundet stå!
Att werka för Guds Rike,
Ett arf bland Helgon få.
Wi offre pris och ära
Till Gud — Halleluja!
Wår Brudgumme står nära —
Wi hem till Zion dra'.

No. 13.

Herrens folk sig skall förena,
Som en hjord kring Herden god;

Han oss helga will och rena
Med Sin Anda och Sitt blod.
Frukta wi att swage digna,
Gå wi strax till Frälsaren;
Han är redo att wälsigna,
Lik en huld och trofast wän.

Målet dit hwarthän wi sigte,
Framför hoppets blick nu står;
Satan, werlden om oss dikte
Allt det onda han förmår;
Dock framåt! det är wår lösen;
Ej försagd och modlös blif!
Utur hälsobrunnen ösen!
Det kan skänka kraft och lif.

Ej wår tro wi må uppgifwa,
Gud förbjude att så sker!
Med förnyadt mod oss lifwa?
Oss wälsigna mer och mer!
Mot oss ler det goda landet,
Bjuder allstöns ymnighet;

Enighets- och kärleksbandet
Blifwe fast i ewighet.

No. 14.

Herrligt det är ju att samlas till-
samman,
Blott för att dyrka wår Fader och Gud;
Ty wi ju delaktiggöras i stammen,
Om wi städs göre och lyde Guds bud.
Hör Din församling, som jublar af
fröjd!
Sänd oss Din Anda från Himme-
lens höjd!
Nåd och wälsignelse låt oss nu få,
Då wisst af hjertat wi sjunge alltså:
Pris ske wår Gud!

Herre, wi låfwe inför Dina blickar:
Trofaste wilje wi tjena Dig städs;
Hjelp oss att segra då pröfning Du
skickar,
Ditt är ju Riket, hwaröfwer wi gläds.

Hela wår längtan och åtrå det är:
Werket befrämja af hjertats begär,
Så att enhwar i den ewiga fred
Ärfwa kan kronan för hwilken han
stred —
Må det så ske!

Kärleken, hoppet och tron oss upplifwa,
Att sammanslutas i syskonaband;
Många till Zion, wårt hem, sig
begifwa,
Der de wälsignas af Patriarks hand.
Trofaste stridsmän kring baneret stå;
Men framför alle ses Brigham framgå,
Följen hans ledning! hwem dröjer?
ej jag —
Kom till wär himmelske Brudgummes
dag!
Halleluja!

No. 15.

Herrlig är dagen,
Som nu är uppiunnen;

Timmen är slagen,
Då Jehova-munnen
Frälsning tillbjuder —
Ännu nådigt ljuder
Hans Sons Evangelium.

Trots werldens willa
Herrens werk uträttas —
Sanning wi gilla —
Folk i dopet twättas.
Ljus kan oss gläda,
Mörkret wi fränträda,
Löste ur Babel wi gå.

Nåd wi erfare,
Som nu stå i Kyrkan.
Låswad Du ware
Af wår sång och dyrkan!
Nu är Ditt Rike —
Skönt förutan like —
Grundadt med makt på wår jord.

No. 16.

Gud Jehova! Du oss samlat har,
Skänk Din Helge Ande till enhwar!
Gif oss alla styrka,
Att strida som sig bör;
Och lär oss rätt Dig dyrka,
Som wi ej kände för.

Ödmjukt bedje wi Dig, Nådens Gud!
Gif oss kraft att lyda Dina bud;
Låt Din hjelp ej dröja,
Ditt folk Du ej förgät!
Se Dina barn sig böja
Inför Ditt Majestät.

Sammanslut oss i Förbundets band!
Sträck utöfwer oss Din allmakts hand!
Wi tro, att Du bekröner
Och hörer med behag
Wårt tal, wär sång og böner,
På denne Sabbatsdag.

No. 17.

Hwilken salig stund,
Då af syndens blund
Gud till Lifwet oss wäckte!
Ty på mörkrets stig
Wi ej kände Dig,
Dock Du handen oss räckte.
Först Du oss lärde,
Se'n wi begärde
Döpas, wår Frälsare like;
Fröjd oss beredes
Då någon ledes
In i Ditt himmelska Rike.

Genom Äldstes hand
Gud Sin Helge And'
Ger den troende döpte,
Hwilken lydig war,
Den, som synden bar
Och oss alla genköpte.

Anden upphöjer,
Saligt förnöjer,
Och från Ondt will bewara;
Kunskap och wisdom,
Som ifrån Gud kom,
Han will dig uppenbara.

No. 18.

För Dig, Fader kär,
Wi framträda här!
Wårt tack og låfsång ljuder.
Af det Nattwardsbord,
Helgadt med Ditt Ord,
Förbundets folk Du bjuder.
Din Förstefödde,
Som för oss blödde
Emellan bödlarhänder,
Låtom oss bära
Hans Namn med ära,
Tilldess Han återwänder!

No. 19.

I dessa kifs och twedrägts mörka tider,
Då Furstarne ej akta folkets blod,
Den prisas stor, som käckt mot owän strider,
Och som för landets wärn, en kämpe stod;
Dock mer högaktas bör den man, som *hörer*
Wår Herres Jesu Evangelii Ord,
Och „*lyder*" det, då det hans hjerta rörer —
Han är i Sanning, ädel, wis och stor.

Men mera wärd än den, som tror och lyder,
Är den, som „*håller fast*" wid Sanningen —
Som i sitt lif, Guds frälsningslära pryder,
Fast afgrundsskaran will utrota den —

Som härdar genom, och hwars hjerta
lågar
Af helig eld och oförfäradt mod;
Hwars kärlek allt för nästans wäl-
gång wågar —
Och den, som liknar Mästarn, mild
och god.

Wi Herrens folk, som fram till ljuset
trängde,
Som slöt förbund med Gud i heligt
dop,
Och derigenom syndens bojor sprängde,
Wi få ett arf bland Zions frälsta hop.
Med brodersband till enhet samman-
knutna,
Mot Lammets Stad wi rigta nu wår
gång;
Der dödens kjettrar ewigt äro brutna,
Der jublar allt i salig högtidssång.

O syskon! bedjen Gud, Han will förläna
Den tro, som är på goda frukter rik;
Bjud Frestaren, som alltid will Er tjena,
Hwar dag, hwar stund, ett kraftigt „fjerran wik!"
Fäst lit till Gud! Hans Anda sök med ifwer!
Saktmodig war, och waka, lid och bed!
Då ej fienden dig från Herren drifwer,
Då når du „Lammets Stad," hwarför du stred.

No. 20.

När skall wårt öga
Skåda dig, Zion, Guds Stad?
När från det höga
Kommer Förlossaren glad? :,:

Herren tilldömmer
Höghet och ära och makt
Till den, ej glömmer
Hwad Han om Zion har sagt. :,:

Arfwet på jorden
Gud will till alla bestå,
Hwilka de orden,
Som Han har talat, förstå. :,:

Derför wi drage
Hemåt i brödra-förbund,
Der wi mottage
Wishet ur wisdomens brunn. :,:

No. 21.

Fröjder eder Zions söner,
Öfwer Lifwets sanna Ord!
Sänd med tillit edra böner,
Från den återlösta jord.

Fäderna det blef ju låfwadt,
Att Guds Son skall komma hit;
Han med Andan oss begåfwat,
Till Hans Ord wi sätte lit.

Många gåfwor Han oss sänder,
Ty Han hafwer oss så kär;
Aldrig edra blickar wänder
Från det ljus wi skåde här.
Sanningsljus från Himlens salar
Sändes hit till stoftet ned,
Tränger genom mörkrets dalar,
Bringar ewigt lif och fred.

O, hur må wi städs oss fröjda,
Att wi i Förbundet stå;
Der i Zion bo wi nöjda —
Straff skall werlden öfwergå.
Tusenåret snart upprinner
För Guds folk, med frid och ro;
Salig fröjd man hos dem finner,
Herren sjelf will när dem bo.

No. 22.

Ewigt förbund
Lagdt är till grund,
Morgonstjernan så klar uppgått;
Zions Stad skall uppbyggas af Gud,
Derom till oss är det kommet bud,
Och wi dess sanning förstått. :,:

Frälsning och frid
Skänkas derwid;
Jubla och sjung du Jesu brud!
Wi uppå klippan har grundat wårt hus;
Wäl oss! wi få uppenbarelsens ljus —
För oss är Israels Gud. :,:

Der i Guds Stad,
Salig och glad
Krönes hwar Helig med krona och palm;
Jorden, som liknar Guds Paradis,
Till wår Immanuels tack og pris,
Sjunger en ewig låfpsalm. :,:

Ewighets wår,
Tusende år,
Swinna så ljusligt wid Festens glans;
Upp mot Guds thronhöjd den himmelska jord
Närmas — förklarad och fullkomliggjord —
Smyckad med herrlighets krans. :,:

No. 23.

Nu Zions sol belyst wår jord,
I Efraims heliga land;
Dess strålar nä hit upp till Nord,
Och lysa för hwar man.
Kom Bröder, kom! o Systrar, kom!
Wi mä ej sofwa mer —
Snart närmar sig all werldens dom,
Då Frälsaren man ser.

Nu många tusen få begär
Att gä till Löftets land;

Guds Zion skall uppbyggas der,
Och nå från strand till strand;
Ty så uppfylles ju det ord
Af Herrens egen mun:
Befäst din stad på denna jord,
Och blif i mitt Förbund!

O, låt oss derför friskt gå på,
Med oförfäradt mod!
Wår Gud will alltid med oss stå,
Han är wår Fader god.
O, må wi finnas ibland dem,
Hwars gerning och hwars tro,
Bereda dem ett saligt hem
I tusenårets ro.

No. 24.

All Jorden sig af Himlens Gud berömme!
Med Änglahand Han sändt oss Lifwets bud,

Och Ewighetens Konungs Prestadöme
Nu står i Helighetens tempelskrud.
Så kom nu, dyra själ och låt dig lära
Den wäg, som leder till upphöjelse!
Du slipper längre mörkrets bojor bära,
Märk, Babels riken wänta straff och we.

Det komma skall en dag, så het den brinner,
Från Ljusets nejder stiger Herren ned;
För Sanningen då Lögnen helt förswinner,
Hwaröfwer fienden är ganska wred.
I säker sömn än Babels prester sofwa,
Dem wredens strålar skola bringa qwal:
Ty Guds Profeter ingen frid utläfwa
Till Babels sköka och dess döttrars tal.

Ej werldens lärdom för' oss Himlen nära,
Men binder själen fast i mörkrets twång;

Men Zions lag förkunnar Jesu lära,
Till Nådens skatter öppnar fri tillgång.
Nu budet säger: Du skall dig omwända,
Och tro, och döpas uti Jesu Namn!
Och se'n med Herrens folk till Zion
lända,
Ja der, allena der är Fridens hamn.

Så samlens förbundsfolk, och låt oss
sjunga
Ett Halleluja för wår store Gud!
Ja gläd dig i Hans skydd du barna-
klunga!
Du Zions borgarflock, Du Jesu brud!
Nu brudedrägten låtom oss påkläda!
Ty snart Han kommer med mång-
tusende,
Och brinner wåra lampor, wi inträda,
Att brudesalens herrlighet få se.

Allt tack och pris wi offre till Dig åter,
Som är från ewighet till ewighet!

Till Lammets bröllopp Du nu bjuda
låter,
Och skänker alla Trogna salighet.
Halleluja! o Gud, Du store Förste!
Med Enochs flock jag Dig lässjunga
will,
Ja Ditt är Riket, makten, Du den
Störste!
O Fader! led oss wid Din hand
dertill.

No. 25.

Till Lammets bröllopp Herren nu in-
bjuder,
För sista gången af Mormonerne;
Igenom dem nu wittnesbördet ljuder,
Profeters röst är hörd om hwad skall ske.
Den slägt, som är förwänd och ej
will känna
Guds bud — ej wandra Lifwets rätta
stig,

Men efter falska läror ifrigt ränna —
Aflägsnas ifrån Gud, förderfwar sig.

Dock Ordet ropas ut, och slägtens öde
Nu hänger, så att säga, på ett strå;
Wäl Herrens fordna wittnen blefwo
döde,
Men andra lefwande framför oss stå;
Gud Sina barn med starkhet will be-
manna.
Mot Mormonismens rena, starka And'
Skall werldens wisdom helt wan-
mäktig stanna,
Ty Herren styrer allt med mäktig hand.

Emellan dolda skär, på wredgad bölja
Nu Zions skepp så stolt på hafwet går,
Förutan bäfwan Josefs söner följa
Framåt till Festens sköna tusenår;
Ty kompaßnålen lifwets kurs utpekar,
Och wisar städse upp mot ärans
höjd —

Och hwarje ädel Helig aldrig twekar,
Att följa uti allting glad och nöjd.

No. 26.

O, sköna tid för Zions unga Rike;
Nu sprides Evangelii bud;
Nu Jorden sig med Himlen snart förlike,
Ty Fridsförbundet sändes ifrån Gud.

Hans röst så kallar: Kom, du fallna skara,
Kom till Min famn, kom till Mitt bröst!
Ack, kommen, söken skydd hos Mig för
fara!
Hos Mig en källa finns af salig tröst.

Nu åter Jesus kärleksfullt will samla
Förmedelst Evangelium;
Så kommen, jordens slägter, unga,
gamla!
Wid Himlens Nattwardsbord än fin-
nes rum.

Se der, i Öknen Lifsens brunnar rinna!
I mörkrets rum nu ljuset står;
Wäl dem, som söka, wisserligen finna,
Och den, som beder uti tro, wisst får.

Må ingen derför Lifwets wäg försaka,
Men gå till Löfteslandets hem!
Ja trofast blif! och du skall frukten
smaka
Af Lifwets träd uti Jerusalem.

Här ingen undfår Andans högsta gåfwa,
Här ingen kan anamma allt;
Men ljusets barn, de böra Herren låfwa,
Och akta på de Bud, som Han befallt.

Och Herrens bud är Lifwets dolda manna,
Och salig hwila, mödans lön.
Märk! Ljusets barn blott tro det äd-
la, sanna;
De hafwa hopp att ärfwa kronan skön,

Ja, sköna krona! dig wi eftersträfwa,
För dig wi stride all wår tid.
För owäns-skaran må wi aldrig bäfwa,
Men offra lif och gods, och blifwa wid.

Att kämpa för Guds Rike skall belönas
Med segerkrans på domens dag;
Dermed de ädle stridsmän skola krönas,
Som hafwa wunnit Herrens wälbehag.

Halleluja! nu öfwer jorden klinge,
Naturen blifwe tempelsal!
All Skapelsen sitt låf till Herren bringe,
Tag pris af myriader Änglars tal.

Ack, led oss fram till rang bland
Enochs Wisa,
Till Abra'ms, Isaks, Jakobs bord!
Att wi Dig der ewinnerligt må prisa,
Ja Dig, som Fridsförbund har skänkt
wår jord.

No. 27.

Se, Guds Rike blomstrar nu på jorden!
Hwem kan hindra det? Wi spörje hwem?
Zions Söner draga ifrån Norden,
Söka sig i Westerland ett hem.

Fullmakt finns att binda och att lösa,
Samt Profet, Apostlar och Gudsmän,
Kommen hit, att Lifsens watten ösa!
Gud har Prestadömet skänkt igen.

Budskap genom dem i werlden sändes,
Rösten ljuder länge, hög och stark;
Mången här och der till Gud omwändes,
Rättnu mognar Zions skördemark.

Christus snart i Fadrens makt skall
komma,
För att hålla dom i denna werld;
Men Han frälsar de trofaste fromma,
Och enhwar, som är Hans Rike wärd.

Den, som af det onda öfwerwinnes,
Stannar qwar i Babels mörka natt;
Hwarje själ, som der wid domen finnes,
Blifwer utaf Gud åsidosatt.

Nu du kallas syndens wäg frånträda,
Tro och döpas uti Jesu namn,
Andan få, som skall ditt hjerta gläda,
Då du hwilar i Hans Frälsarfamn.

No. 28.

Kom, o Du kungars Kung!
Wi wänta re'n på Dig;
Du frälsta Zion, sjung,
Och gå på Lifwets stig!
Din ankomst är wår själs begär —
Ditt Israel snart samladt är.

Kom, tag bort synd och we,
Och rensa allt med eld!
Ditt folk snart önskar se
Sin längtan tillfredsställd
Till Zions frid och harpospel,
Och få Rättfärdiggjordes del.

Hosiannas himlaljud
Då juble Jesu brud,
Då få wi af wår Gud
Den hwita silkesskrud.
Med palm i hand och krona på
Hans herrlighet wi ståda få.

Hell Dig, Du Zions Gud!
Mångdubbelt lefwerop
Uppgår med högtidsljud,
Ifrån de frälstes hop;
Om Zion gör, hwad rätt det bör,
Oss ingen makt tillintetgör.

No. 29.

Farwäl all jordisk ära,
Wi bjude dig, farwäl!
Ej syndens ok att bära,
Gaf Gud oss kropp och själ.
Wi sluta må förening
Med Den, som Sig utgaf;
S'en wi i dop fått rening,
Har Satan intet kraf.

O, må mitt namn bli funnet
Ibland de Helige:
Må målet bli upphunnet,
Att jag en gång får se
Mer herrlighet än själen
Härnere kan undfå;
Om Satan stinger hälen
Mer raskt jag fram will gå.

Jag älskar Fadrens aga,
Och bär på dagligt kors;

Jag fasta steg will taga
Mot syndens, werldens fors.
Jag gerna må fördraga
Bli werldens spottefläck;
Dock aldrig will jag klaga,
För Herren är jag täck.

Om Gud mig wille pröfwa
Med sorg en ringa tid,
Jag tålamod will öfwa,
Mig wäntar Zions frid.
Wi Helige få heta,
Och hålla Liwets bud,
Att hwarje själ må weta
Det Werket är af Gud.

Oss Christus har begåfwat
Med Andans dyra pant;
Han håller hwad Han låfwat
Och hwad Han sagt, är sannt;
Wi krans och krona bära
I brölloppshus engång,

Då ära, ära, ära!
Skall bli Guds Helgons sång.

No. 30.

O, hörer I slägter på jorden ett ord,
Tillsändt oss från Himmelens Gud;
Han öppnar Sin famn och will samla
Sin hjord
Af dem, som hörsamma Hans bud.

Det Budskap är sändt från de Saliges
chor,
Med Sanning till jorden igen.
Och wittnen nu ropa: Blif döpt du,
som tror!
Blif Helgonens broder och wän.

Gif ära till Den, som har allting
frambragt,
Ty tiden sig närmar till skörd.
Friskt kämpen för Sanning med full-
myndig makt,
Låt Ordets predikan bli hörd.

Nu rösten utropar: Gån ut I Mitt folk!
Undflyn ödeläggelsens garn!
Ty snart blottar Skökan sin giftiga dolk,
Att skada Guds heliga barn.

Helt snart skall det ljuda: Hon faller
nu ned
Från thronen af purpur och guld!
Af hennes misshandling församlingen
led,
Af blodet hon druckit sig full.

Hon derför skall skänkas det twådubbla
mål,
Och drabbas af plågor och nöd;
Uppbrännas med eld på straffdomar-
nes bål,
Ej undgå den ewiga död.

Nog länge wi lidit dess grymhet och
swek —
Ett Zion oss wäntar till lön,
När sången och ljudet af harpornas lek,
Förkunna Sabbaten så skön.

O, Söner och Döttrar af Zion, haf tro!
Ty wägen, fast kort, är dock trång;
Snart skolen I frälste, Guds Rike bebo,
War trofast, ty glädjen är lång.

No. 31.

Zions Härolder, på Sanningens bana
Skynden att utsäga Himmelens bud!
Blåsen basunen! och slägterna mana
Att sig bereda som Frälsarens Brud.

Babylons riken nu darra och bäfwa —
Sanning och ljus tränga fram på wår
jord;
Fursten af mörkret, med ifwer ses sträfwa
Hämnas enhwar, som will tro på Guds
ord.

Likwäl Guds Kyrka skall blomstra som
rosen,
Aldrig borttagas nu mer ifrån oss;

Israel ju hade i Öknen ett Gosen —
Lyde wi Herren, wi aldrig förgås.

Stenen, den rullar nu fram öfwer jorden,
Farten och kraften förökas hwart år;
Zion, de Heliges centrum är worden,
Trofast förblif! full belöning du får.

Låtom oss derför arbeta för Riket,
Som skall fortwara från tid och till tid!
Ljude än hånet och smädelseskriket,
Snart wi beställas af tusenårsfrid.

Waren beredde med lamporna klara!
Städse besinnen Brudgummen är när,
Då huru sällt i Hans sällskap få wara,
Eja! wi längte, ack wore wi der!

No. 32.

Yttersta tiden redan är inne,
Allt sin fullbordan skall nå;

Stenen, som Daniel nämner, wi finne,
Den på belätet skall slå.
Babylon synes bli;wa förskräckt,
Ewigt deß wälde och makt är stäckt.

Wåra fiender i tankarna hafwa,
Werket att stöta omkull;
Dock hwar och en uti snaran ses snafwa,
Som utaf falskhet är full.
Glänsande bublor är deras lust —
Oss leder hoppet från Babylons kust.

Ljuset från Zion strålar i Norden,
Sanning från Himlen utgått;
Kraftigt nu saltas folket på jorden
Af dem, som fullmakten fått.
Herrlig nu morgonstjernan wi se,
Jorden och Himlar af sällhet le.

Herren i Zion samlar så många,
Som uti dopet will gå;
Har du i Babylon warit en fånge,

Kan du dock friheten få.
Jesus skall aktas mest herrlig och stor,
Då Han som Konung på jorden bor.

No. 33.

Se hur Guds Sanning,
Sina strålar sprider!
Ymnigt den stänkes
Som Himlens friska regn;
Utan inblandning
Från hedniskt mörka tider
Mer den ej kränkes
I Prestadömets hägn.
Helwetets härar
Oss ej förfärar —
Herren, den Mäktige, strider för oss.

Intet dock mäktar
Owäns swärd och lansar,
Emot Guds Söner,
Emot dess starka här.

Fåfängt man fäktar,
Ty kronor och kransar
Helgonen kröner
S'en man hos Herren är.
We! werldens stora,
Wägen förlora —
Stenen i Zion de stöta sig på.

Af dem, som dårar
Af werlden blifwa nämnde,
Äger dock mången
Lyckjalighet och frid.
Gud oss utkorar,
Om än wi blifwa klämde —
Israel war fången
I Babel sin tid.
Många oss skända,
Dock skall det hända,
Att wi för dem i Guds Zion ingå.

Hwad är all trängsel,
Mot sådan skatt få winna?

Intet att akta
Mot Zions herrlighet.
Lide wi fängsel —
Der frid och fröjd wi finna.
Dithän wi trakta
Att finna salighet.
Sen ej tillbaka!
Gods eller maka
Må oss ej hindra till Himlen att gå.

Ack! att det hände,
Att Fridens store Förste
Snart återwände
Med Änglar högt i sky;
Tiden har ände,
Men först Du Gud, den Störste,
Budskap utsände
Igenom stad och by.
Jordskalf skall höras —
Zion, grundfästadt på klippan, bestå.

No. 34.

Salems Konungs Prestadöme
Gifwet är till Jorden ned,
Derföre wi nu berömme
Honom, som för werlden led.
Halleluja! Halleluja! Halleluja! Amen.

Aarons Prester nu frambära
Offer i rättfärdighet;
Mose söner Gud till ära,
Prydas uti herrlighet.
Halleluja! osw.

Gudomskraft sig uppenbarar
Ibland menniskor af kött;
Gud, igenom dem, förklarar
Att Sitt fallna folk Han mött.
Halleluja! osw.

Herrens Ord i werlden ljuder:
Samler mine Helige!

Kommer hit! Jag eder bjuder!
Werlden skall sin jämmer se.
Halleluja! osw.

Jord och Himmel skall kungöra
Herre! huru sträng Du är;
Hwar och en skall se och höra,
Att Din ankomst snart är när.
Halleluja! osw.

Städs Ditt Zion will Dig prisa,
Här i tid och ewighet.
Uti tro och gerning wisa
Offer och lydaktighet.
Halleluja! osw.

Will Du Fader, nu antaga
Sång och bön, som till Dig gå?
Oss kring Dig så sammandraga
Att wi aldrig skiljas må.
Halleluja! osw.

No. 35.

Åter kraftigt saltas jorden
Af det sanna Lifsens Ord,
Ifrån Öst och West och Norden
Samlas folk till gästabord
Hän i West på säker grund,
Som är sagdt af Herrens mun.

Evangelii Ängel redan
Himlens budskab har utfört,
Domen skall bli hållen sedan
Warningsordet blifwit hördt;
Fåren känna Herdens röst,
Zions Gud ger Zion tröst.

Lamporna istånd wi sätta,
Wisa Jungfrur, waka städs!
Kläderna wi hwita twätta,
Zions Brudgum deråt gläds;
Ankomstdagen blir fördröjd,
Bruden wäntar likwäl nöjd.

Wid Hans ankomst jordens röres,
Bergen smälta för Hans blick;
Då Hans thordönsstämma höres,
Ångestdag all werlden fick.
Se'n skall orättfärdighet
Aldrig göra oss förtret.

Derför jordens folk, omwänder!
Lyder Zions Himlabud!
Bud på bud än Herren sänder,
För att wärfwa sig en Brud.
Hwar och en, som har begär,
Kom till frälsning med Guds här.

No. 36.

Led oss fram, o Gud wår Fader,
För oss till ditt Zions Land!
Dina Helgons täta rader
Du beskydde med Din hand!
Hel'ge Ande! Hel'ge Ande!
Helga oss till kropp och själ,

Herre, öppna Himlens fönster,
Godhet, Nåd gif mer och mer!
Låt Ditt folk bli slägtens mönster,
Underfull oss werlden ser.
Himlens Herre! Himlens Herre!
Låt oss se Din ankomstsdag!

Snart ses werldens riken störta,
All dess storhet går till grus;
Men Du will Dig sjelf uppstörta,
Fägna oss i bröllopshus.
Lammets låfsång! Lammets låfsång!
Ljuda må i ewighet.

No. 37.

Att Zion skall segra, Guds löfte wi fått,
Fast Satan och werlden motstrider;
Ej Babylons wise Guds wisdom förstått,
Mot domen nu tiden hänstrider.

Ja, Draken och Babel utrusta nu sig,
Och säkert det blifwer till slagtning
och krig.

Af motstånd och strid från fiendernas
här,
Guds utwalda barn ej bortskrämmas,
Det kostar de förre ett gagnlöst beswär,
De skola till answar instämmas;
Men hwem kan afwända Guds ut-
sträckta hand?
Nu hwetet skall samlas förr'n agnar-
nes brand.

Gå fram kära Bröder, på kallelsens stig,
Och hjertat för Herren bereden!
Mot synd och orätt fören segrande krig,
Och undfly den brännande wreden!
Ja, waken och bedjen som stridsmän
på wakt,
Och gören det Goda af all eder makt.

No. 38.

Nu Efraims wäcktare städs stå på wakt,
Och ropa med allwar och styrka,
Så att deras stämma ur sömmen har
bragt
Rätt många, som nu wilja dyrka
Wår himmelske Gud og Hans Son, på
det sätt,
Som Anden och Ordet förklara för rätt.

Nu snart hafwer tiden ju hunnit det
mål,
Då Draken och Påfwen skall dömmas;
På thronen och djuret, förbannelsens
skål
Och Himmelens wrede skall tömmas;
Då Jorden af Anda och eld blifwer ren,
Och strålar förklarad i herrlighets sken.

Wäl den, som i tiden åtlyder Guds Ord,
Och sig för wår Frälsar' bereder,

Med tro och med dop och med Nattwardens bord;
Säll den, som Guds Anda städs leder.
Af salwelse, twagning — beseglingens makt,
Fås wisshet om arfwet, som för oss är lagdt.

Tänk, Bröder och Systrar, hwad hoppet är skönt!
Hwem will arfwerätten förkasta?
Och undfly att blifwa med ära bekrönt,
Och gent emot afgrunden hasta.
Nej, Älskade, nej! fram att målet uppnå,
Tänk, Jesus will sjelf sätta kronorna på.

No. 39.

Herren will Sitt frälsningswerk fullborda,
Som widkommer denne fallna jord;

Tiden nalkas, då Guds Son, den
Smorda,
Majestätiskt will Sig sjelf omgjorda,
Bjuda gäster in till Nattwardsbord.

Jesu får, den gode Herden följa,
Ulfwar tjute fritt i wredgad mängd,
Herrens folk ej ljuset undandölja;
Jublande de plöja hafwets bölja,
För att hinna nya Canaans ängd.

Mörkrets andar se derpå med harmen,
Hwilken från afgrunden är upptänd;
Fåfängt I mot oss så skriken, larmen,
Wi bewaras utaf Guda=armen;
Ty wi bedja: Herre, hjelpen sänd!

Ingen Herrens gerning kan för=
hindra,
Hwad Han säger, skall för wisso ske.
Sanningsstjernan skall för ewigt tindra;

Drabbar nöden, så will Gud den
lindra,
Zions segrar få de Trogne se.

Medan krig och pest och hungersnöden,
Jordskälf, eldebrand och hafwens brus
Rundt om jorden söka rof för döden —
Babels riken undanryckas stöden,
Och deß lärobyggnader bli grus.

Snart skall rösten: Babylon är fallen!
Höras widt omkring med tordönsljud;
Bättringens basuner, högljudt skallen!
Herrens menighet till festdag kallen,
För att möta Frälsaren och Gud.

No. 40.

En Mormon städs föraktas här på
jord,
För det han „Uppenbarelse" bekänner,

För det han söker Lifwets sanna Ord,
För det Guds Anda i hans hjerta
bränner.

För det han myndighet har fått af
Gud
Att lösa, binda — sändebud utsända;
För det han lärer folket Herrens bud,
Och barnens hjertan will till fädren
wända.

Förty han säger: Herren talat har
Af Himlen, också nu i wåra dagar;
Att Gud på Helgons böner gifwer swar,
Och sänder hjelp till den, som lider,
klagar.

Han bjöd en olärd yngling, Joseph
Smith,
Att lägga en grundwal till Jesu Rike;

Han gjort det möjligt blifwa mörkret
qwitt,
Han war en man, som finner knappt
sin like.

Nu ändteligen Kyrkan uppbyggd står,
Med embetsmän, som Herren har be-
skrifwit;
Och den, som sig omwändt till dopet
går,
Och undfår nåd för hwad han har
bedrifwit.

Går ut från Babel! så är Herrens bud,
Och samlas med Guds folk till Zions
dalar,
Att bygga städer, tempelhus för Gud —
Så Herren sjelf igenom Anden talar.

Blott den för Herrens Majestät kan stå,
Som sig med oskuldsdrägt får öfwer-
hölja;

Men häraf tycks wår owän orsak få,
Att Herrens folk förakta och förfölja.

No. 41.

Beskåden folkets mörka hwimmel,
Som swärmar rundt om denne jord!
De häda Herren i Hans Himmel,
Bespotta Lifwets wäg och Ord;
Dock de sig goda Christna kalla,
Fast de förakta Christi blod,
Och Babels lärdomar bifalla,
Och taga lögn för sanning god.

Och mörkrets täcke skjuler jorden,
Och mörker djupt i men'skan bor;
Dock dukar Herren gästaborden
För den, som Hans inbjudning tror.
Men märk, Guds folk! likt stum på wågor
Skall Babels wisdom snart förgå;

Uti Guds wredes heta lågor
Kan deras eget werk ej stå.

Ty Jehova, all jordens Konung,
Han talar Sina Skapar-ord,
Som äro söta såsom honung;
Den på dem tror blir heliggjord.
Märk! de, som Herrens werk motstrida
Och stöta sig mot Zions sten,
De skola straff och pina lida,
Och deras läkedom blir sen.

Men Herrens små, som undertwingas
För sannings skull af mörkrets här,
Af Lammet salighet dem bringas,
Snart höres: Babel fallen är!
Och se'n de ärfwa hela jorden,
Ty de saktmodige den få;
Då hela Zion frälst är worden,
Men bort de onda måste gå.

No. 42.

Guds Ängel nedsteg — hör hwad
underwerk stora!
Gaf kunskap om Efraims träd i Cu-
morah,
Med fullheten af Evangelii bud:
Att samla de gode, så bjuder wär Gud.

Chor.

O Israel! O Israel!
Bered dig för Gud!
Så snart du får höra
Förlossningens bud.

En Himmelens skatt — ja, en bok
full med sanning,
Helt fri från tillsats af sofistisk in-
blandning;
Fullmakt ifrån Himlen — celestial lag,
Är tecknen på Zions befrielsedag.

Chor.

O Israel! etc.

I werldshafwets öar! I folkslag, gif
öra!
Ty ting underbara, will Gud nu utföra.
Nu Zion skall blomstra för Kungen,
Guds Son,
Dit samlas Guds Helgon långt fjer-
ran ifrån.

Chor.

O Israel! etc.

I andliga män, som nu wiljen ned-
rifwa
Det Rike, som ewigt grundfästadt skall
blifwa,
I sjelfwe Er skaden, som wärst och som
mest,
Er tagen till wara, det wore dock bäst.

Chor.

O Israel! etc.

Nu Esai spådom oss faller i hågen,
Som språkkunnig filosof och theologen
Ej kunde uttyda, men fattigmans son
Det gjorde med Urim och Thummim
till lån.

Chor.

O Israel! etc.

No. 43.

Låfwen Gud med jubelsång!
Sjungen alle, på en gång,
För Immanuel, wår Drott,
Som oss skänkt så mycket godt.
Nu i denna sista tid,
Trots allt mörker, hat och strid,

Herren Gud låt ljus upprinna,
Att Hans folk kan Honom finna;
Och till undflykt gaf Han dem
Zion och Jerusalem.

Utbasunen Tjenare,
Hwad, som skall på jorden ske!
Sjung med fröjd och låfsångs röst:
Herren har Sitt folk förlöst.
Snart omstörtar Babels makt,
Eld förstörer all deß prakt,
Medan Zions folk skall trifwas,
Och af Anden sjelf upplifwas,
Så Guds barn bland Änglars chor
Jubla få: Wår Gud är stor!

No. 44.

Att Zion beredes! det budskap utgår
Till jordens folkskaror just nu.
Nu kommer helt snart ett befrielse-år,
Då bojan skall brista itu;

Så mången med glädje i hjertat går
hem,
Att tjena i Zion wår Gud.
Han tilldelar frälsning allena åt dem,
Som troget åtlyda Hans bud.

Låt mörkrets härskaror oss möta med
wåld,
Guds werk skall dess fortare gå.
Wi samla till Zion från främmande
håll
Det folk, som skall trofast bestå.

Hwad saliga dag, när wår jord blir
omwänd,
Det warder för Himlen en syn!
När Skaparen är af Sin skapelse känd
Skall Frälsaren komma i skyn.

Så prisen Jehova, wår zionske Drott,
Som grund till Sitt Rike har laggt!

Förkunnen för folket i hydda och slott
Det budskap, Guds Ängel har bragt.

No. 45.

Wi glädjas och fröjdas i sång med
hwarandra,
Ej längre på jorden som främlingar bo;
Nu ilbud från Zion i werlden om-
wandra,
Förkunna de tusen års hwila och ro.

Chor.

Då allt, som war lofwadt Guds barn,
skall dem gifwas,
Då ondska och ofrid ej närmar sig dem;
Då jorden som Paradis lustgård skall
trifwas,
Och Jesus skall säga till Israel: Kom
hem!

Wi älska hwarandra, Förbundet wi ära,
I enighet bo och från synder affstå;
Men Herrens straffdomar de onda
förfära,
Wi wänta den dagen, då frälsning
wi få.

Chor.

Wi tryggt oss till Frälsarens ledning
hängifwa,
Han förer oss ut ifrån allt tyranni,
Som ännu oss trycker, men ändadt
skall blifwa,
Då rösten hörs ljuda: „Nu Zion är
fri!"

No. 46.

Jesus är Frälsarens herrliga Namn,
Det för oss öppnar den Allgodes famn,

Skulden Han för oss betalar;
Blodet utgjöt Han för synden, så stor,
Den sig omwänder och på Honom
tror,
Bygger på fasta grundwalar.

Nu här på jorden är Sanningen ny,
Strålar som sol genom dunklaste sky,
Som Babels riken omhwälfwer.
Fallet för Babel är hastigt och snart,
Derför, Guds folk: Gån nu ut med
en fart!
Wandren från Babylons elfwer.

Gästabudsglädje af Jesus man får,
Då han regerar i tusende år —
Guds folk är ense till finnes.
Helgonens ljufliga låfsång blir hörd
Då man uppskär sin wälsignade skörd,
Lönen den fulla då winnes.

No. 47.

Kom alla I Guds män! Gån ut, Hans
werk uträtta!
Gån ut i werlden än, Och folk i dopet twätta!
Nu Jesu Evangelium Förkunnas uti
många rum.
Och mången går till Zion till fröjd
och frid.

Kom, I kringspridde får! Och Eder
Herde wörda!
Han fick så många sår, Han bar den
tyngsta börda;
Och hwad Profeterne ha sagt, Wi
snarligen få se fullbragt;
Wi komma hem till Zion till fröjd
och frid.

Den röst nu blifwer hörd: Du bör
ditt fall begråta,
Få Andans wittnesbörd, Din synd
will Gud förlåta.

På Fadren kasta all din sorg, Ty Han
för barnen bär omsorg,
Och förer dem till Zion till fröjd
och frid.

När sorgen är förbi, Och suckar al=
drig höras,
Wi ifrån träldom fri, Till Zion åter=
föras;
Uppståndne få wi Jesum se, Och all=
tid wara samlade
Ett tusen år i Zion i fröjd och frid.

No. 48.

Till polens kalla gränser,
Till Indiens ängd så huld,
Till flodens strand, som gländser
I Afrika af guld;
Der pisangträden blomma,
Till palmbewuxen jord,
De ropa oss att komma
Med Christi dyra ord!

Guds Allmakt har der säte,
Der syns Hans fingers spår,
Dock men'skan Hans beläte
I syndens mörker går!
Wäl Han ock der förnöjer
Med gåswor utan mått,
Men hedningen sig böjer
För döda gudar blott!

Hwad gör att friska fläktar
Omsmeka druswan röd?
Hwad båta winets nektar,
När men'skan, andligt död,
Guds bud städs öswerträder
Och syndar om igen;
Åt skapta ting sig gläder,
Men glömmer Skaparen.

Wi, som Hans nåd fått smaka,
Hans ljus betrakta få,
O, skall wår ljusastaka
Inunder skäppan stå?

Må frälsning, frälsning skalla,
Må Herrens Ord bli sändt!
Till deß bland folkslag alla
Messiæ namn blir kändt!

Hans pris må winden bära,
Och wågorna ge swar,
Tills, likt ett haf af ära,
Från pol till pol det far!
Till deß wi frälste skåda
Guds Lamm, som dödadt war,
Bland oß för ewigt råda,
Wår Konung, Gud och Far!

No. 49.

Kom, Israels Äldste! förenad med mig
Uppsök de uppriktige hwar de än stå;
Wi föra dem in på upphöjelsens stig,
Från Babel de gå för att Zion uppnå.

Till Babylon, till Babylon, wi säge
farwäl!
I Efraims land så wi fröjda wår själ.

Wäl säden är mycken och arbetet stort,
Men äro wi ett, då wi mycket förmå.
Så underligt fort skall Guds werk
blifwa gjordt,
Till Israels städer i fjerran wi gå.
Till Babylon, etc.

Så kallen paa stora, och kallen på små!
Att de sig omwända från synd och
från last;
Ja kallen på Hedning, på Jude ocksa,
Ty Sistadagswerket nu fortgår med
hast.
Till Babylon, etc.

Så gå till de wise, och säg dem Guds
Ord!
Hwad fordom Han talat, skall nu bli
uppfyldt;

Inbjud ock de ringa till gästabuds-
bord,
Ty Herren wälsignar af näd, oför-
skyldt.
Till Babylon, etc.

Ja trösta, hugswala den ringe alltså:
War glad och war flitig, och full-
kommen blif!
Ty snart i de tusende år wi ingå,
Och sedan wi ärfwa det ewiga lif.

No. 50.

Säg hwar finns Zions land,
Der hemkomst firas?
Der till sist fridens band
Kring oss skall wiras;
Ty aldrig kan wår ro
I främlingslandet gro.
Kan här wär lycka bo?
Aldrig nej aldrig.

Finns wäl den Lifwets flod,
Hwars swall ej tryter?
Finns wäl den kärlek god,
Som sig ej byter?
Ja, i den ängden skär,
Der Gud och Lammet är!
Hans wänner skiljas der?
Aldrig, nej aldrig.

Jesu god! dit oss för,
Du nådens källa!
I Ditt land snart oss gör
För ewigt sälla!
Der frälst Din skara bor,
Der skall wår fröjd bli stor,
Der tystnar segrens chor?
Aldrig, nej aldrig.

Ja, helt snart i Ditt land
Wår hemkomst firas,
Der ett fast fridens band
Kring oss skall wiras.

Der kan ej smärtan gro,
Der så wi trygge bo,
Och wexling når wår ro?
Aldrig, nej aldrig.

No. 51.

Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton, blott en afton bor
jag här.
Gör mig ej hinder, ty jag will följa
Guds folk till strids genom ök'n och
bölja.
Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton, blott en afton, bor
jag här.

Resemåltid i hast jag tager,
Som en jagad, som ett ilbud, stannar ej.
Jag står omgjordad kring mina länder,
Har wandringsstafwen i mina händer.

Resemåltid i hast jag tager,
Som ett ilbud :,: stanner ej.

Lammets måltid mig saligt hugnar,
Som en försmak, blott en försmak af
Hans ro.
Med fötter skodda, ur träldomsbandet,
Jag går att finna det goda landet.
Lammets måltid mig der skall hugna
I en ewig :,; ewig ro.

Till det landet mitt öga blickar,
Ewigt strålar, ewigt stråler solen der;
I främlingslandet är mörkt och farligt,
Der går jag wilse och stapplar snarligt.
Till Guds Canaan mitt öga blickar,
Ewigt strålar :,: solen der!

Babel har ej den ro jag söker,
Nej, jag längtar, nej, jag längtar till
Guds stad;

Der gråter ingen, der slutar nöden,
Der bor ej synden, dit når ej döden.
Babel har ej den ro jag söker,
Nej, jag längtar :,: till Guds stad.

No. 52.

Det är ett land, som fröjdar ljuft mitt hjerta,
Ett tusenårigt land, som ögat ser;
Der inga qwal, der ingen sorg och smärta
Har hemma, men allt godt emot mig ler.

Dithän som wänner låtom oss nu sträfwa;
Der är wårt hem, der finner själen ro.
Må ingen här sitt skänkta pund nedgräfwa,
Men werka för att nå de sällas bo.

Den port är trång, som till Guds boning förer;
Men mörkrets wäg är bred och porten störst;
Dock blir allt wäl för den, som hör och görer,
Som söker Gud och Himmelriket först.

Derför på den och ej på någon annan,
I Herrens kraft wi skole målet nå;
Wi hand i hand må trofast med hwarannan
Igenom lidanden till Zion gå.

No. 53.

Hwad är det för en herrlig ort,
Hwarom Profeten kunskap bringar,
Hwarom Kung Davids harpa klingar;
Der allt likt Libanon blef herrliggjordt,
Och skulle Edens stämpel bära,
Och alltid blifwa Gud till ära,

Der skulle mark och höjd och dal
Bli smyckade som bröllopssal;
Och de förlösste inför Gud
Uppstämma sång med harpoljud.

Jo, det skall ske i denna slägt,
Då Herren denne jord beträder,
Och sig uti Sin gerning gläder,
Då Zion är iklädd sin brudedrägt.
Dä Herrens Ande rikt utgjutes,
I Zion högtidsglädjen njutes,
Dä lejon, lamm samt ulf och kid,
De bo i frid till ewig tid;
Då ingen lär att föra krig,
Ej menniskan förderfwar sig.

Du glada dag! o sälla stund!
Wi hälsa dig, ty snart du kommer,
Och bringar tusenårets sommar
Till dem, som trofast höllo Guds förbund.
Wi prisa Dig båd' gamla, unga,
Wär läfsång wi för Dig nu sjunga,

Wi ropa högt Halleluja!
För Dig, o store Jehova!
Ack, hjelp oss intill ändan stå,
Att herrlig segerlön wi få.

No. 54.

Se öknen och de torra platser grönskas,
Och ödemarken liknar Paradis;
Man winner allt, hwad wärdigt är att önskas,
Om först Guds Rike sökes på allt wis.
Guds Stad af Sarons rosor skall förljuswas;
Och Carmels prydelse skall bringas opp —
För fienders förfång man der ej gruswas,
Wår styrka blifwer kärlek, tro och hopp.

Till den swagtrogne den uppmuntring säger:
Frimodig war, och icke mera swag!

Wår Gud all werldens wärde noga
wäger,
Det blifwa skall en wedergällningsdag;
Ty Zions folk ej alltid skall förtryckas,
De ondes makt inskränkas må en gång,
Ty orättfärdighet ej städs skall lyckas,
Men alla orättwisas straff blir lång.

Till böghet, ära, Gud Sitt folk skall
föra,
De blindas ögon skåda dagen klar;
De döfwas öron kunna äfwen höra;
Den halte språng som skogens hjor-
tar ta'r; —
De stummas tungor tala tydligt orden,
Och källor uti öknen springa fram
Ifrån de rum, der drakar byggt i
jorden —
Nu bo tillsammans lejon, ulfwar, lamm.

En banad wäg för Herrens folk skall
gifwas,
Och den skall kallas Helgedomens stig;

Ej de ohelige bland Helgon trifwas,
Men efterhanden uppenbara sig —
Den wägen är blott laggd för Jesu
dårar,
Som emot werldens hot frimodigt gå,
Ty den, som Jesus kors sig här ut-
korar,
På smala wägen skall wisst målet nå.

Se Guds förlöste barn med seger-
kransen,
Med glädjesång och frid och ewig
fröjd!
Der rörer sig i stora högtidsdansen
En helgonskara himlasäll, förnöjd.
På glada Efraim, Guds Patriarken
Wälsignelserna profeterar wisst;
Här ingen fattig blir, ty höjd och
marken
Skall gifwa fullt till dem, som förr
haft brist.

No. 55.

Zion, när på dig jag tänker,
Känner hjertat himmelsk lust;
Hårdt mig trycka Babels länker,
Långt från älskad hemlandskust;
Men som dufwan med sitt blad,
Söker jag den sköna stad.

Jag är lik en skymfad fånge,
På en långt aflägsen strand;
Fast fiender äro många,
Kämpar jag för Zions land,
Att med frälsta slägter der
Bo, och se min Frälsar' kär.

Här mig nöd och fara hotar,
Än jag är i främlingsland,
Men jag likwäl icke knotar;
Lik en tungt bebördad man,
Korsets bana wandrar jag,
Wäntande en salig dag.

Ja, den dag må snart inträda,
Då jag ibland Helgons tal
Skall i Fadrens hus mig gläda,
Uti öknens fria dal;
Då skall Babels töcken fly
Bort för Zions eld och sky.

Tankarne sig trånfullt swinga,
Till den tid, jag höra skall
Klockorna i Zion ringa,
Och förkunna Babels fall.
Då är jag så säll och glad,
Hjelp mig Gud, till Zions stad.

Kära Bröder och Medäldste,
Öfwerallt på denne jord!
Låt oss samla hem de frälste,
Föra dem till Herrens hjord,
Och när wi ha' samlat dem,
Gå wi in glädjens hem.

No. 56.

Zion är wår resas mål,
Tänk härpå, du köpta skara!
Nu låt ingen martyrbål,
Åstadkomma skräck och fara.
Fröjda dig, du äga kan
Tusenårets arfweland.

Är du det bortlupna får,
Och din wäg sig fjerran kröker;
Efter dig din Jesus går,
Han i ödemarken söker.
Ingen Herde är som Han:
Syndare Han tager an.

Ack, du ljufwa himlaro!
Der de högste Gudar wistas;
De trofaste der få bo,
Frid och enighet der stiftas.
Fader, dina Helgon gif
Herrlighet och ewigt lif.

Eden, som förloradt gick,
Genom Jesus dubbelt winnes!
Höjen Bröder, modig blick!
Lammets Stad på jorden finnes.
Mätte till Guds högtidsfest
En och hwar bli wärdig gäst.

No. 57.

Nu Zions fana höjes,
Att alla det kan se;
Den stolte nederböjes,
Och Babel wäntar we.
De swage gå som hjeltar,
Dem ingen kan motstå;
Och stenen fram man wältar,
Som allt skall sönderslå.

Detsamma Adam kände,
Samt Enochs helgontal;
Profeterne, Gud sände
För det led spott och qwal.

Den tid dem war betecknadt,
De stredo ut sin strid;
I döden se'n de bleknat
Och hwila ut i frid.

I kamp mot mörkrets ränker,
Nu ljusets härar gå;
Ty Zions Konung tänker
Fiendens makt nedslå.
Snart Himlens Gud anländer
I herrlighet och makt;
Då folk från fjerran länder
Tillförer det sin prakt.

Då sorg och nöd ej råda,
Hwar trofast lönen får,
All werlden får då skåda,
Att Zion frigjordt står;
Ty Jesus då skall throna
Ibland martyrers här,
Och skänka lifwets krona
Till dem, som kämpat här.

No. 58.

Öfwer hafwet hän och gröna slätter,
Der Tempelberget majestätiskt står;
Dit min fot till wandring nu jag sätter,
I det förlofwade land,
Der ett hemman med boning jag får.

Patriarken Jakob anförtrodde
Det land till Josefs säd som egendom;
Der qwistar öfwer muren ymnigt grodde,
Detta land hafwer jag kär,
Dit wända nu slägterna om.

Här man njuter solens röda brufwor,
Höjd och dal af daggen blir beständt;
Guld och perlor fins i dolda grufwor.
Landet med Efraims höjder
Är kransadt, befästadt, tillstängdt.

Herrens folk sin högtidsfest der firar,
Der lär man sannings ord och dyg-
dens bud;

Lifwets frukt så frodig der framspirar —
Der blir Guds stora församling
Mångfaldig och mäktig i Gud.

Nu Guds Kyrka blomstrar skön i dalen,
Lik en funnen oskattbar klenod;
Der för Lammet redes bröllopssalen.
Han will mottaga sin brud,
Han Konungen, Fursten så god.

Der ett Tempel Herrens folk nu bygga,
Att besegling så som Gud sjelf sagt,
Samt nycklarne som salighet betrygga,
Så att wi frälsa oss sjelfwe
Med fäder, med barn och med slägt.

Der skall Herrens Stad och thron
upphöjas,
Der Han wara will ett tusen år;
Babels wäldige i stoftet böjas;
Men den förtryckte på jorden
Sin frihet och ära då får.

Derför till det land står min förhopp-
ning,
Tidt på längtans wingar flyr jag dit;
Der står sällhet, ära, re'n i knoppning,
Att dithän lyckligen hinna,
Gud gifwe mig ifwer och nit.

No. 59.

Snart kreaturens suckar skola ändas,
Ty Sabbatshwilan förestår;
Då Öfwerängeln med sin här skall
sändas,
Att binda Draken i de tusen år.
Guds Zion då af fröjd sin sorg förgäter,
Bland sina händers werk då Skapar'n
bor,
Hwad glädje wid Hans åsyn stor!
Ej smärtans tår wårt öga wäter.

Då Herrens barn i fridens skuggor hwila,
I salighetens Paradis;

Och Gog och Magog årligen ses ila,
Att dyrka Gud på sanna Helgons wis.
Dig Jehova, Dig Zebaoth ske ära!
Du will då throna i Jerusalem;
Och Zions stad blir Gudars hem
Dem Änglar all sin hyllning bära.

O höga mål! dit hoppet tränsullt syftar,
Strid trones kamp! den blir ej lång!
Snart själen sig från hyddans fäng-
sel lyftar,
Hon längtar genomgå den porten träng,
Som leder upp till ärans kronor stöna.
Blott den, som trofast öfwerwinner här
Får första rang bland Helgon der,
Dem Herren Gud skall herrligt kröna.

No. 60.

Zions kämpar! rusten Eder,
Omkring höjderna häll wakt!

Fåfängt Babel sig bereder,
Samlar all sin wapenmakt;
Aktar på
Att nedslå
Templen, som i Zion stå.

Lef rättfärdigt, håll Guds lagar!
Bed om kärlek, tro, frimod!
Fienden oss städs anklagar,
Ja, han kräswa will wårt blod;
Swärdet tag
Hjelteslag
Winn mot mörkrets här hwar dag.

Tidens fullhets segerfana
Fören fram i högtidståg!
Oss en daglig kämpewana
Gifwer mod i själ och håg.
Käckt man går
Trots de sår,
Som man under striden får.

Herrens sak är så befunnen,
Af de Helige hwar tid;
Och erfarenhet blir wunnen,
Genom bön och helig strid.
Skulle wi
Då gå fri,
Och ej något näpste bli?

Mången will dem Gud skall kröna,
Se'n de fäktat några da'r;
Men så snart de börja röna,
Att det gäller fullt allwar;
Då se wi
Att de bli
Fängslade till slafweri.

Men den rätt Guds wägar känner,
Frihets herrlighet förstår,
I hwars bröst Guds kärlek bränner,
Den Guds Ande söker, får;
Icke han
Swika kan,
Utan kämpar som en man.

Seger efter kamp wi winne,
Fienden blir nedergjord;
Och till harnesk wi ombinde
Änglars wittnesbörd och ord.
Strid och sår
Snart förgår —
Zion segerkransen får.

No. 61.

Ett folk sammankallas långt fjerran
ifrån,
Ty Herren will bygga en stad,
Bereda en thron för Sin salwade Son;
Hwad Zion skall då blifwa glad!

Då Allfaders wilja fullbordas på jord,
Naturen får hwila i fred;
Då lydnadens Anda i Zion blir spord,
Då Änglarne sändas dit ned.

Då Helgonen dricka af lifsbrunnen ren,
Som lifwa själ, anda och märg;
Beskyddad man är ifrån Babylons
mehn
Bland Efraims skyhöga berg.

De lägga så glade en tiondepart
I Herrens förrådsmagasin;
Från Himmel till jord strömmar reg=
net så klart,
Och marken ger gröda och win.

I Malachi spådom det blifwer oss sagdt:
Det folk, som med Gud gör förbund,
Det will Han wälsigna med ära och
makt,
Dem wälgång skall följa hwar stund.

Men åter han säger — en märkelig
sak —
En hämdedag stundar helt wisst,
De onde ej då finna ro i försmak,
Men brännas från rod och till qwist.

Ty Jesus med Helgon i konungaprakt
Skall komma till Zion en gång;
De starka då gå med celestial makt,
Att jaga bort mörker och twång.

Då arf skall undfås af rättfärdigas säd,
Men werlden skall dom öfwergå;
Allt ondt skall förtäras — o Zion,
dig gläd!
Då skall du med ära bestå.

No. 62.

Förlösas skall jorden den wida,
Så hafwa wi Skriften förstått;
På elddopets prof ses hon bida,
Sitt dop uti watten hon fått;
Hon då skall Guds Helgon tillhöra,
Som wågat och wunnit sin strid;
Och Jesus dess Konung skall föra
Sin spira på jorden i frid.

Då krigståg af jordens nationer
Om länder och riken ej förs;
Trupetens ljud, swärdslag, kanoner
På slagfält, i rymden ej hörs;
Men sånger till Fridsfursten höras
Af Gudars och Helgonens chor;
Ja, guldharpors strängar då röras,
Hosianna! wår Gud bland oss bor.

Den späde skall drifwa på bete
Sjelf björnen bland kor och bland får,
Ja, pardern och ulfwen wi wete
Bland kalfwen och fålen då går;
Och lejon wid lamm skall då wandra,
Och barnet wid ormen har fred;
Då djuren ej hata hwarandra,
Se'n draken till afgrund far ned.

Och Adam „den Gamle af dagar",
Då ses med sin drottning så skön;
Då skapelsen frigjord ej klagar,
De gode få ärfwa sin lön.

Då forntidens Öfwerstepräster,
Ja, Abel och Enoch, wi tro
Ej aktas som främmande gäster,
Ty i Staden med grundwal de bo.

Bereder, bereder nu Eder,
Som bären den snöhwita skrud;
Nu seger till festen oss leder,
Om kröningens dag få wi bud.
Ack, kämpen till blodet trofasta!
Ej räds någon annan än Mig;
Men efter fullkomlighet hasta,
Blott på sanningens heliga stig.

Då jorden utaf oss skall egas,
Som Kungar och Prester i fred;
Ja, ewigt lifs kronor tillwägas
För oss och till barnena med.
Ej något wår kunskap förswagar,
Wi känne då Gudarnes Gud,
Och utgrunda Himlarnes lagar,
Ja, Guds wisdom och kärlekens bud.

No. 63.

Se, jorden skall som Eden le!
Hwart Helgon henne eger,
Då Jesu åsyns glans wi se,
Då Han från Himlen Sig will te,
Till Adams slägters seger.

Ja, snart Han kommer — Hän wår Gud, —
Att öfwer werlden dömma;
Hans fiender med klagolud
För sent sig ångra — Herrens bud
Så helt de kunnat glömma.

Då måste alla böja knän —
Då bräns de torra grenar;
De onda banna Gud — dö hän —
O käre Fader, tro förlän!
I Dig Du oss förenar.

Ej höras krigarskarors gny,
Ej blodbad marken skölja —

Då jorden är som skapad ny,
Då Zions eld och ljusa sky
Städs Lammets stad skall följa.

Sjung — höga Himlar! Gläd dig
jord!
Guds folk, fly hän till bergen!
Nu Abra'ms, Isaks, Jakobs bord
Tillreds för folk från Öst, Syd,
Nord;
Dithän i tid Er bärgen.

Snart kommer tusenårets dag,
Som Guds Profeter spådde,
Då stipas rättsligt Herrens lag —
I, Helgon! fram till Zion drag,
Att skörda hwad Ni sådde!

Du folk, som frihetsfanan bär,
Drag hem, i Zion stanna!
Då afgrunds-draken fängslad är,
Skall Israel, Gogs och Magogs här
Högt jubla Hosianna!

No. 64.

Gläd dig Zion! gläd dig jord!
Se, din Konung till dig kommer;
Gläd dig folk i höga Nord!
Se, Han bringar ewig sommar.
Skapelsen blir fri från qwal,
Jemnt blir både berg och dal,
Frid och sanning bo på jorden,
Då Guds Zion byggdt är worden.

Böj dig för din Konung själ!
Hyllning till den Högste höjen!
Kejsare så wäl som träl,
För Hans thron Er ödmjukt böjen!
Snart på jord i Zion, Han
Kungaspiran förer an;
Mörkrets makter undanwike
Hans är Salighetens Rike.

Ibland hela Israel
Skall Han wara Öfwerdommar',

Helgonskarorna jemwäl
Följa med — nedbryta bommar;
Sjung då I till Zion gån:
„Hosianna, Davids Son!"
Sjung af fulla hjertefröjden:
„Ära ware Gud i höjden!"

No. 65.

„Nu Babel är fallen," så rösten snart ljuder,
Mörkret flyr undan, men ljuset blir klart;
Jesus som Konung regerar och bjuder
Bland de utwalde på jorden rätt snart.

Tusenårshwilan till jorden snart kommer,
Synd, död och Satan bli lysta i bann;

Skapelsens längtan, Guds herrlighets
sommar,
Efter de sex dagars frost, sig infann.

Lejon och lammen de gå med hwar-
andra,
Örnen och dufwan man ser på ett
blad;
År efter år många Hedningar wandra
Upp att tillbedja i Konungens stad.

Jehovas Namn winner ära på jorden,
Honom då känna båd' stora och små;
Helig och wis är då menniskan worden,
O — hwilken glädje, att hoppas derpå.

No. 66.

Glade wi se till den höghwälfde Himmel,
Snart kommer Jesus, wår Frälsar' och
wän;

Länge wi suckat med skapelsens hwimmel,
Nu wåra hjertan sig widga igen;
Ty det kom budskap till oss från det
höga:
Herren af Himlen hos Eder will bo,
Wänder mot Zion Ert spejande öga!
Snart gå wi in till Hans hwila i ro.

Bröder och Systrar? ack låtom oss waka!
Hafwa på tidernas tecken all akt,
Låtom oss Babylons lustar försaka!
Men sträfwa fram till wårt mål oför-
sagdt.
Zionske Kungen skall rättwist belöna,
När wi ej sofwa, men tjena wår Gud;
Alla, som segra skall Herren bekröna,
Skönt dem ikläda den snöhwita skrud.

Werld! fast du skryter, ditt prål kan ej
båta,
Tanken om Zion förblifwer mitt stöd;
Midt i all prakt dina barn måste gråta,
Midt i din rikedom lider du nöd.

Söner af Zion! och Döttrar tillika,
Samman med Konungen skole wi bo;
Nu låt oss tolka för arma och rika
Wigten, att Frälsarebudskapet tro.

No 67.

Den tid går aldrig, aldrig ur wårt
minne,
Då Jesus engång uppsteg på ett berg;
Bland lärjungflocken der wi Honom
finne,
Hans tal inträngde genom ben och märg.
Bland mycket folk, bland sina kära
wänner,
Han sade: Himmelriket tillhör hwar,
Som fattig är i andan och som känner
Sin swaghet för sin Gud och korset bar.

Säll den, som söker städs sin Herres
ära,
Och törstar efter sannings klara wäg,

Och grundar på Guds lag och rena
lära,
Den finner lifwets spis för själ och håg;
Ty Himlens dolda manna ymnigt gifwes,
Ja winets saft och mjölk Jag ho-
nom bjöd;
Liksom ett barn wid bröstet han då
trifwes,
Ty Jag är werldens ljus och lif och
bröd.

Säll den, som är saktmodig i sitt hjerta,
Den ärfwer jorden i all ewighet;
Och den, som lindrar bröders nöd och
smärta,
Får hwila ljuft i frid och salighet,
Och den, som är försonlig mot owänner,
Och dömmer mildt är Herren nådelig;
Ty den barmhertige Min Fader känner,
Han skall bestå i dom för Gud och
Mig.

Säll den, som känner idel törst och hunger,
Blott efter sanning och rättfärdighet;
Ja, säll är den, som midt i sorgen
sjunger,
För hwilken denna sak mest wigtig är:
Att noggrannt efterlefwa Fadrens lära,
Och wandra städse i Min efterföljd;
Säll den ej blygs, att smädekorset bära,
Och bli af hädelserna öfwerhöljd.

De rena, kyska hjertan skola skåda
Guds herrlighet och af Min fullhet få,
Och de fridsamme frälsas från all wåda,
Den högste Gudens barn de trofast stå.
Och när du hörer dig af werlden
nämnas
En dåre — trösta dig helt lugnt derwid,
Att Gud all orättfärdighet skall hämnas,
Och gifwa dig din lön och arf i frid.

Fördenskull Fader! låt mitt hjerta wara,
En boning för Din Ande god och sann,

Att jag må tjena Dig och fritt förklara,
Att jag i Ditt förbund all sällhet fann.
O, låt Ditt Zion mäktigt, herrligt
blifwa!
Låt mig som borgare deri få bo,
Med hustru barn och hwad Du mig
will gifwa,
I tusen års och ewigheters ro.

No. 68.

Min själ ej mera ängslas,
Men lifwas af Guds Ord,
Ej mer mitt hjerta fängslas
Till något här på jord,
Som kan min wandring hindra;
Om jag än led beswär,
All sorg will Herren lindra,
Ty Han min Fader är.

En sten i Jesu Rike
Jag nu mig blifwen ser,

Och ljus förutan like,
Af Anden strålar ner.
Nu rätt jag fatta torde
Mitt ärende på jord,
Se'n Gud Sitt werk kungjorde
Till oss i fjerran Nord.

I Babels mark jag sådde
Förhoppningarnes frö,
Men gro de ej förmådde
Inunder is och snö,
Ty köld och mörker råda
Der Ordets ljus ej står,
Men nu Guds Änglar båda
En tusenårig wår.

Af fröjd jag nu uppstämmer
Halleluja till Gud,
Ej sorg mitt hjerta klämmer,
Ty jag är Himlens brud.
Till alla will jag säga:
Ack kommen, slut förbund!

Ty intet kan uppwäga
Er sällhet från den stund.

No. 69.

Upp jordens slägter! upp och sen!
Upp, sofwen ej så trygga!
Ty Babels hopp och falska sken
Skall ewigt gå tillrygga.
Er wänden om,
Ty straff och dom
På ondskans barn skall falla —
Sin sköna brud
Med fridens bud
Will Gud till ära kalla.

Wak upp! se, tecknen på den dag
Nu städs sig uppenbara
I sol och mäne — krig og slag
Nu öfwer jorden fara.
All werlden står
Som tända blår,

Allt tycks till aska brinna.
Dock några få
Än tänka på
Guds Rike, söka — finna.

Hwad båtar då all werldens prakt,
Dess rikdom gods och ära?
Hwad hjelper då all kungamakt —
Att kejsar-kronan bära.
Hwar är den wrå
Dit du kan gå
Att undan Gud dig gömma?
Han kommer då
Att sönderslå
De onda, och att dömma.

I Herrens barn, förenens dock!
Upphöjen Eder stämma!
Om än af werldens hot och pock
I sitten hårdt i klämma;
Snart Himlens Gud
Wid domens bud

En hel förlossning sänder.
Från kamp och strid
Till ewig frid
Och fröjd sig allting wänder.

No. 70.

Bön och kärlek ställ som himlawakter
Emot köttslig lust, som snart är wäckt,
Strid och öfwerwinn de onda makter,
Som har åtskiljt Gud och Adams slägt.

Ej den stridsman föll i kampens hetta
Som en hjertlig tro till Gud har haft;
Bed med tro, i pröfningar minns detta!
Då du finner nådens segerkraft.

Tag ej äran sjelf om seger winnes!
I dig sjelf du är till intet god;
Spörj ditt hjerta om det städse minnes
Christus hängd på korset, full af blod.

Må du aldrig mera spjutet hwässa,
Som har genomstungit djupt Hans bröst!
Sätt ej törnekronan på Hans hjessa,
Med Hans bödlars blanda ej din röst.

Bed och älska! bed, att Han fullbordar
Werket, som Han har hos dig begynnt;
Bed att Han med sanning dig omgjordar,
Köp här win och mjölk förutan mynt.

Bed och älska, bed Han dig benådar,
Ger dig kraft att strida som du bör;
Bed Han tager bort hwart fel, som lådar
Än wid dig, och dig fullkomliggör.

Se, af palmer binds den segerkrona,
Som dig wäntar efter stridens larm;
Jord och Himmel en gång sig förson a,
Bruden hwilar wid sin brudgums barm.

No. 71.

Din Ande med mig wittne bär,
Att jag Ditt barn, o Fader är,
Att jag får ärfwa i Ditt Rike
En herrlighet förutan like,
Der Jesus är.

O, sälla glädje, rena fröjd!
Jag finner mig på lyckans höjd,
Dit ingen owän mer får komma,
Ty Riket tillhör blott de fromma —
Då blir jag nöjd.

Der må ej törnen, tistlar gro,
Der ingen giftig orm kan bo,
Ej lejon mer ett lamm har slagit,
Ty allt Guds frälsningsbud antagit
Och får der ro.

Der skall för oss ej wara död,
Ej sjukdom, sorger eller nöd,

Men wi med Christus få regera;
När dit jag nått, hwad will jag mera?
Hjelp Gud, mitt stöd!

Och då Han med Sin Gudamakt
Sig alla ting har underlaggt,
Till Fadren will Han så det gifwa;
Med Honom eet i Gud wi blifwa
I himmelsk prakt.

Derför wi sjunge jubelsång!
Kom folk! fly ut från Babels twång!
Kom du, som hjerta har och öra!
Nu Herren skall Sitt werk utföra
För sista gång.

No. 72.

Är Gud för oss, hwem dristar swärdet bära
Till kamp mot dem, hwars sköld är Himlens Gud?

Upp Bröder! Systrar! strid för Herrens ära!
Allt folk till Jesu högtidsfest inbjud!
Till stridsmän willigt må wi oss inwiga,
Hwad denna werlden bjuder på, förgät!
Det fåfängt är att folken oss befriga,
De få ej Riket — Jesus wann oss det.

Wi taga ej ett köttsligt swärd till striden,
Men bruka allt Guds harnesk, Andans spjut;
Från werldens synd wi afstå här i tiden,
Att få wårt arf så snart wi kämpat ut.
Wi lefwe för wår frihet och Guds ära,
Och för att nå till wåra fäders land;
Wi slippa då på träldomsoket bära,
Om ej med werlden wi byggt hus på sand.

Nej, Templet byggas skall på klippegrunden,
Der det mot flod och stormar kan bestå;
I dag samt än i sista nådestunden

Nu ljude högt: Du folk till dopet gå!
Och sedan hem till Zions friſtad ila,
Der Herren sjelf wår Konung wara will;
Då salig fröjd från Himlen ſkall ned-
ſmila,
Och ewigt få wi höra Christum till.

No. 73.

Så innerligt jag glädes
Som jag bland Änglar satt,
När motgång är tillſtädes
Och kring mig blifwer natt,
Mig Fadren dock ej glömmer,
Det tröſtar jag mig wid;
Om jag Hans Ord ſtäds gömmer,
Så ſkänker Han sin frid.

Om trofaſt jag förblifwer
Uti Hans nådawal,
Han då mitt namn inſkrifwer
Bland de utwaldes tal.

Jag Honom pris will gifwa
I tidig morgonwäkt,
Han will mig införlifwa
I Zions Gudaslägt.

I andan jag betraktar
Den stora fröjdefest,
Då Zions Brudgum aktar
Mig wärdig bröllopsgäst;
Med Honom jag får throna
På jorden tusen år,
Och sedan lifwets krona
Jag i Hans Rike får.

No. 74.

Så kommen nu wänner, och räcken Er hand!
Och låtom oss sluta ett kärlekens band,
Som aldrig må brista,
Om äfwen wi mista

Den wacklande hydda wi föra omkring,
Då anden sig swingar till Änglar-
nes ring.

I alle, som handen till plogen ha'n
satt!
Ack, låten Er sträfwan få blifwa
fortsatt!
Skall kronan förwärfwas
Och Riket få ärfwas,
Så böre wi waka hwarendaste dag,
Och lyssna till Jehovas rätter och lag.

Då törnen än såra wår blodiga fot,
Så tänken på Jesum, som utan allt knot
Led gisslarne swåra
För synderna wåra;
En krona af törne så tålig Han bär,
Och blodet, som flyter wår läkedom är.

Kom! låtom oss famna wår sargade wän!
Han älskat oss först, låt oss älska igen;

Han köpt dig med smärta,
Gif Honom ditt hjerta!
Från syndens förgift will Han göra
det rent,
Ack, bättra dig nu! det kan blifwa
för sent.

Hör du, som i Zion har blifwit en lem,
På heliga wägen fortwandra dit hem!
I hemlandet sköna
Dig Gud skall bekröna;
Bland helgade skaran, som jublande står,
Din krona, din palm och din harpa
du får.

No. 75.

Herrens werk wi uträtta,
Och wår wandring fortsätta,
Genom hela wår lifstid :,:
Wi ej stilla qwarstå,
Fram till målet wi gå.

Hwad Gud önskar wi göra,
Och Hans gerning utföra —
Wära pund ej nedgräfwa :,:
Om än wägen är trång,
Han dock för oss ur twång.

Såsom molnet förswinner,
Detta lif snart bortrinner;
Tänk wi snart skole skåda:
Den ett tusenårs tid,
Då wi hwila i frid.

Måtte Herren då säga:
Herrlig lön skall du äga;
Du, som som trofast Mig tjente :,:
Kom, och njut af min fröjd!
Se, din salighets höjd!

No. 76.

En grundwal är laggd innan jorden
blef till,

Bygg derpå med tröst, kära själ du
som will!
Hwad Herren förkunnar har mening
och grund,
Omwänd dig och tro, gör i dopet
förbund.

Tho du än är, så wäl frisk som ock sjuk!
Wid tarflighets kost eller kungelig duk;
Om när eller fjerran, på land eller sjö,
Så önskar ej Herren att någon skall dö.

Om än genom pröfning Jag låter dig gå,
Min nåd och Mitt bistånd du stän-
digt skall få.
Du skall icke skadas i luttringens ugn;
Jag renar mitt folk — war blott
tacksam och lugn.

Den själ, som till Jesum sin lit haf-
wer satt,
Skall icke förgätas i mörker och natt;

Men han skall befrias trots helwetets
makt,
Förmedelst Min nåd — Jag det lof-
wat och sagt.

No. 77.

Låfsjungen wår Frälsar', med jubel
och sång!
Han wiste oss wägen och styrer wår
gång,
Att wi kunne frälsas i Hans Paradis,
Och der Honom låfwa på Änglar-
nes wis.

Men wänner, besinnen! Han blott
med Sitt blod
Borttager wår synd om wår bättring
är god,
Så att wi städs kämpa mot ondt af
all makt,

Det sig mellan Herren och menni-
skan laggt.

O wänner! hör Orden, ty Gud talar
dem!
Så framt J åtlyden så för' Han er hem
Från Babylons wirrwar, som nu står
för fall;
Ack, bruken nu tiden! hör Frälsarens
kall!

O saliga glädje! du himmelska ro!
Då en gång wi skåda hwad här blott
wi tro;
När Christus skall komma, wår först-
födde Bror,
Och gifwer oss plats ibland Helgo-
nens chor.

Derför käre Bröder, wår himmelska slägt!
Ack! må wi stå klädde i brölloppets
drägt!

Wi då ibland Helgonens samling så stor,
Uppstämme: „Hosianna! wår Gud
bland oss bor.“

No. 78.

Himlens Gud, wår Fader!
Will du stå oss bi!
Ibland Helgons rader
Dig låssjunge wi:
När sig owän närmar,
Ger oss hän och spott,
Wildt i ondskan swärmar,
Låt oss göra godt.

Helgadt skall ju wara,
Gode Gud! Ditt Namn;
Du will oss bewara,
Gömde i Din famn.
Lustarne wi tämja,
Följa Lifwets bud;

Att Ditt werk befrämja
Hjelp oss milde Gud!

Kom till oss Ditt Rike,
Grundlagdt här på jord!
Lögnen undanwike
För Ditt sannings Ord!
Gif oss kraft och styrka
Att få öfwerhand!
Må Din sanna Kyrka
Blomstra på wår strand!

Intet må oss skilja
Ifrån Gud på jord;
Med Din kraft och wilja
Blir hon herrliggjord.
Må Du Gud tillstädja,
Att det ljus Du tändt,
Måtte många glädja,
Och Ditt Namn bli kändt.

No. 79.

Helige Ande! Du himmelska rena!
Ewig som Fadren och Sonen wår Gud:
Kom wåra hjertan till ett att förena,
Kom att bereda den zionska brud.
Kalla, församla och Jesum förklara,
Bygga Guds Kyrka, upplysa Hans folk!
O, låt wårt hjerta Din allmakt erfara,
Sanningens wittne och kärlekens tolk!

No. 80.

Ewige Fader! wi ödmjukt bönfalla
Om Din wälsignelse och att Din And',
Som ock m-d Sonen förenar oss alla,
Bind Du oss samman med enighets band!
Att wi i Dig, och i Jesum må wandra,
Ständigt tillwäxa i kunskap och tro,
Ödmjukt bekänna Ditt Namn inför andra,
Till dess hos Dig wi förklarade bo,

Spira och krona och Riken och throner
Endast tillhöra Dig, Himlarnes Gud!
Ära och hyllning och låfsångens toner
Gifwer Dig Zion den Enföddes brud.
Nu må wi kläderna snöhwita twätta,
Och oss bereda till anskriets ljud:
„Brudgummen kommer!" då fröjd
gör oss lätta,
Så wi uppfare att möta wår Gud.

No. 81.

Fader wår! på ärans throner,
Se till oss så nådelig!
Wi uppsände glädjens toner,
Och wår bön och tack till Dig.
Hosianna! Hosianna!
Ära ware Dig, o Gud!

Här i stoft en broderkedja
Beder, hör för Jesu skull!

Nu wi söka, klappa, bedja,
Ty Du är wår Fader huld.
War tillstädes, war tillstädes,
Fader! med Din helge And'!

Lifwets manna i wårt hjerta
Måtte det nu finna rum!
Låt bekymmer, oro, smärta,
Fly för Evangelium.
Mörkrets andar, mörkrets andar,
Wike bort för Jesu Namn!

Andans swärd Du wärdes gifwa
Dina tjenare i dag!
Att det Dina Ord må blifwa,
Dig till ära och behag.
Ja! — o Herre! Himlens Herre!
Du är ärans Souverän.

Ewig war från ewigheten,
Fader, Son och helig And',

Pris ske Dig, Treenigheten,
Utaf oss i fridens band.
Halleluja! Halleluja!
Halleluja! Amen!

No. 82.

Wär Gud! wi Dig åkalla
Mottag wår sång och bön!
Wälsigna Du oss alla!
Sänd Andans pant till lön!
Nu är det andakts-timma
För oss, som samlas här,
Låt mången själ förnimma
Att Ordet sanning är.

Upplät för dem som söka,
O Gud, din nådesport!
Att de Din hjord må öka
Så snart de bättring gjort;
Ditt bud om frid och frälsning
Till oss Du skickat har,

Det är från Dig en hälsning,
En morgonstjerna klar.

Högtlåfwad skall Du wara,
O, store kärleks Gud!
Du will Din nåd förklara
Med Änglars sändebud;
Ack, lös Du syndafången,
En träl i denna stund!
Och led med Andan mången
Till Döpelsens förbund.

No. 83.

Nu wi oss församle här,
I Ditt namn, o Frälsar' kär,
Slut kring oss förbundets kedja!
När wi sunga, tala, bedja,
Sänd Du öfwer oss Din frid!

Låt Din Anda bland oss bo,
Styrka oss i hopp och tro!

Må Han hålla oss i tuktan,
Skänka glädje, hopp, Gudsfruktan,
Att wi gå i Dina spår.

Fräsar', Herre, Broder, Gud!
Måtte Evangelii bud
Utaf många själar höras,
Som till Fadren återföras —
I wårt samfund drag dem in!

Kärleks första stora bud
Lärde Du oss, milde Gud:
När i kärleken wi wandra
Ha' wi sällskap med hwarandra,
Samt med Fadren och hans Son.

Store Gud! Din kärleks haf
Wet ej några gränser af;
Om wi oss i dop nedsänka
Will Du salighet oss skänka,
Arfwerätt bland Zions folk.

No. 84.

Du upplyftande minne!
Ur min själ ej förswinne,
Då jag ljuset fick skåda :,:
Då i dopet jag gick
Och förlåtelse fick.

Låt os framgå och werka,
Att allt folk det må märka,
Offra Herren all ära :,:
Gå i Frälsarens fjät!
Det förflutna förgät!

Du wälsignade, kära!
Må wi sprida Din ära,
Såsom stjernor på Himlen :,:
Du oss älskat så god,
Oss förlöst med Ditt blod.

Fritt må werlden förfölja,
Ingen sanning wi dölja.
Friskt! wi strida och segra :,:

För det ljus som är tändt,
För det bud Gud har sändt.

No. 85.

Nu höras åter Jesu bud,
Som då Han wandrade
På jorden, utsänd ifrån Gud,
Med tolf Apostlarne.
Der „Sannings-röſten" ljuder:
„Omwändelse och dop",
Der hwarje själ den bjuder:
Dig skilj från „Satans hop"!

Men den, som obotfärdig är,
Och ej omwänder sig,
Då salighetens dag är när,
Han går på mörkrets stig.
Märk! dörrens läs är dopet,
Guds Prester nycklarne;
Men här'mot höres ropet
Af alla hycklarne.

Wår Frälsar' sjelf har gått den wäg,
Till herrligheten för';
Kom käre wän, och afsked säg
Från den, som synden gör!
S'en Lifwets frukt du skördar:
Lycksalighetens lön —
Du syndens skuld afbördar,
Då blir du ren och skön.

No. 86.

Hör oss, Immanuel! kom till oss nära!
Se Dina Söner, och Döttrarnes tal!
Gif oss den gäfwan, hwarom wi begära,
Wi, som oss samlat i denna här sal;
Se Dina barn med förtröstan fram-
träda!
Du med oss stiftat föreningens band,
Ewigt med Dig skall förbundet oss gläda,
Födde af watten, wi wänta Din And'?

Se till oss Fader! med kärlek nedblicka!
Se Dina tjenare lägga sin hand

På Dina Söner och Döttrar, som dricka
Rikt af Din goda lifgifwande And';
Fader! nedsänd nu Din himmelska
dufwa,
Sjelf Dig en boning i själarne tag!
Wi ej för satan och werlden oss grufwa,
Trofast wi bida förlossningens dag.

Fader! må intet oss ware emellan,
Som kan utsläcka förklaringens ljus!
Nej, må wi dagligen dricka ur källan!
Låt oss som lammen i Ditt fårahus
Wäxa i tron och i kärlekens gåfwa,
Att wi till sist må bli' samlade der,
Hwarest de Helige ewigt Dig låfwa,
Du, som den Högste bland Gudarne är.

No. 87.

Glade, ja glade wi jubla och sjunga,
Fader, till Dig och den Enföddes pris;
Här sig nu samla de gamla och unga,
För att Dig offra på barnenas wis.

Mera hängifwet Dig låfwa wi borde,
Det är ett under osägeligt stort:
Du oss med wattnet och Andan fri-
gjorde —
Du oss har fört genom fårhusets port.

Sjelf Du med bröd och med win till-
fredsställer
Dina lärjungar i broderlig ring;
Minnet om Dig, hwars försoning än
gäller
Blifwer för oss en högst kostelig ting.

Mäktig war Anden, hos Dig innebode:
Stenen från grafwen med seger Du bräckt;
Lärjungaflocken tillfyllest ej trodde,
Att Deras Herre ur grafwen war wäckt.

Så steg Du upp till Din herrlighets säte,
Jemte Din Fader i högsalig glans;
Zion Du aldrig, nej aldrig förgäte!
Pryd Din församling med helighets
krans!

Nu wåra renade hjertan sig höja —
Låfwen I alle, wår salighets Gud!
Rycke Du undan förblindelsens slöja!
Läre Du folken rättfärdighets bud!

Fulle af fröjd wåra själar hembära
Låfsång och tack — frälsta Zion dig gläd!
Tacka för ljuset och Sanningens lära?
Tacka för Dopet och Nattwarden med.

Amen! Halleluja! Riket och äran!
Offre Dig Zion, din helgade brud;
Mottag wår hyllning, wårt tack, wår
begäran!
Klinge den sången med ewiga ljud.

No. 88.

Nu församlas wi,
Herre, stå oss bi!
Låt Din Ande ibland oss bo!

Måtte Han lifwa!
Sällhet oss gifwa,
Att wi må fröjdas i salig ro.

Här wid Jesu bröst
Skänkes mod och tröst,
Kraft wi få af Nattwardens fest.
Anden tilltalar,
Hjertat hugswalar,
Manna här hämtas af hwarje gäst.

O, hur' saligt då!
När wi skåda få
Jesus komma att ända all strid.
Brödet ej felar,
Winet Han delar
Med de förlösste i Sabbats frid.

Hell! du sälla dag!
Låt hwart hjerteslag
Hän till mätet oss mana fram!

Du är wår Konung!
Salighets honung
Skole wi njuta med Zions Lamm.

No. 89.

O Gud! Du sjelf förenat har
Den första man och qwinna;
Ty kan hwart trofast äkta par
Wisst nåde hos Dig finna!
Ja! Du wälsignar faderlig
Dem, som med tro och hopp till Dig,
I äkta stånd inträda.

Wälsigna dem som här idag
Hwarannan händer gifwa!
Att det må Dig till wälbehag
Och dem till lycka blifwa.
Ditt öga wake öfwer dem!
Din frid låt bo i deras hem,
Din fruktan i dess hjertan.

Ack hjelp dem Du endrägtelig,
Att Helgonkronan winna!
Att prisa och låfsjunga Dig,
Låt kärlek hos dem brinna!
Af Dig wi läne kropp och själ,
Du skickat allting ganska wäl;
Ditt Namn åkalladt ware!

No. 90.

O Gud! jag sof så tryggelig
Inunder Ditt beskydd;
Din Änglawakt höll wård om mig
I natten, som är flydd.

Derför haf tack, o Fader kär!
Att Du är miskunsam;
Nu i den dag, som inne är
Mot målet för mig fram.

Din Son min morgonstjerna blif,
Och lykta på min stig;

Mig kraft i hårda striden gif,
O Gud, jag beder Dig!

Hjelp mig att wisligt dag för dag
Undwika ormens list;
Mig närmare intill Dig drag —
Till Lifwets stad till sist.

O, må jag alltid tänka på
Det mål jag når en gång;
Att jag erfarenhet mă få
Pă Himlawägen trång.

Gif nåd och kraft att jag blir wan,
Att följa Dig, o Gud!
Hjelp mig att tro Din frälsningsplan:
Förbundets Änglabud.

Att dă min afton närmar sig
Ock jag kan säga gladt!
Tag, käre Fader, mig till Dig!
Från werldens kalla natt.

Gif att då Christus komma må
Med Gudahärens mängd,
Att bo på jorden, jag kan få
En lott — en herrlig ängd.

No. 91.

Wid dagens slut, Min själ utgjut
Till Herren bön och sång!
Att hwilan se,n Så ljuf och ren,
Må njutas än en gång.

Jag tackar Dig, Så innerlig —
Mitt offer ej förgät!
Tack för Ditt Lamm! Mit hjerteglamm
O Gud! anamma det.

Blott Du har gjort, Det undret stort,
Som uppenbaradt är;
För sannings röst Och Andens tröst
Min hyllning jag Dig bär.

Jag hwarje rad, Anammar glad,
Till själens tröst och frid;
Du men'skowän, Har sändt igen
Ett frälsnings-budskap ned.

Med själ och sinn', Stämm alle in
Af hjertats fröjd med makt!
Snart låt Dig se, Med Änglarne,
I herrlighet och prakt.

Wi bedja så! Ack, låt oss få
Insomma lugnt i frid!
Och wakna opp Till fröjd och hopp,
Till ewigheters tid.

No. 92.

Då Christi Kyrka med Guds makt
Och Himlens ljus framstod,
De fallna andar planer laggt
Att kräfwa heligt blod.

För wåld och hatets pilar
Då föllo stora män —
I döden mången hwilar
Intill Uppståndelsen.

Ja, i Missouri land man wet
Händog så mången man,
För god att lida mer förtret
I dette ondskans land.
Men få wi knorriskt tala
För Gud tog anden hän?
Blott stoftet blir i dwala
Intill Uppständelsen?

Och i Nauvoo, Profetens stad,
Der Templet dägligt war,
Af Helgon, hundraden i rad,
Man bort till grafwen bar.
Men tabernaklet brutet
Skall resas upp igen,
Wid Änglabasuns-ljudet
Snart i Uppståndelsen.

Wăr Siar' Profet, Patriark
Har dött som offerlamm,
Hans blod har fuktat Kyrkans mark:
Han bar fullmakten fram.
O! säg om städs wi sakna
Den store man — wår wän?
Nej! snart han skall uppwakna
Uti Uppståndelsen.

Och nu i Efraims stilla dal
Wi hwilans budskap fă,
Re'n mången ifrăn spott och qwal
Till Abra'ms sköt' fått gå
Fast warma tărar falla
Och sorgen kännes än;
Skall mötet fröjda alla
Uti Uppståndelsen.

O, kära själ! haf mod och tröst,
Om du frăn werlden far!
Din ande hörer Fadrens röst:
I famn Jag dig upptar.

Wi böra aldrig sörja
Som blinda hedningen,
Nytt samlif få wi börja
Uti Uppståndelsen.

No. 93.

Saliga hopp! Uppståndelsens hopp!
Jesus med Himmelens nycklar och makt
Helwetet, döden till undergång bragt,
Draken och ormen sig underlaggt —
Fångarne löste Guds Lamm.

Dock, den ej will Beredas dertill,
Ej i Uppståndelsen sällhet kan få,
Fast man om tusende år skall uppstå,
Måste man dömmas från Herren att gå
Ewigt förlorad — o sorg.

Säker den bor, Hwilken fast tror
Sanningens wittnen, förklaringens Ord
Lägger till hwila sin hydda i jord,

Ilar till Abrahams sköte och bord —
Wäntar Uppståndelsens bud.

Helgonens hop, I bättringens dop,
Klädas så sköne och rene för Gud.
Dö wi, så höre wi Michaels bud:
Wakna upp Israel! Immanuels brud!
Kom af din sofkammar ut.

Skaparens hand, Från sjö och från land
Samlar de dödes förmultnade ben;
Blåser sin Anda och lif i dem se'n,
Ewige, herrlige, frie från mehn,
Gudomens ära de få.

Tårarnes swall Stanna då skall,
Modren får famma sin älskade son,
Som för en tid war förgängelsen lån —
Ewigt hon skiljes ej mera ifrån
Den, som är Änglarne lik.

Mången en själ, Som förr warit träl
Under de synder, som men'skan nedwrok,

Wandrade blindt under lustarnes bok —
Finner sitt namn i de lefwandes bok,
Bjudes till tusenårs fest.

Werlden ej kan fatta ett grand
Af denna kostliga, himmelska sak —
Babel snart blifwer ett brinnande wrak.
Dagen kungörs af basunernas brak!
Stärse wi stå på wår wakt.

No. 94.

När få wi wäl ses igen,
Hwarje Broder, hwarje wän?
Der man afskedshand ej ger,
Der man aldrig skiljes mer!
Då på Zions berg wi stå,
Då Guds folk wi möta få.

Ledde af den store Gud,
Fare wi med frälsningsbud,

Sanning, som från jorden kom,
Skall förkunnas werlden om.
Sanning är det bästa fond,
Sanning ewigt har bestånd.

Himlen sände ljuset ned,
Jorden helsades med fred,
Fridens Rike är begynnt;
Mormons Bok, mer wärd än mynt,
Kommit fram i dagens ljus,
Finnes re'n i många hus.

När all Israel kommer hem,
Och uppbyggt Jerusalem,
När Guds hus i prakt wi se,
När Han will i makt Sig te,
När han kommer god och blid,
Samlas wi i ro och frid.

När wår jord är döpt med eld
När wår själ är tillfredsställd,

Zion Konung lycka ske!
— Skam till undertryckarne —
Då, om icke förr en gång,
Mötas wi med jubelsång.

No. 95.

Nu farwäl wi Eder bjuda,
Kära Bröder, faren wäl!
Under det en sång hörs ljuda
Till Guds pris från hwarje själ,
Som med skaran, Bort från faran,
Drager upp till fridens hem.

Affkedssången wi uppstämma,
Bedjande: Ej glömmen oss!
Ty wi glade samlas hemma,
Der wi mörkret bjuda trots.
All wår längtan Och wår trängtan
Står till Guds församlings-fest.

Herren hörer wåra böner
När i tro de hinna fram,

Nu som äkta Zion söner
Gladt wi lida spott och skam:
Makt och heder Gud bereder
Dem, som stått i stridens larm.

Hjertligen wi helsa Eder
Wårt farwäl för sista gång;
Lefwen wäl! ty Herren leder
Eder hem ur Babels twång.
Snart wårt hjerta, Fritt från smärta,
Fröjdas bland de frälstas tal.

No. 96.

Kom Helige! framåt och följen mig,
Med ljusets kämpehär!
Fast törneströdd Er synes denna stig,
Oss Herrens händer bär.
Det bästa är att jaga bort
Bekymmer, qwal af hwarje sort —
Det sökta hemmet nå wi innan kort:
Allt är wäl! allt är wäl.

Haf tröst, frimodighet, wi segra snart!
Natten flyr, dagen gryr!
Hwem wäntar sig i lön den största part,
Och kampens hetta skyr?
Ombind din länd, af glädje le;
Wår Gud oss ej skall öfwerge,
En gång skall Herrens trogne Helgon se:
Allt är wäl! Allt är wäl!

Wi finna platsen, som oss Herren ger,
I fjerran Westerland;
Der ingen owän kan oss pläga mer,
Ja, der wälsignas man.
Der rymden af musikens ljud
Skall klinga för wårt Lamm och Gud,
Och der sig Zion pryder som en brud:
Allt är wäl! Allt är wäl!

Om hyddan på wår wandring brytes ned,
Gläd dig själ! Allt är wäl!
Wi få då Paradisets stilla fred —
Hos Abraham wår själ.

Tänk dock hwad glädjen blifwer stor,
Då dit wi nå der Israel bor —
Då jublar hwarje själ i Änglars chor:
Allt är wäl! Allt är wäl!

No. 97.

Ack, låt mig slippa ut!
Här jag är som en fånge,
Jag tror på Abra'ms Gud,
Ty wredgas så många;
Men Babylon är dömd
Till Jehovas grymma wrede.
Så låt mig gå med Dig!
Dit Du will bo hos mig:
Till en dal i fjerran West.
O sköna West! En herrlig stad.

Ack! låt oss resa bort!
Att se wåra wänner;
Ty Babels tid är kort,

Guds wrede snart bränner.
Ack låtom oss bli fri
Från allt hyckleri och falskhet!
Så lät mig o. s. w.

Af Zions klara ljus
Skall allting upplysas,
Der bygges Herrens hus,
Der ondt kan ej hysas;
Der en pant på ewigt lif
Oss af Herren då skall gifwas.
Så låt mig o. s. w.

Der har man ingen rätt
Oss skada tillmäta;
Och derför må wi lätt
Wår sorgtid förgäta.
Fri från allt tyranni,
Och hwad här wi måste lida.
Så låt mig o. s. v.

Och se'n jag hwilat har
Der hugnad man blifwer,
Då åter ut jag far
Som Profeten skrifwer,
Att lagen må gå ut
Genom Efraims snabba söner.
Så låt mig o. s. w.

No. 98.

Wälsigna Gud, Ditt folk!
Och sänd oss Andens tolk!
Hör oss, o Gud!
Då sorger oss nedböjt,
Då owän sig upphöjt,
Då hjelpen länge dröjt,
Hör oss, o Gud!

När fiendernas här
Ditt Zion kommer när,
Med allmakt bjud!

Sträck ut Din starkhets arm!
Utgjut Din grymma harm!
Men slut intill Din barm
Ditt folk, o Gud!

Oss skydda med din hand,
När öfwer haf och land
Ditt straff utgår!
När upprörd wäg och wind
Oroar själ och sinn',
Som för de böljor bind!
Du, Fader wår!

När riken rusta sig,
Och ämna föra krig
Med dunderljud;
På dina barn gif akt!
Utsänd Din Änglawakt!
Och fräls oss som Du sagt!
O, store Gud!

No. 99.

Till Nordens pol betäckt med snö,
Nu Zions ilbud gå;
På mången Söderhafwets ö
Ock Jesu wittnen stå.

Nu Himlens budskap sändas ut
Trots Satans spott och hån —
Om Zions frälsning, werldens slut,
Om Gud och om Hans Son.

Den lilla hop på Lifwets wäg,
Får fröjd af detta bud —
Åt werldens barn, bwart Helgon säg:
Wänd om till Herren Gud!

Den lilla hop till Zion går,
Så säll och oförsagd;
Den stora mängd i Babel står,
Och warder ödelaggd.

Af ondskans hån har jag min del
I min utländningsfärd;
De önska gerna finna fel,
Att jag må blifwa snärd.

Men snart skall bladet wändas om,
Och Zion bli erkändt;
All werlden blir deß egendom
Se'n Babel warder brändt.

No. 100.

Hälser nu Zions högst fridsälla morgon,
Hell dig du folk, som i mörker har laggt!
Stannen Erklagan, och bortjagen sorgen!
Nu få wi se hwad Profeterna sagt.

Chor:

Will du, will du?
Ja, jag will.
Säg ej du will!
Om ej du will.

Jag will resa med till Zion!
Ja, jag will gå med dig till Zion!

Gläd dig, ty Zion sin frihet får skåda,
Snart skall hon stå som en älskelig brud;
Se, hennes söner oss sanning bebåda,
Glade de bringa det frälsande bud.

Chor:

Will du o. s. w.

Se der, hur' öknen som Eden förskönas!
Källor med lifswatten finnas i mängd;
Synden der straffas, men dygden be-
lönas —
Der finna oskuld och renhet sin ängd.

Chor:

Will du o. s. w.

Folken nu samlas från öar och länder,
Draga till Zion, till Israels ro;

Gud sig med wrede mot Babel snart
wänder,
Saligt det folk, som i Zion får bo!

Chor:

Will du o. s. w.

No. 101.

Jag är en frigjord och lycklig Mormon,
Ympad med tro uti Jesus Guds Son,
Bärande frukter till Herrens behag,
Wattnad med nåd ifrån Himlen hwar
dag.

Hören min sång, I betryckta nationer!
Hören I Judar i främmande land!
Brist ut i fröjdefullt klingande toner!
Herren Er leder med faderlig hand.

Sanning har Herren Mormonerna
sändt,

Ljuset i mörkaste natten upptändt;
Josef uppsände till Herren en bön,
Och fick sig tillsänd en Ängel så skön.

Sanning skall segra men lögnen för=
swinna,
Presternas ränker i dagen stå fram:
Ej någon undflykt från hämden de finna,
De skola bäfwa och höljas med skam.

Jag med Mormoner will draga med fart,
Dit hwarest Jesus nedstiger helt snart;
Komma Han skall då man minst der=
på tänkt,
Konungens wälde skall bli oinskränkt.

Då I förlöste, må sorgerna wika!
Wälkommen, wälkommen, du wäntade
tid!
Då ingen owän oss mer skall beswika,
Då, om ej förr, få Mormonerna frid.

No. 102.

Stäm upp med jubelfröjd!
Du Syskonhop, förnöjd!
Låt glädjesångens ljud
Stiga upp till Himlens Gud!
Låt Anden höja sig
Från werldens storm och krig!
Låt hjertats harpotoner nu
Uppgå, o Gud, till Dig!
Wi sjunga till Din ära
Som högt derofwan bor,
Der Änglarne Dig bära
Sin hyllning uti chor,
Ditt Rike kom på jord,
Och snart wid Abra'ms bord
Det blir en fest så stor.

Ej werlden älskar oss,
Men Gud, Du älskar oss!
Du är wårt lifs beröm!
Ja, Du är wårt lifs beröm!

Du är wår fasta borg,
Och Du antog wår sorg;
Och efter smärtetiderne
Tillsänder frihets wår.
Hur kunde Zion trifwas,
Om Du ej war dess wän?
Emot oss afgrund kifwas
Allt från begynnelsen.
Som först — ett senapskorn —
Snart störst — se Tempeltorn
Uppstå till Guds behag!

Nu Himlens sångartal
Besöker jordens dal;
Det stiga bland oss ned,
Och oss helsar salig fred.
Wäl Babylon nog wet
Att göra oss förtret,
Och Draken, dess anförare,
Han är af wrede het,
Från fallets tid han känner
Wi äro ej hans barn,

Men blefwo hans owänner,
Och rymde ur hans garn.
Han ej kan bli tillfreds —
Wi rope: War tillreds
O folk! för domens dag.

War werket ej af Gud,
Men endast menskobud,
Då skulle werlden ej
Så oss hata — nej! o nej!
Ty då den oss antog,
Oss gyllne ordnar slog,
Den ej mig nämnde båre,
Men sade: Han är wis!
Dock Jesu kors, wår orden,
Hon på oss lägga will;
Det bör ock här på jorden
Guds Helgon höra till.
Wi kallas Lammets brud,
Som lyda Sannings bud,
Och älska Himlens Gud.

Fast dygden är wårt mål,
Ett nedrigt lögnestrål
Dock höres om Guds folk;
Ja, se Skökans mördardolk
Oss efter lifwet gått,
Med wrede, harm och spott,
För det wi säge: Babylon
I eld snart lönen fått.
Men wi må allt försaka
Och härda ut wår strid,
Guds folk än står tillbaka
Ett arf i ewig frid;
Wi derför trogna gå,
Att wi mă målet nå.
Till kamp, framåt! framåt!

Så snart i Zions land
Wi mötas man wid man;
Ja, der wi se igen
Wår Guds Kyrkas Riddersmän.
En Gud, en tro, ett dop,
En Ande — samma hopp

Skall Broderskransen binda,
Och Zion höja upp.
Då tusenårets Konung
Hwart Helgon möter glad —
Han wäljer då Sin boning
I Salems sköna stad;
Han då med segermakt
Wår fiende nedlaggt.
Amen! Halleluja!

No. 103.

Profeten Josef Smith han war
En kämpe — tänk!
Han trones kraft i hjertat bar,
Han fick från Himlen Änglaswar;
Till honom Prestadömet war
En Herrens skänk.

Derför war djefwulen ej blid,
Men wäckte upp en häftig strid,
Den hela tid.

Han denne slägts Elias blef,
Af Gud uppwäckt.
De Ord, som Herren fordom skref:
Han Zion fram af mörkret dref,
Och wantrosbojan sönderref
För denna slägt.

Se Presters list och Påfwars ord,
Af denne man till skam blir gjord,
Går öfwer bord.

En fattig bondedräng han war —
Se hwilket rön —
På bröst ej guldmedalj så klar,
Men skofwel, spade, skuldran bar;
Han tjente troget med sin far
För tarflig lön.

Dog blef han werldens Filolog,
Och Zions Kämpe-Theolog,
Och rik på språk.

Hans studium war Himlens bud:
Guds frälsningswerk.
Hans Rektor war den wise Gud,
Som talte genom Änglars ljud,
Och lärde honom bud på bud —
På detta märk!

Med wisdom han bedömde allt
Hwad Babels Prester ha' omtalt,
Förwändt totalt.

Han Christi Kyrka har grundlaggt
På klippans grund.
Han byggde Tempel med Guds makt,
Han tolf Apostlar har frambragt,
Och budskap om Förbund tillsagt
Ifrån den stund.

Och Mormons Bok, den ädla skatt,
Samt swunna Skrifter han fick fatt,
I ordning satt.

Men som han werlden war för god,
Af högre ätt —
Hon eftertraktade hans blod;
Som lejon man kring honom stod,
Han föll för mördarkulans lod
I fängelset.

Se Guds hushållnings nådewal!
We dem, som dräpt Profeters tal,
De lida qwal.

Till Scheols ängd han gick så blid,
Med nycklarne.
Med Evangelii Ord i frid
Han for, men efter utsatt tid
Han kommer, ändad blef hans strid,
Wi honom se.

Ja snart ses Josef, och hans Bror
Den ädle Patriark här bor,
Med Herren stor.

No. 104.

Herrliga land!
Landet, som Moses beskrifwit
Jakob till Josef det gifwit
Herrliga land! herrliga land!
Herrliga land!

Zionska land!
Budskapet widt omkring ljuder,
Herren Sitt folk nu hembjuder.
Zionska land! :,:

Ljufliga land!
Hör hwad Profeterna säga:
„Landet skall ymnighet äga."
Ljufliga land! :,:

Fridsälla land!
Hemland se'n Babel jag lämnar,
Dit enhwar Helig sig ämnar.
Fridsälla land! :,:

Kärlekens land!
Land framför länder på jorden!
Dit flytta många från Norden.
Kärlekens land! :,:

Egendomsfolk!
Bröder och Systrar af Abel!
Sägen Ert afsked till Babel!
Egendomsfolk! :,:

Fäderneslandd!
Der väntar gästabudsbordet,
Ljude med väldighet ordet:
Fädernesland! :,:

No. 105.

Fader wår i Himlen ofwan,
Alla werldars Styresman!
Salighet den högsta gåfwan
Du af nåd oss skänka kan.

Tag nu an det låf wi egna
Dig, med hjerta och med mun!
Gode Fader, will Du hägna
Dina barn i Ditt förbund!

Högsta salighets förhoppning
Skänker tron uppå Guds Son,
Lifwets träd står skönt i knoppning,
Lönen wäntar framifrån.
Gud, Din nåd och kärlek brinna!
Du har tecknat oss bland dem,
Som ett arf i Zion finna,
Derför längte wi dit hem.

Här wi stå en brödraskara
Samlad — wälförnöjd och glad;
Nu wi ämna hädanfara,
Söka oss en bättre stad.
Öfwer oss, o Gud, wi bedje:
Häll Din hand med trogen wård;
Ingen pröfning Du tillstädje,
Som blir Dina barn för hård.

Smärtans tårar säkert runne
Med en oförhindrad fart,
Om wi ej den tröſten funne,
Att wi återses wäl snart
På den andra sidan hafwen,
I ett skönt — wälsignadt land;
Gån nu tryggt wid herdestafwen
Ledde af Beskyddarns hand.

No. 106.

I hedniskt mörker fånget
Än månget folkslag är,
Från Gudi fjerran gånget
I lustar och begär.
Afgudar bo och bygga
Ännu i många bröst
Och menskors hjertan skygga
För Evangelii röst.

Det skall bli annorlunda,
Så är de trognas hopp,

Och bättre tider stunda,
Guds Rike blomstrar opp.
Din wårdags morgontimma
Går in du menskoslägt!
All werlden skall förnimma
Guds Andas warma fläkt.

Allt mörker wiker fjerran
Då jorden blir Guds hus,
Och alla känna Herran
Och fröjdas i Hans ljus.
Till Zions berg församlas
Guds folk i stilla frid,
De ungas röst och gamlas
Är segersång derwid.

Gån ut i hela werlden
I Christi sändebud!
Han är med Er på färden,
Den starke Zions Gud.
Åt Jesus själar winnen
Ur hednanattens strid!

Ja, lysen der och brinnen,
Och kommen hem i frid.

No. 107.

O! du Zion så ny,
Hwar den klaraste sky
Genom rymden så herrligt framgår.
Der den renaste fläkt,
Hwarje morgon blir wäckt;
All min längtan till bergen nu står.
O Zion! Guds Zion!
Fjerran i West!
Du är Helgonens hem,
Der tillsammans med dem,
Jag min fulla wälsignelse får.

Du har werldens förakt,
Såsom Skriften oss sagt;
Men för Helgonen är du dock dyr.

Fast de wise wi se
Dig bespotta och le,
Dit sin wandring dock pilgrimen styr.
O Zion! Guds Zion!
Fjerran i West!
Full med glädje då fly
Till din hemstad så ny,
Der den strålande morgenen gryr.

Drag dig undan för hot!
Gud skall stärka din fot —
Han will höra din klagan och bön.
Utaf silfwer och guld,
Skall Guds Stad blifwa full!
Du skall prydas osägeligt skön.
O Zion! Guds Zion!
Fjerran i West!
Snart din herrlighets krans,
Med gudbommelig glans,
Skall för ewigt dig skänkas som lön.

No. 108.

Brutna äro mörkrets länker,
Sanningsrösten hörs widt kring;
Weten folk att Herren skänker
Underbara, höga ting.

Chor:

Ty wi äro Zions äkta Söner,
Ingen med oss likhet har;
Wi äro Israels kungaslägte,
Morgonstjernan ljus och klar;
Ty wi äro Zions äkta Söner.

Långt mot west wid Efraims höjder,
Zions fana wajar fritt;
Der åtnjutas Sabbatsfröjder
Utaf dem mot lögnen stridt.

Chor.

Ty wi äro o. s. w.

Jubelsånger rymden fylla,
Jemte Evangelii bud;
Jordens wise, ädle, hylla
Detta stora werk af Gud!

Chor:
Ty wi äro o. s. w.

Alle I, som fåfängt löpa,
Påswe, Protestant och Prest!
Wänden om, och låt Er döpa,
Skynden till wår samfundsfest!

Chor:
Ty wi äro o. s. w.

Kommen twiflets, otrons söner:
Judar, Greker, Ismalit!
Sänd till Herren Edra böner
Kommen se'n till Westen hit!

Chor:
Ty wi äro o. s. w.

Christna haten ej hwarandra,
Underskrifwen fridens bud!
Kom som Helige att wandra!
Det skall glädja Abra'ms Gud.

Chor:

Ty wi äro o. s. w.

Som ett blixtsken synes ljunga,
Så skall Frälsaren wi se;
Änglaskaran åter sjunga:
Frid på jord! Guds wilje ske!

Chor:

Ty wi äro o. s. w.

No. 109.

Gud, som bor i Himlen herrligt,
Jorden har till fotapall;
Han har talat ömt och kärligt,
Att i Zion bo Han skall.

Staden, byggd på Enochs klippa,
Skall bestå i ewighet;
Inträng der wi skole slippa
Om wi bli i enighet.

Se, der Lifsens watten strömma
Ned från Himlarnes förråd;
Gud för Sina barn will ömma,
Och tilldela ewig nåd.
Intet kan dem mera tryta,
Se'n de gjort förbund med Gud;
Han ej hjertelag kan byta,
Blott man wandrar i Hans bud.

Rundtom hwarje boning skådar
Man en eld och sky så stor,
Nu snart Änglaröjten bådar,
Att Gud sjelf i Zion bor.
Hans närwaro glans skall gifwa,
Ljus hwar natt — en sky hwar dag —
Hwem kan denna syn beskrifwa?
Menskotunga är för swag.

Säll är den i Zion trifwes
Se'n det alla prof bestått,
Utaf Jesus der man gifwes
Hwar sin del och arfwelott.
De, som sofwit sött i döden,
Då till lifwet få uppstå;
Friade från sorg och nöden,
Ewig segerfröjd de få.

Jag är nu en undersåte
Inom Zions fasta port;
Gode Fader! Du förlåte,
Om jag fel inför Dig gjort!
Alla jordens skatter swinna,
Werldens prakt är stoft och mull;
Zions folk blott sällhet finna,
Zions folk få ewigt guld.

No. 110.

Stora dag! re'n förebådad,
Om hwars ankomst mången bad,

Skönt i hoppet är du skådad,
Då blir Zion hufwudstad;
Der ifrån de fjerran höjder
Hör basunens starka ljud:

Chor:

Babylon är fallen, är fallen, är fallen!
Babylon är fallen i stoftet ned!

Se, den stora staden brinner!
Elden honom helt förtär,
Handel, skeppsfart, allt förswinner —
Herrens hämdedag är när.
Köpmän som derinne handlat,
Ropa från den öde kust:

Chor:

Babylon är fallen o. s. w.

Alla hennes köpmän skrika:
Hwad är det, som nu månd' ske!

Rasande som dårar lika
Höja de sitt klagowe.
Röper högt, I kungar, förstår,
Prester, folk, ja store, små!

Chor:

Babylon är fallen o. s. w.

Denna syn Johannes hade:
Helgonen till Zion fly;
Himlens Änglahärar glade
Sjunga välkomst ned af sky.
Då de höge och de wise
Helt förfäras af det larm:

Chor:

Babylon är fallen o. s. w.

Tillflykt, säkerhet der finna
Endast Jesu Christi får;
Se, den gamla staden brinna!
Undergång till möte går.

Nu är hämdens timme kommen!
Hopp om nåd är nu förbi:

Chor:
Babylon är fallen o. s. w.

No. 111.

Den Gud, som andra dyrka,
Ej fröjda kan mitt sinn';
Han ej Sitt folk kan styrka,
Ty han är döf och blind;
Men jag har en här ofwantill,
En Gud, som både kan och will
Sin wilja uppenbara:
Han är en Gud för mig. :,:

Hwad kyrka man will nämma,
Som ej har en Profet,
I split den snart skall renna,
Man det med wißhet wet;

Men jag har en, som skall bestå,
Profeters grundwal byggd uppå,
Sjelf Jesus hörnestenen, —
Guds Kyrka den är min. :,:

En, der Apostlar brista
Jag ej erkänna kan;
Det är som skeppen mista
Den lärde styresman.
Tolf stjernor, som Johannes sett
Har Herren derföre beredt,
Att Sin församling leda:
Guds Kyrka den är min. :,:

Det hopp, som andra närer,
Är intet hopp för mig,
Det tro och ljus förtärer,
Till sist förlorar sig;
Men jag har ett, som ej förgår,
Ty in i Himlen sjelf det når,
Och håller som ett ankar.
Ett sådant hopp är mitt. :,:

Det falska Himmelrike,
Som werlden lärer om,
Det finner blott sin like
I såpebubblan tom;
Jag på ett Himmelrike tror,
Som blifwer på den nya jord,
Med Sanning, ljus och kunskap.
Guds Rike det är mitt. :,:

No. 112.

Kom låt oss sjunga!
Samla oss till fröjdesång,
Syskoneklunga
Förlöste från allt twång!
Widgen Ert hjerta
För Guds rena helge And',
Så att all smärta
Förswinna kan.

Wi icke kallas
Till att bära sorg i barm;

Glädjen är allas,
Som aldrig hysa harm.
Hwad är wår möda,
Om wi hafwe frid med Gud!
Ordet är föda,
Frihet Guds bud.

Derför på banan
Gå med kämpesteg framåt!
Swigta ej fanan,
Kom, wi följas åt!
Satan skall wika,
Ty i tron man allt förmår;
Fattiga rika —
Kallen Guds får.

Herrlighetskronan
Strålar emot kämpen skön,
Riket och thronen
Är segerens lön;
Sjung Hosianna
För wår Gud och för Hans Lamm;

Amen! ja Amen!
Halleluja!

No. 113.

Fader! här wi oss böja!
Helgon församla sig;
Wära hjertan sig höja,
Anden bär bönen och sången till Dig.

Chor:
Halleluja!
Offra till Herren, du zionske här!
Riket, makten och äran
He.ren Gud Zebaoths är.

Från herrlighets regioner
Du oss Änglar sändt ned;
Mottag låfsångens toner
Ifrån det folk, som Du gifwit Din fred!

Chor:
Halleluja! o. s. w.

Sanningsstjernan den strålar,
Ledande oss till Gud;
Medan helwetet skrålar,
Folket åtlyder Guds frälsande bud.

Chor:
Halleluja! o. s. w.

Zions murar uppbyggas
Riket grundfästadt är;
Himlens ordning betryggas —
Frälsarens herrliga ankomst är när.

Chor:
Halleluja! o. s. w.

Derför sjung Hosianna,
Zion — Frälsarens brud!
Gå till Zion! der stanna!
Till dess Han kommer, wår Konung
och Gud.

Chor:
Halleluja! o. s. w.

No. 114.

O Herre! sänd till oss hit ned
Din helga Andas gåfwa;
Och i förbundets band städs led
Den själ, som här will låfwa:
Gud jag älskar öfwer allt,
Gör hwad Han befallt;
Hwad än mig förestår
Jag lugn mot målet går,
Och intet skall mig skada.

Wälsigna, Herre, hwarje själ,
Som bästa delen wäljer!
Den, som ej lik en syndens träl
Sin wälfärd ewigt säljer:
Herre, ifrån denna stund
Gör jag nytt förbund;
I strid, i sorg, i nöd
Min frid, min borg, mitt stöd,
Skall Du för ewigt blifwa.

Nu wete wi Du sända will
Tin Anda som Du säger,
Wi sätte äfwen lit dertill,
Ty Ordet wisshet äger;
Evangelium är sannt
Löftes Andens pant
Tilldelas en och hwar,
Som under fullt allwar
Will göra Herrens wilja.

No. 115.

Nu slägterna frukta för hwad som sker
Der bortom de ewiga bergen,
När Herren sin gerning för folken ter,
Då bäfwa de djupt intill märgen.
Upp Helgon! sjungen till harpans slag!
Snart stundar Zions förlossnings-
dag. :,:

Bane'ret upphöjes i Westerland,
Det spörjes i widsträckta werlden;

De frigjorde fångar ur Babels band
Så längtansfullt anträda färden
Till Zion, den älskade fridens ort,
Att se och åtnjuta allt herrligt och
stort. :,:

Tillkomme Ditt Rike! den kraftiga bön
Så ofta till Fadren är buren,
På tusenärs hwilan så paradis-skön
Ock wänta de suckande djuren.
Wårt hjerta fylles af jubelfröjd,
Snart kommer Jesus i Himlens höjd. :,:

No. 116.

Ur brödrahjertans djup en gång,
En ren och helig hyllningssång
Upgår till Zions Lamm.
Mottag wårt pris, på barnens wis!
Förskona oss från straffets ris!
Försmält de kalla hjertans is!
Och låt Ditt werk gå fram.

O, Konung, Himlens majestät!
Låt se på jorden Dina fjät!
Snart stig ibland oss ned!
Att bergen för Dig flyta må,
Och Israel ur Babel gå,
Ditt eget folk sitt arf undfå,
Din Kungathron bered.

Du Himlens Herre! med oss war,
Som Du med fädren warit har!
Gif frid på stridfull jord!
Kom hämma ondskans wilda lopp!
För syndens jämmerflod sätt stopp!
Du är Ditt Israels fröjd och hopp,
Wi bygga på Ditt Ord.

No. 117.

O sköna dag, som nu förestår,
Hwars morgongryning wi skåda!
Då Herren Christus i tusen år
Bland sina Helgon will råda.

Jag offrar allt att winna rang
Bland Zions folk derhemma;
Jag höra will den harpoklang,
Som Helgonen uppstämma. :,:

Hwad herrligt är och hwad skönt som finns
I werldens mäktiga riken,
Bland Herrens Heliga detta winns —
Af Gud jag ej är beswiken.
Jag lemnat allt för denna skatt!
Min egen far och moder —
Allt måste bli åsidosatt —
Min Syster, Wän och Broder. :,:

Det skall ej ångra mig, att jag köpt
Den mark min skatt innesluter;
Jag trott på Jesum och blifwit döpt
Af den som fullmakten njuter.
Ett nytt förbund ifrån den stund
Gud will med mig upprätta;
Jag har nu byggt på säker grund —
O, må jag minnas detta! :,:

No. 118.

O, min Fader, Du som thronar
I Din boning ofwan skyn!
När får jag Din närhet njuta,
Och ånyo se Din syn?
Från Din helga Himlaboning
Anden har i tiden gått,
I min första späda barndom
Der Din ömma wård jag fått.

I en afsigt wis och herrlig,
Har Du mig på jorden satt,
Himmelsk börd och slägt och wänner,
Allt är gömt i glömskans natt.
Mången gång en hemlig tanke
Hwiskat: „Du är främling här,"
Och jag känner att jag wandrat
Från en öfwerjordisk sfer.

Dig jag lärt att kalla Fader,
Genom Anden från Dig sänd,

Men, tills Kunskapsnyckeln skänktes,
Grunden härtill war ej känd.
Icke är det säder endast
Uti Himlen! Hör det swar,
Som förnuft och sanning giswa:
„Der du ock en moder har.“

När min swaga hydda lägges
Ned i jordens kalla grus,
Fader, Moder, låt mig möta
Eder i Ert Kungahus!
När till sist jag har fulländat
Det, hwartill jag sändes ner,
Låt med ömsesidig wilja,
Mig få komma hem till Er.

No. 119.

1sta Delen.

Rusten Eder, I Zion härolder!
Kämpen modigt för Sanningens sak!

Andans swärd fast i händerna håller!
:,:Trängen fram ibland kulornas brak:,:
Herrens harnesk I bören påtaga,
För att motstå all fiendens list,
Kött och blod kunna lätt oss förswaga,
Ja, wår owän är farlig förwisst.
Till strid, I Riddersmän!
Wi seger winne än!
:,: Till strid! till strid! för Zions
Kung!
Du hjelteskara sjung. :,:

Förstar, wäldige, werldenes herrar
Oss bekämpa med afgrundens band;
Tidens ondska allt mer sig förwärrar,
:,:Blifwen faste wid Segrarens hand!:,:
Under Himmelen swäfwa de andar,
Hwilka söka wårt lifs undergång,
Zions skepp emot skären ej strandar,
Seglar fram mellan böljornas bång.

Så stolt på bölja blå,
Med tusen Helgon på!
:,: Stig fram! stig fram! på stepp-
pets stam,
Och sjung om Zions Lamm! :,:

Stån omgjordade kring Edra länder!
Sannings-ordet är bältet så fast;
Hem mot Zion Er stridsbana wänder!
:,: Gud skall segra för oss i en
hast. :,:
Låt fötterna wara wäl skodde,
Gån på höjd och på berg och i dal!
Dem, som lydigt på budskapet trodde,
Mönstrer in ibland krigarnes tal!
Framåt, till kamp och strid!
Se'n blir det stilla frid.
:,: Snart sjunka skall wår fiendes mod,
Ty Zions här är god. :,:

Framför allt trones sköldar påsätten!
Emot dem studse „pilar och skott",

Lyd kommando, och lyssnen till rätten,
:,: Så skall fältslaget lyckas oss godt. :,:
Sällhets-hjelmen på hufwudet blänke!
Med den rustning så dristigt wi slåss,
Så fienden ej någonsin tänke
Sig att winna en seger på oss.
Stån upp, hwar qwinna, man!
Till strid för arfweland!
:,: Kom hit! kom hit! från land och
från ö,
Att segra, ej att dö. :,:

2den Delen.

Följen Frälsarens lyckliga fana!
Gån till Efraims herrliga Stad!
Blöder foten på törnwuxen bana
:,: Genom striderna gån dock åstad! :,:
Samma stig Guds Profeter bewandra,
De offras till döden kanske,
Hwarken Himmel ell' jord må dem
klandra,
Ibland Gudarnes tal stå nu de.

Statt upp, du Zions här!
Som Christi fana bär!
:,: Framåt! framåt! wår owän ju skall
Som snarast se sitt fall. :,:

Om än Draken utrustade härar,
Och församlar all Babylons makt,
Likwäl aldrig oss detta förfärar,
;,, Modigt stå wi som Israels wakt. :,:
Och när afgrundens här sig har hopat,
För att utrota den heliga Stad,
Och när de ha' sin hämdlust utropat,
Hwad skall hända, så spörje wi hwad?
Fram står då Himlens Son
I makt med segerdån;
:,: Och seger, seger, winnes förwisst
Af Jesus, Herrens Christ. :,:

Käre Bröder! låt modet ej wackla!
För oss går ju sjelf Israels Gud;
Låt wår kärlek uppflamma som fackla,
:,: Se, wi lyde Anförarens bud. :,:

Wår besegling och salighets lagar
I Herrens Tempel wi skole undså
Den gör orätt, som otåligt klagar
Öfwer wexlingens timmar som gå.
Arfwedel wi få i frid
Om här wi blifwa wid.
:,: Framåt! framåt! wi stride blott för
Det, som wår sällhet rör. :,:

Om en tid blifwer kampen till ände,
Då på jorden ej mer föres strid,
Då all skapelsens djupa elände
:,: Är förbytt uti hwila och frid. :,:
Gudar, Änglar på jorden då wistas,
Ty med Himlen den blifwit till ett;
Och den herrlighet aldrig skall mistas,
Något sådant har werlden ej sett.
Hosianna jublas ut,
Ej Lammets sång tar slut.
:,: Halleluja! Halleluja!
Amen! Halleluja!

No. 120.

Framåt! fram till Zion drag!
Förbunds-söner, der skole wi skörda
wår ära,
Modigt fram på stridens dag!
Owänstrupperna wi genomskära.
Tänker på att lönen blifwer stor,
Om wi kämpa trofast intill lifstidens
ända;
Ty den Högste uti Himlen bor,
Han en rik wedergällning will sända.
Himlens Son, sjelf Jesus Christ,
Herrlig seger winner wist —
Kronor, throner är wår akt,
Sträfwen framåt af all wår makt.

Om wi i det heta krig
Skulle swika wår post och wår ed-
swurna fana,
Bättre då för mig och dig
Att wi aldrig beträdde den bana;

Den, som wapnen släpper ner,
Och med oro och ängslan än blickar
tillbaka,
Honom lyckan öfwerger,
Segrens fest han wißt icke får smaka.
Ånger, skam är feghetens lön,
Skriften gifwer derpå rön;
Men wi triumfera må,
Och wår owän på flykten slå.

Derför icke war förskräckt
Om walplatsen af blodet skall purpur-
röd stänkas;
Lagerbärs-kransen snart betäckt
Hwarje hjelte, som landet skall skänkas.
Midt i slagets dån och brak
Wete wi till hwars fördel den kamp
skall utfalla;
Det är Herrens egen sak,
Till Hans pris hyllningsropen högt
skalla.

Martyr-hwilan är så söt,
Stå beredd och Herren möt!
Såsom jordens störste män
Få wi dömma med Frälsaren.

Se nu hän på Zions berg,
Segerfanan kringswajar, och lifskällor
rinna!
O, hör Brigham stöter der
I basunen och säger: „Wi winna!"
En tid Josef Smith der stod
Och uttolkade Sanningens frälsande lära;
Men han lemnat lif och blod,
Tänk ändå hwilken högsalig ära!
Dock wi ha' Profeters ord:
Guds Apostlar stå på jord,
Derför gå wi säkra fjät
Hem till landet att winna det.

Fältrop lifwar modet opp;
Den, som segrar har snart alla ting
öfwerwunnit,

Och wårt lösen gifwer hopp:
„Med Lejonet af Juda wi oss bundit.“
Profet, Apostel, Patriark,
Biskop, Prest, Lärar', Evangelist,
Diakoner,
Och medlemmar, Zions mark
Skola undfå med ärans throner.
Hosianna för wår Gud!
Klinga Lammets låssångs-ljud!
O, må en hwar blifwa wärd
Få en plats i den nyskapta werld!

No. 121.

O Herre, låt mig komma fram
Till Zions land, till Zions Lamm,
Till fridens boning, hwilans stad,
Då blir jag säll och glad!
O Zion! o Zion! du är mitt dyra hem.

Guds Helgon hafwa Zion kär,
De wilja alla samlas der,

Pris offras Dig, Du Zions Gud,
Wid instrumenters ljud.
O Zion! o Zion! o. s. w.

Der finner jag mitt wännetal
I Herrens Tempels wigda sal,
Der Brigham bor, wår Guds Profet;
Wi Herrens folk det wet.
O Zion! o Zion! o. s. w.

Der Profetians sanna And'
Och Patriarkens fadershand
Wälsignar barnena igen,
Som i begynnelsen.
O Zion! o Zion! ø. s. w.

I Zions höga bergland bor
De Heliges församling stor;
Der Lifwets källa klar och ren
Förfriskar Josefs gren.
O Zion! o Zion! o. s. w.

Från Zion Herrens Tempels rum
Utsändes Evangelium,
Snart ryktet om din eld och sky
Skall hinna land och by.
O Zion! o Zion! o. s. w.

No. 122.

Gå stolt på hafwets bölja,
Du skepp, som framåt drifs!
En flock af Helgon följa,
Som ej i Babel trifs;
Gud med Er under färden
Till Josefs arfweland!
Allt längre bort från werlden
Wi ledas af Guds hand.

Från Himlen är nu kommen
En Ängel med det bud,
Att snart skall hållas dommen
Af en rättfärdig Gud;

Den Ondes makt och härar
Då blifwa må till skam,
Oss ingenting förfärar,
Ty Gud har sagt: „Gå fram!“

Nu ögat skyms af tåren
Och hjertat känner sorg,
Dock tröst — snart ila åren:
Wi nå ock Zions borg.
O, glädje utan like,
Att i Förbundet stå!
Upp, byggen der Guds Rike!
Farwäl! — till Zion gå!

No. 123.

På jorden höre wi ett gny,
Något nytt! Hör hwad nytt!
Att Änglar stigit ned från sky!
Det är nytt! Det är nytt!
Se'n mörker länge skjult wår jord
Så sänder Herren Lifwets Ord,

Och reder till ett gästabord,
Det är nytt! Det är nytt!

Från Nya Werldens höga berg,
Något nytt! Hwad för nytt?
Guds Ord går in till ben och märg,
Det är nytt! Det är nytt!
På qwinnan Draken etter spytt,
Och hon till ödemarken flytt,
Men Sabbats-festen redan grytt,
Det är nytt! Det är nytt!

Nu Herrens bud kring werlden far,
Det är nytt! Det är nytt!
Till Zion fly! till Guds standar!
Det blir nytt! Saligt nytt!
Ett Änglabud från Himlens sal
Är sändt till jordens låga dal,
Och bjuder samla Helgons tal;
Det är nytt! Det är nytt!

Omwänd dig, tro och blif så döpt!
Det blir nytt! Det blir nytt!
Tänk! Du med Gudablod är köpt,
Är det nytt? Ewigt nytt!
Förakta ej det Ord, Gud gaf,
Den onda slägt skall gå i qwaf,
Men Gud är Zions käpp och staf;
Det är nytt! Det är nytt!

No. 124.

En dag — o sälla ögonblick!
I Alpeland jag ensam gick,
I djupa tankar föll jag in
Och grubblade uti mitt sinn';
Då genom anden for hos mig
En känsla, ack så underlig!
Men drömde jag eller jag såg?
Dock framtid tydligt för mig låg.

Den wida werld utweckla war,
Och swärdet jorden genomskar,

Revolutionens tordönssky
Sig hwälfde öfwer land och by.
Jerusalem stod re'n uppbyggdt
Och folket bodde deri tryggt;
På gator lekte barnen små,
Wid staf de gamla syntes gå.

Och Herrens grymma wredes band
War lossadt af Judea land;
Och bort wek syndens mörka sky,
Och tusenårets dag sågs gry,
Ja, glorian af Nådens sol
Den strålade från pol till pol.
Sjelf Jesus bodde nu på jord,
Med Sitt utwalda Ängla=chor.

Jag kunde se naturen le
Wid Skaparens närwarelse!
Och myriader wäsens tal
Från städer, slätter, berg och dal
Sig närmade Guds hufwudstad,
En hwar bar hwita kläder glad

Med Andens offer — hög och stor
Är Kungen som i Zion bor.

Men tänk dig, Jesus sjelf kom fram
Och stod för Sitt Jerusalem,
Och allas ögon sågo då
Sin Konungs åsyn länge på,
Och allas knän sig böjde ned
För Honom — det är Helgons sed —
Och Jesu blick war Lifwets wåg
För frälsta skarors själ och håg.

Sin högra hand Han höjde opp
Och pekte på Calvari topp;
Tilltalte skaran mild och glad,
Som nederböjd till jorden bad:
Förswunna är' twå tusen år
Se'n Jag war ställd i de wilkor,
Att dö för werldens synd och nöd
På detta berg — här blodet flöt.

Men nu Min Fader skänkte Mig
En herrlig krona jemte Sig,
Ett Kejsardöme, stort i makt
Är nu för Mina fötter laggdt.
Och nu det kungjordt blifwa skall
Så högt som med basuna-skall,
Att Offer och sträng Lydighet
Ger ära och odödlighet.

Då som af dwala for jag opp
Och såg på Alpers hwita topp;
Och blomstren i det sköna land,
Samt palmers skog så helt förswann,
Men ordet: „Offer, Lydighet
Ger ära och odödlighet",
Som balsam wederqwickt min And',
Ur minnet det ej plånas kan.

No. 125.

Wi hålle Konferens
Om hur' Guds Rikes gräns
:,: Widgas må
Och bestå,
O Gud, Din Kyrka wärna! :,:

Wår Herre Zebaoth!
Will här Du taga mot,
:,: Än en gång,
Bön och sång,
Som wi Dig offre gerna! :,:

Likasom middagssol
Strålar från pol till pol,
:,: Så igen
Sanningen
Utgår från Zions bygder. :,:

Herren wår nöd har sett,
Profeter Han oss gett;
:,: Bort all sorg!
Zions borg
Är skydd för sanna dygder. :,:

Herre! skänk Nordens land
Frihet från Babels band!
:,: Grymhet, twång
Skall en gång
Ej mer oss skada göra. :,:
Lefwe, lefwe, lefwe, du Zions folk!

No. 126.

När skall wår längtan ändas?
När skall förlossning sändas?
När skall Jerusalem
Få bli ett fridens hem?
Der Israel må bo
I frid och ro?

När få wi Zion skåda,
Förlöste från all wåda?
När skall all Helgons tal
Der stå i bröllopssal?
Kom Jesus, bland oss bo
I frid och ro!

När skall wår jord förskönas,
Med herrlighet bekrönas?
När skall likt Paradis
Allt jubla till Guds pris?
Och lejon, lamm och ko
I frid få bo!

När skall basunen klinga,
Att synd och nöd betwinga?
När skall Guds folk med sång
Stå upp ur grafwens twång?
I tusen år att bo
I frid och ro?

När få wi bli belönte,
Med ärans krans bekrönte?
När skall Guds Folk på jord
Församlas kring Guds bord,
Och som Guds Prester bo
I frid och ro?

När skall det undret hända,
Att Gud skall återwända
Hit ned med Änglars chor,
Då Han i Zion bor?
När skall din Konung bo
Hos dig i ro?

När wilja Patriarker,
Som himmelska Monarker,
Nedstiga i en rad
Och hälsas i Guds Stad:
Wälkomna för att bo
Med oss i ro?

Då stillas allas trängtan —
Då lugnas själens längtan —
Och täckelset ta's bort —
Då är Guds Rige wårt —
Då skall i frid wi bo
I Zions ro!

No. 127.

Kom qwinna, man, till Zions strand,
  Der lyckan smilar blid!
Följ Herrens hand till Josefs land,
  Det bjuder dig till frid.
Du säga skall: „Jag lifwet fann,"
Der salighet och trygghet är,
  Jag wet det är wårt Löftesland,
  Mitt hem, mitt hem är der.

Der på en ewigt grönklädd höjd
  I dal wid källors språng,
Jag böjer knä så säll och nöjd
  Till andakt, bön och sång;
Och tackar Gud med lyftad hand
För allt det goda, Han beskär.
  Jag wet det är &c.

Der ingen Israels son blir smädd
  I Zions helga bygd,

Af döttrarne är enhwar klädd
  I sann och ädel dygd.
Jag hälsar dig med brodershand
Kom snart, wårt hem dig öppnadt är!
  Jag wet det är &c.

Der Guds Profet, Prest, Patriark,
  Iklädde Herrens makt
I sanningsljus med arm så stark,
  Om Israel gå wakt;
Och innan kort man står ibland
Det Enochs Zion, som är när.
  Jag wet det är &c.

No. 128.

Hör men'skorne, så swärja de,
  Att rifwa Zion ned;
De skole se det kan ej ske,
  Trots deras falska ed.

De fåfängt söka forska ut
  Ett fel i Herrens lag,
Men Gud på deras färd gör slut
  På wredens stora dag.

Men först Han wisar nådens arm,
  Hans budskap gå omkring
Att bjuda barnen till Sin barm,
  Till Zions syskonring.

Låt de Omwände komma opp,
  O Gud, befria dem!
Och för dem hit till bergens topp,
  Till Efraims trygga hem.

All werldens rikdom och förråd
  Må helgas till Guds gagn,
Den här will hindra Herrens råd
  Borthlåses som en agn.

I trefaldt skälle Helige,
Som stå wid Guds banér!
En himmelsk krona Han will ge
Hwar Trofast ibland Er.

No. 129.

Guds wäg så ofta gömmer sig,
Den ses ej uppenbart;
Han sjelf går gerna böljans stig
Och far med windens fart.

Hans råd af oss ej forskas ut,
Det har kung David sagt —
Wid Babels fall och werldens slut
Afslöjar Han sin makt.

Du Himlens barn, tag kraft och mod!
Den sky, du fruktar mest,
Som öfwer dig så hotfull stod,
Är dig till wälgång bäst.

Man ofta dömmer Gud orätt
Så att Han skulden får,
Men bakom tuktans handlingssätt
Hans faderblick framstår.

Hans planer mogna dag för dag,
Utwecklas hwar sekund;
Den söta frukt, Han gifwer, tag,
Fast brodden sticker mun.

Den blinda otro wilse far,
Guds affigt granskning tål,
Han sjelf Sin wäg gör ljus och klar,
Han känner bäst sitt mål.

No. 130.

O Fader, låt mitt hjerta få
Ditt samfund och Din And',
Att dag och natt jag känna må,
Jag wandrar wid Din hand.

Jag är då säll hwar tid och stund,
Upphöjd från sorg och nöd,
Ditt Ord är manna i min mun
Och Lifwets himlabröd.

Då glad jag alltid wandrar om,
Och hem till Zion wisst;
Der ser jag Babels swära dom,
Der fylles all wär brist.

Der hwilar jag min trötta kropp,
Hwar natt i stilla ro,
Och waknar oförfärad opp
Så trygg i eget bo.

Och lägges jag i grafwens sköt'
Förr'n Jesus kommer ner:
Han dödens länker för mig bröt,
Och Lifwets wäg jag ser.

No. 131.

Lägg bort, lägg bort, ditt sorgedok!
Du skall helt snart bli fri,
Ty tron kan bryta wåldsmäns ok,
Som Zion suckar i.

Der skörda wi och så igen
Det land, som Gud oss gaf,
Wälsignar fiende och wän
Wid Herrens herdestaf.
Lägg bort, lägg bort, o. s. w.

Der intet barn man hungra ser,
Ej moder der i nöd
Will mörda grymt det lif, Gud ger,
Ty der finns öfwerflöd.
Lägg bort, lägg bort, o. s. w!

Wi stilla enkors hjertesorg
Så kinden ej blir wåt,
Och der wid Zions kungaborg

Man hör ej armas gråt.
Lägg bort, lägg bort, o. s. w.

En borg för kärleken är gjord
För junfruns unga år,
Ej werldens prål, ej listens ord
Besmitta hennes wår.
Lägg bort, lägg bort, o. s. w.

Den röde man i buffelns spăr
Går öfwer öknens sand,
Och hörer han hwad förestăr
I Josefs arfweland.
Lägg bort, lägg bort, o. s, w.

Med Himlens Prestadömes makt
Wälsignade af Gud,
Wi snart till alla land frambragt
Det stora Domens bud,
Lägg bort, lägg bort, o. s. w.

Och drabbar hämdens hårda hand
Med hunger, krig och pest,
Drag Helige till Zions land,
Ty hemmet der är bäst!
Lägg bort, lägg bort, o. s. w.

No. 132.

Min Gud! Du källsprång till min fröjd,
Du Lifwets högsta skatt;
Din herrlighet gör mig förnöjd
Hwar dag, hwar hwilans natt.

Du mörka skyn gör ljus och klar,
Du hwälfwer stjernors dans,
För mig min morgonstjerna war
Och solens stråleglans.

Den höga Himmel öfwer mig
Kan tala om Ditt dåd,

Bland oss Du uppenbarar Dig
  Och wittnar om Din nåd.

Snart själen lemnar hyddans ler
  Och går wid Skapar'ns ord
Dit, der jag Himlens under ser,
  Långt från förgänglig jord.

Ej rädd för helwete och död
  Till seger föres jag,
Med kärleken och tron till stöd
  Jag uppnår allt en dag.

No. 133.

Wi sjunga Zions sånger
I Helgons syskonkrans,
För twifwel eller ånger
Här ingen bostad fanns;
Till sena efterslägten
Wår sång och jubel förs
Af friska östanfläkten,
Som öfwer jorden rörs.

O Zion! profeterad
Af Siare, Guds män,
Du warit förr regerad
Och skall regeras än
Af Guds Profeters skara,
Hwars stoft i tusen år
Än grifterna bewara
Tills hwar och en uppstår.

Då Zion nådde bergen
Gaf skörden rikedom —
De mogna kärfwar bärgen —
Till logan, som står tom;
Då werlden låg i dwala,
All jordens folk det märk!
Så hördes Herren tala
Och göra underwerk.

Från Zions wigda Tempel
Går Evangelii bud,
Och sätter namn och stämpel
På Himlaförstens brud;

Då Templet får sin spira
Och hälsas utaf Gud,
Så tänker Han der fira
Sitt stora gästabud.

Wälsignelse och gäfwor
Af Himlen strömmar ned,
Och ewighetens håfwor
Får Zion, för hon led.
All Babels prakt och heder,
Som fängslar dåren yr,
Likt stoftgrand sjunker neder
Då Zions morgon gryr.

Dig Zion! i min anda
Jag offrar all min lust,
Jag snart min sång will blanda
Med fröjd inom din kust,
Ja, innan kort wi ega
Det arf, oss förestår,
Som allting skall uppwäga
I tusenden af år.

No. 134.

O! säg, hwad är Sanning? den
ädlaste sten
Af långt dyrare halt än metall,
Ja, den himmelska Sanning är luttrad
och ren
Då den stoltaste kejsare störtar, och sen
Hans krona bewittnar hans fall.

O! säg, hwad är Sanning? Den dy-
raste skatt,
Lockar Gudar och dödlige dit
I oändliga djup, der den glimrar
så ny,
Och högt upp bakom himmelens blå-
nande sky —
Den är wärd all wår sträfwan och
flit.

Från hwarje tyrann ryckes spiran i hast,
Så snart rättwisans ljungeld slår ned;

Aldrig Sanningens tempel för stormwinden brast,
Ty dess grundwal står ewigt orygge-lig fast
Då afgrunden rasar så wred.

Ja säg, hwad är Sanning? Den lögnen bortwrok,
Lik en segrande drottning så rik;
Än då Himlen går bort som en sammanlaggd bok
Och då jorden aflägger förgängelsens ok!
Blir Sanningen ewig sig lik.

No. 135.

Morgonen upprinner så herrlig och glad,
Ljuset af Himlen oss gläder;
Israel uppbygger sin fädernestad,
Zion som Brud nu sig kläder.

Öknarne som Eden så blomstrande
framstå,
Tusenden förlöste med sång till Zion
gå.
:,: Tecknen wi nu skåda, war waken,
gif akt!
Frälsarens ankomst sig närmar. :,:

Salighetens dag för Guds folk rin=
ner opp,
Fröjdas få unga och gamla;
Templet högt sig häfwer på bergs=
ryggens topp,
Folken till högtid sig samla.
Zion majestätiskt på klippegrund står
fast,
Babylon hågkommes och störtas om
i hast.
:,: Tecknen wi nu skåda, war waken,
gif akt!
Frälsarens ankomst sig närmar. :,:

Tusenårets gryning så däglig uppgår,
Öfwer de Heliges läger,
Zion nu förherrligas år ifrån år,
Satan snart wälde ej eger.
Israel wälkomnar sin Konung — fritt
från twång,
Änglarne uppstämma en Halleluja=
sång.
:,: Babylon är fallen och Zion är fri,
Frälsarens ankomst wi skåda! :,:

No. 136.

Om Josef Smith, som Siar' war,
Wår säng i chor nu ljuder klar,
Hans like, säg, hwar finnes den?
Ej werlden har en sådan wän,
Han kom till oss från Himlens Gud
Med Evangelii frälsningsbud.
Han Siar' war för denna jord,
Hans ära snart blir widt kungjord;

En Guds Utwald och men'skors wän
Han Prestadömet bragt igen,
Och tolkat forntid, som har gått,
För honom framtid, öppen stått.

Af ädel stam, af Gudars ätt,
Han lefde, dog för Sannings rätt,
Med nycklarne och Himlens nåd
Han öppnat för oss Guds förråd;
Då mörker blott i werlden fanns
Så sken hans ord med solens glans;
Han stred likssom en kämpe båld
Mot syndens makt och afgrunds wäld,
Med modig själ och öppen blick
Han fram på segrens bana gick,
Trots skumhwit wåg i lifwets strid
Stred han för Sanning all sin tid.

För Zion sörjde han som Far,
Och Helgons wäl på sig han bar,
Han led med dem, med dem war glad,
Och älskat Nauvoo, deras Stad,

Fast han som en martyr hänsof
Utför han werket wid Guds hof.
O, Josef Smith, wår Siar' war,
Hans minnessång här ljude klar;
Han god och wis war här på jord
Hans röst war som en faders ord;
Låt owän gå i mörkrets band,
Nu är han frälst i Herrens hand.

Helt fri, helt fri, Josef är fri
Förföljelsen, han wadat i;
Ej mer han nås af wåld och kif,
Men hwilar sött i ewigt lif;
Han hemma är der Gudar bo,
För fiendsskaran har han ro,
Han dog för dem, han älskat mest,
Han är ej mer en främlingsgäst,
Men wäntar der wid Herrens hand
Att träda fram på Zions strand.
Kom Helige! med Jesus Christ
Wi engång möta Siar'n wisst.

No. 137.

Det är helt wisst på tiden snart
Att Christ, Guds Son, skall komma
I skyarne med ljungelds fart,
Till frälsning för de fromma;
Förtwifla skall hwar syndens man
När Babel tändes uti brand,
Som Förbundsboken mäler.

Basuners ljud wi höra få
Och Änglaröster ropa,
De döde upp af grafwen stå
Med kött och ben tillhopa;
Så skall man stå förklarad der
Och den, som ännu lefwer här,
Skall i en hast förwandlas.

O Jesus, war min förman god,
Med kärlek mig omhägna,
Låt helga mig Ditt dyra blod
Dess wärde mig tillegna;

Att sist med Helgonen jag må
I Zions land ett arf undfå,
Och tusenårig hwila.

No. 138.

Messie Evangelio,
Som utgör Helgons grund och tro,
Tillbjudes jordens barn;
Guds budskap ropa till enhwar,
Som frälsningsbudet dyrbart har:
Fly bort ur mörkrets garn!
Från synd och ondska dig omwänd,
Nu Herrens tjenare är sänd
Om jordens krets —
Gör dig tillreds
Din högtidslampa tänd.

Se ljuset, som från Himlen kom,
Det sprider sig all jorden om,
Oss Gud af nåd det gaf;

Det gjuter in sitt klara ljus
I kungens slott, i fattigt hus,
Tills tiden brytes af,
Ty Christi ankomst är nu när.
Upplåt din själ och wisdom lär
Af Himlens Gud,
Som gifwer bud,
Och frälsning till oss bär.

Ack! mörker skylde jordens rund,
Och men'skan sof i syndens blund,
Sitt mål hon ej förstod;
Men Gud har wakat öfwer oss,
Han wille frälsa oss tilltrots
För fel och öfwermod.
Nu ödmjukt wi oss böja ned
För Dig, som döden för oss led,
Wi wilja gå
Och frälsning få
Igenom ödmjukhet.

No. 139.

Sabbats-dagens helga stunder
Skänkte Du oss Kärleks Gud,
Att betrakta nådens under
Genom Evangelii bud.
Dina gåfwor rikt utbredas
För wår blick och för wår själ,
Af Guds Ande wi beredas
Till wårt eget högsta wäl.

Mörker menniskan betäcker,
Af naturen syndens slaf,
Gerna Lucifer utsläcker
Ljuset, som oss Himlen gaf —
Han i mörkret will förnöjas
Och utöfwa sina spel,
Men af ljuset wi upphöjas
Och få herrligheten hel.

Sanningen är nu uppgången
Öfwer hela jordens widd,

Ut ur fängslet löses mången,
Kampen är nu snart utstridd:
Löste Israels barn uttåga
Till en samlingsort i West,
Ljus och Sanning der upplåga,
Der Guds folk wisst triswes bäst.

No. 140.

I men'skowerldens kalla natt,
Då mörkret dagens ljus inhöljde,
Då menniskan war som besatt
Och blott sin egen lusta följde,
Då se, från Lifwets himlasol
Bröt ljuset fram och synes glimma,
Så herrligt ifrån pol till pol
Och båda tusenårets timma.

Nu Himlens eld är tänd i frid,
Och alla Helgonen begära
Att samla sig i nådens tid,
Och undfå Andens kraft och ära,

Men den, som ljuset ej will se,
I nattens mörker må sig stöta,
Och gräta när Guds wänner le
Och Lifwets sköna morgon möta.

Men I, som Ljusets söner likt
Städs wiljen Herrens kar frambära.
Och sprida ljuset skönt och rikt
Såwäl i gerning som i lära,
Om helig kärlek hopp och tro
I alltid bären i Ert hjerta —
I skolen finna Himlens ro
Och hwila utan sorg och smärta.

No. 141.

Herrens Zion, helga Stad,
Skön du är, du Kungadotter!
Himlens Gud ger arfwelotter
Till sitt Israel så glad.
Han förlöser, Lif utöser

Till enhwar, som i dig bor.
Salighet, Nåd och fred,
Herrlighet Strålar ned
:,: Från Guds Son, Han är ju din
Konung stor. :,:

Westerns pärla, jordens glans!
Tanken på dig kraft oss gifwer
Och till seger oss framdrifwer,
Derför jubla wi i dans:
Israels styrka! Städs wi yrka
Till att tjena dig i allt.
Ljuflighet, Fruktbarhet,
Werksamhet, Säkerhet
:,: Är hos dig, som Profeter hafwa
talt. :,:

Äro wi i Babel här,
Dragas wi till dig i Anden,
Werldens dom är nu förhanden,
Syndens ände den är när;
All wär längtan Och wår trängtan

Står till frihets hem i West.
Helighet, Renhet, frid,
Wänlighet, Kärlek blid
:,: Är din prakt, derför är hos dig
det bäst! :,:

Gläd dig, Zion, du är rik,
Ty din Gud Han är dig nådig,
War ej någonsin willrådig,
Ingen, ingen är dig lik;
Drufwor mogna — Sina trogna —
Bär Han i sin hulda famn,
Enighet, Makt mot hot,
Trofasthet, Davids rot
:,: Är ditt wärn, prisa så din Ska-
par's namn. :,:

No. 142.

Farwäl, mitt fädersland, farwäl!
Blott kort wi dröja än,
I Zion fröjdas skall wår själ
Bland frie, ädle män.

Chor:

Skönt hoppet har wärt mål förgyllt:
Det land, som Gud oss gaf;
Bläs milda wind, som seglen fyllt,
Och för oss öfwer haf!

Från prestmäns list, från ståt och
flärd,
Förwirring, sorg och nöd,
Wi gå ifrån en fallen werld,
Som Herren Gud oss bjöd.

Ej jordiskt band ej slägt, ej wän
Kan ändra föresats,
Wär afskedslösen är nu den:
Friskt mod på wår seglats!

Hwad är den fröjd, som werlden ger,
Hwad är dess trälars lust?
Jemfördt med allt hwad mot oss ler
På Zions sälla kust.

Wi gå till Efraims gröna dal
Att lära Himlens bud,
Att höra få Profeters tal,
Och engång bo hos Gud.

O Gud, i Ditt beskydd oss tag!
I fadersfamn oss slut!
Låt Änglar följa natt och dag
Intill wår resas slut.

Nu fröjdens! fröjdens! blifwen ett!
I hittills spridda får!
Ty Gud har Eder träldom sett,
Förlossning förestår.

Ja fröjdens I, som Herren tjent!
Er lön är wiss och stor;
I hållit Edert samwet' rent
För Gud och menniskor.

Ja fröjdens I, som födt och klädt
De Äldste i dess brist;

Dem medel skänkt — på Bröders sätt
Aflägsnat wåld och list.

Ja fröjdens öfwer framtids syn!
Låt hwarje sorg bli kort!
I bedit tills den mörka skyn
Förskingrats och flytt bort.

Ja fröjdens I, som lemnat ha'n
För Gud och Sanningen
Båd' arf och wän och ungdomsplan
Tänk — hundrafalt igen.

Låt hjertat slå med friska slag!
Wår Gud är huld och god,
I burit bördan, solhet dag —
Med lugn och tålamod.

De kärleksord, I wäntat på
Nu ljuda, hören dem:
Från werlden bringen Herrens små
Till Zions trygga hem!

Ja fröjdens! sen den öppna port
Till Zions blomsterpark!
Det bästa är att flykta fort
Från Babels ödemark.

Ja fröjdens hela Israel!
Läfsjungen Gud än mer!
Märk! Brighams ord full kraft i själ
Till frälsning för oss ger!

No. 143.

Brist ut, o själ! wår Gud är wärd
Wår sång bland Helgons chor;
Han waksamt styr wår lefnads färd
Att intet ondt oss rör.

För samlandet till Fridens land
Han sjelf i spetsen står,
Och räcker ut Sin starka hand
Då bönen Honom når.

Fast djup wid djup wi öppna se
Och faran hotar käck,

Snart solen mellan moln syns le
Mot arkens dufwa täck.

Om du en wårflod nånsin såg,
Lösgjord från fjällets kam,
Wår färd är så ett segertåg —
Med Gud wi draga fram.

Om än wi wandra tusen mil
Hän öfwer haf och slätt,
Wår resa går dock som en pil
Med fröjdesånger lätt.

Alltså från kraft till kraft wi gå
Till Zions helga rum;
Låt jubel i wår själ uppstå
För Evangelium.

No. 144.

Då din lefnadsdag syns dyster
Och då molnen höljt din stig,
Fatta mod, min Broder, Syster!
Skyar snart förskingra sig.

Trofast gör din pligt, din gerning,
Mer du winner än du mist;
Gud kan kasta bäst din tärning
Twifla ej! Fröjd kommer sist.

Träng dig fram och dig bemöda
Att få ewighetens lön,
Så i hoppet, och din gröda
Skall i skördens tid bli skön.
Som uttröttad ej dig lägra,
Men som sorgfri örn på qwist
Öfwer jordens sorger segra!
Twifla ej! Fröjd kommer sist.

Låt din själsfrid ej förtäras
Utaf återtagna fel!
För din owän ej förfäras,
Segrens krans skall bli din del.
Är du till ditt kall rätt waknad,
Och du händlar, är det wisst
Rikt belönad blir all saknad;
Twifla ej! Fröjd kommer sist.

Herrens öga håller wakten,
Af Hans omsorg har du rön,
Hans är Riket, Hans är makten,
Utaf nåd Han skänker lön.
I din motgång tron förstärkes,
Öfwerflöd du får i brist,
Se, Hans ankomst snart förmärkes!
Twifla ej! Fröjd kommer sist.

No. 145.

Helgon upp, och wänden Er till Zion!
Helgon upp, till fridens sälla land!
Helgon upp, wi ila som en spion,
Wi wilja föras af Herrens allmaktshand.

Chor:

Lång, lång tid i Babel qwalde sorgen,
Men Gud af kärlek har öppnat träl-
doms port;
Hoppens godt af Gud i dag, i morgon!
Låtom oss skåda de under, som Han
gjort.

Se, se, till hämd skall Gud Sin
arm upphöja!
Pestilens, jordskalf, hunger, eld och
swärd,
Mången werldens storman må sig böja,
Afklädd stolen ära, som ej han war
wärd.

Kom, kom, bort till höjderna i Zion!
Kom, kom, bort till Templet för wår
Gud!
Kom nu och hör ett rytande lejon!
Der Efraims barnen frukta wid det bud.

Långt långt bort till de ewiga höjder,
Långt långt bort till ljuflig dal i
West,
Kommen och njuten änglarena fröjder!
Der alla Helgon sig samla till en fest.

Sjung, sjung högt, med Herrens lof-
sångs toner!

Sjung för godhet af wår Himla-
kung!
Din sång låt nå till jordens alla
zoner,
Höjen Eder röst, låt bergen gifwa
klang.

No. 146.

Jag har suckat och sörjt mången gång
Så högst trånfullt i Babylons natt,
Ty till trots af deß synder och twäng
Har jag sökt efter Sanningens skatt.

Och den kom — glädjens budskap
mig nått,
Det har lifwet mig gifwit och frid,
Och med det har jag salighet fått
Samt nytt hopp om befrielsens tid.

Och just derför jag längtar att bli
Helt förflyttad till Efraims mark,

Ibland ädle och rene, så fri
Jag mig känner, samt själfull och stark.
Jag har bidat i hoppet den dag
Då wälsignelse skulle mig ges;
Då i broderligt syskonalag
Alla Helgon förenade ses.

Den är när — den är här — allt
är wäl!
Se der morgonens stjerna uppgå,
Aldrig werlden mer tjusar min själ,
Det är Sanning jag söker att nå.

Jag will gå dit tyrannen ej kan,
Dit förtryckarn ej banar sin stig,
Der den hjerteuppriktige fann
All den lycka han wäntade sig.

Der Profeter med inspiration
Herrens Helige leda framåt,
Och utweckla sann kunskap om tron —
Der man ikke hör jämmer och gråt.

Jag will gå, ty Guds kärlek mig
twang,
Bäst beskärmad är oskuld och dygd
Der, hwar Himmelens Rike upp-
sprang,
Der den helige Staden blir byggd.

Derför bjuder jag farwäl till sist
Till dig stolta min fädernejord,
Ty jag går att med Helgonen wisst
Bli alltmera fullkommeliggjord.

Det är sanning hwad här är förtalt,
Ty jag ledes af Skaparens hand,
Jag mitt hem har för framtiden walt
Der i Zion, i frihetens land.

No. 147.

O Babylon! se, hur' din lust swin-
ner bort,
Förgänglig är hwarje din fröjd,

Se glädjens och kärlekens smil är så
kort!
Snart rosen af stormen är böjd.

De smickrande scener, här wänskapen ger,
Så nyckfullt förträngas af hat.
Den wän, som wi trodde uppriktig
— hwad sker —
Sin pligt och sitt löfte förgat.

Då glimtande strålar belyste wår stråt,
Från Himlen ett swagt återsken;
Wi stanna, beundra och glädjas der=
åt —
Det slocknar, mer mörkt blir det se'n.

De blomster, wi egnat wår ömmaste
wård,
Förwissna och blifwa till mull;
Inbillningens tempel — erfaring så
hård —
De falla så kröpligt omkull.

Då wandraren, trött och med blö=
dande häl,
En källa wid wägen sökt opp,
Så kryper intill en förbannelsens träl,
En orm gjuter gift i hans kropp.

Alltså endast kärlekens skugga här går,
Här wänskapens wäsen ej fanns;
Här falskheten oftast mot troheten står,
Och Sanning beröfwas sin glans.

O Zion! du ler som din Himmel
så blid,
Befästad af wänskap och tro;
Der Sanningens wåg friskar hwar
indiwid,
Som der funnit hwila och ro.

De Trogne af Änglar bewaktas så
tryggt,
Snart se de Guds hämd tränga
fram, —

Der Tempel för Herren de Helige
byggt
Wälkommen, Du zionska Lamm!

No. 148.

O Gud, som ofwan bor,
Tag pris af Helgons chor!
Wi samlas här.
Fast än i främlingsland,
I hjertligt syskonband
Wi famnas af Din hand,
Du har oss kär.

Bewara wår Profet
Från wåld och allt förtret,
Från mordets dolk!
Hans ord i oss intryck!
Oss från all fara ryck!
Och gif städs lifwets dryck
Till Zions folk!

O, låt Ditt Rike nå
Dit Dine Äldste gå,
  Från haf till haf!
Som ett förenadt helt
Låt tron bli oss tilldelt!
Må wi ej fatta felt
  De Bud Du gaf!

I Helgon, fjerran från!
Som Fadren och Hans Son,
  Förblifwen ett!
I frie eller träl!
Förenen lif och själ,
Så blifwer allting wäl,
  Ty Gud sig tett.

No 149.

Hör, Herren har talat och redan för-
                    skingrat
Den dimma och mörker, wår jord
                    har betäckt;

Om men'skornas själ som en orm den
sig slingrat,
Den gode befrias och prestlist blir
stäckt.

Chor:

Den stenen från berget har nu be=
gynnt falla,
Och ej skall den stanna förr'n jorden
är full
Af kunskap om Herren, som kännes
af alla,
Då Zion uppbygges på wisdomens
guld.

Profeternas warningar borde dock
wördas:
Nu omwänden Eder, Guds Rike
framgår!
Ja wingården mognas och säden skall
skördas,
Ej hwetet med ogräset samman består.

Banéret upphöjes och Templen uppbyggas,
Att finna full frälsning dit Hedningar gå,
Och der skola Herrens Utwalda betryggas,
Saktmodige landet med arfwerätt få.

Så Daniels syner will Herren fullända
Om stenen, som krossade bildstodens tår;
Nu budskapet samlar de Trogna, Omwända,
Ty Frälsare-kärleken under förmår.

I såwitska jungfrur, stån upp af Er slummer!
Gjut olja i lampan, som snart tycks gå ut!
O Zion, war redo! se Frälsaren kommer
Den skräckliga hämdedag nalkas till slut.

No. 150.

Kom, o min själ, ett samtal wisst
förnöjer
Förr än du wandra will till Fridens
land;
Dig pröfwa, att ej ondt än hos dig
dröjer,
Som störa må med Gud det helga
band.
Som Herren Gud war kärleksfull och
fridsam,
Ty Zions folk hörsamma Himlens
Bud;
Will du bli lika lycklig, war medlid=
sam
Emot din nästa, trofast mot din Gud.

Du längtat har, att Zions hemland
skåda,
Men är den önskan utaf kärlek warm

Till Himlens Gud, så will Han dig benåda,
Och som Sitt barn dig sluta till Sin barm.

Profeten Josefs dom går öfwer hafwen
Och drabbar dem, som warningen glömmt bort;
Så öfwer orättfärdighet snart brytes stafwen,
Ty Herrens werk fullkomnas innan kort.

Profeten Brighams röst så hög och tydlig
Förkunnar dem, hwars wäg dit hem är ställd,
Att blott enhwar, som trofast är och lydig,
Kan utstå pröfwelsernas heta eld.

Från Zion skrymtaren skall fly och bäfwa,
Ty Prestadömets gissel honom slår;

Beswara detta spörgsmål, ej det jäfwa!
Säg hwarför städs din håg till Zion
står?

„Det icke är för jordiskt fröjd och bästa,
„Är i mitt inre tysta stämmans swar,
„Att lyda Fadrens Bud, bistå min
nästa,
„Alltså i Zion jag min ära har."

No. 151.

Min Broder spörjer mig hwarför
Jag far från fäders jord?
Jag swarar, att det så sig bör,
Ty det är Herrens Ord.

Säg hwarför gamla Israel
Med Moses Styresman,
Ej städs blef Pharaoners träl,
Men wäg i öknen fann?

Det war för det, att Gud så sann
Till dem det löfte skref,
Att skänka dem ett Canaan,
Om folket lydigt blef.

Så hör min Broder på mitt swar,
Min tro är fast och fri,
Att Gud är än som då Han war
Och skall ej ändrad bli.

När derför Hans Profeters röst
Mig warnar att undfly
Det onda, som nu bryter löst,
Och wäcka må afsky,

Så går jag till Hans helga land
Att bo bland Trofaste;
Wi få det land af Herrens hand,
Der ljus och kärlek le.

Jag går dit der jag har min skatt,
Dit längtar städs min själ;

Der rost och mal ej griper fatt,
Dit tjuf ej går och stjäl.

Det land, wälsignadt mest på jord,
Har ock ett rum för mig,
Der jag får lära Herrens Ord
Och wandra på Hans stig.

Der pärlan, Evangelium
Med herrlighetens sken,
I kärlekens Millennium
Framstrålar skön och ren.

Jag icke bland den wara will,
Som, då Brudgummen kom,
Ej hade redt sin lampa till,
Men måtte wända om.

Nej, alltid will jag redo stå
Och wänta Hans ankomst,
Att jag af Honom sjelf må få
En Paradiser-blomst.

Jag waka will med tålamod
I klädning utan last;
Att kallelsen må wara god,
Utkårelsen så fast.

No. 152.

Se morgonstjernans strålars glans
Der öfwer Zions Stad!
Se skaror gå med sång och dans
Från Babylon åstad,
Med salig tro och hopp
Till Zions länder opp.
Se morgonstjernans strålars glans
Der öfwer Lifwets Stad.

I Öst och West, i Syd och Nord
Blir Herrens stämma hörd,
Apostlar utså nådens Ord
Intill den sista skörd.
Det budskap hörs ock här
Domstimmen snart är när.
I Öst och West ꝛc.

Se Jacobs hus i tempelskrud
Uppförs på bergens topp!
Och Hedningar, som lyda Gud,
De gå i tro ditopp.
Se Skriftens warningsdom,
Den wittnar klart derom.
Se Jacobs hus ꝛc.

Blott der är frid, då krig och pest
Slå folken rundt på jord,
Då Zion smyckar sig till fest
Med stammarne från Nord,
Då blodet flyta skall
Wid Babels stora fall.
Blott der är frid ꝛc.

Ja stökan hon är drucken full
Af Lammets wittnens blod,
Hon skall omkomma med sitt guld
I hämdens röda flod.
Då warder jorden ren
Ifrån all synd och mehn.
Ja stökan hon är ꝛc.

No. 153.

Se Herren kommer snart i skyn
Med Zions segerkrans!
Hwar owän bäfwar för Hans syn,
Hwem täla kan Hans glans?
Ej den, som ej will tro
Hans Evangelio.
Se Herren kommer rc.

Så hörer nu Guds tjenare,
Som gå all werlden om!
Enhwar, som Herren dä will se,
Omwände sig och kom
Till dop i watnet ned,
Då skänkes nåd och fred.
Så hörer nu rc.

Snart wittnesbördet bringas ut
Till hwarje stad och land,
Och wittnen föras hem till slut
Af Herrens allmaktshand;

Då ingen mer kan gå
I dop att rening få.
Snart wittnesbördet &c.

O Zion, Josefs arfweland!
Din sol skall snart uppgå,
Ty morgonstjernan skådas kan
Der öfwer berget stå.
Derför min själ war glad,
Och fly till Lifwets Stad!
O Zion, Josefs &c.

No. 154.

Han kommer snart, o Bröder, låt oss strida!
Han kommer snart, wår Konung och wår Gud,
Han kommer snart, o hwad kan Zion lida!
Han för' oss segrande trots stridens ljud.

Han kommer snart, det rullar öfwer
jorden
Ett buller och en smärta i deſs barm;
Hör skrik och gråt och krigens wilda
tordön,
Och folk mot folk uppresa sig med
harm.

Han kommer snart — hur' skall min
fröjd uttolkas —
Den smärtemand, som hang på Gol-
gatha.
Jerusalem af Helgon skall befolkas
När utaf Zion Herren fram skall
dra'.
Han kommer, hören basuntoner strömma,
Och martyr-helgonen ej ropa mer,
Ja, de Utwaldas stoft i grafwens
gömma
Förnimmer röſten, som ock ljuder der.

Han kommer, Zion gå i brudedrägten
Med dans och säng, det blifwer sa-
ligt nytt;
Han kommer, säll är hwar af Guda-
slägten,
Som Jesu tjenare i tro åtlydt;
Ty de få komma in i bröllopshuset
Och skåda Lammets brud i ewig tid,
Då Babels stolta prakt blir laggd i
gruset,
De undfå Himmelrikets ljus och frid.

Han kommer, grip din harpa Zions
sångar',
Kom gamle man, och barn wid mo-
ders barm!
Kom yngling, jungfru, du som ensam
gångar,
Och du, som frälsning fann från
synd så arm.
Stäm upp i säng och Lammet ju-
bilera!

Stäm upp så klangen Änglars gen-
swar når;
Ty Han, som slagtad blef skall nu
regera
Med sine Helige i tusen år.

No. 155.

O, sköna ljus från Himlens throner,
Som bragte lif i dödens tid
Till jorderikets mörka zoner,
Du hälsat Zion med Guds frid,
Med glädjens bud om hwilans år,
Och ewighetens gyldne wår.

O, sköna ljus, som hjertat gifwer
En pant på Zions borgarrätt,
Som anden lös från stoftet rifwer
Och gör wår Frälsar's börda lätt,
Du gifwer gåfwor af Guds hand
Och tänder hjertan uti brand.

O, Lifwets ljus, du klara låge,
Du wisar wägen för de små!
O, Sannings swärd! o, Andens båge!
Du mäktigt skall till seger gå;
Mot dig ej satan kan bestå,
Och intet wapen framgång få.

O Guddomsljus, som skall förklara
All werlden ifrån pol till pol!
Som strålar om den hwita skara
Från Himlens Gud och Lammets stol;
Du herrliggörer wisst hwar man,
Som här på jorden ljuset fann.

No. 156.

Nu kom det bud från Änglars chor,
Och Prestadömets grader:
Det kommer snart en Konung stor,
En Son af Gud wår Fader!
Och alla ädla fjerran, när,

Församlas till en jubelhär,
Att gå wår Drott imöte.

Och de för Honom byggt en Stad,
Der Han Sitt folk will skona,
På thronen der Han sitter glad
Med herrawäldets krona;
Så twång och orätt brytas ned,
Och jorden skänkes ro och fred
Och tusenårig hwila.

Och då den Konungs höge män,
De Guds Profeter rena,
Som Gudar slå på jord igen,
Och Änglar må dem tjena,
Och Adam Förstadömet ta'r
Som Patriark och allas Far,
Och han sin slägt wälsignar.

O, när wi tänka härpå, märk
Hur' hjertat sällt känns blöda!
Wi weta det är Herrens werk,

Som så wi underftöda;
Ja, Han oss styrka gifwa will
Och Andens kraft och nåde till,
Att wi må seger winna.

No. 157.

Saligt är det lilla folk,
Som i Zion bor,
Ty blott det allena
Erkänner, Gud är stor.

Chor:

Skönt det folk, ej är starkt —
Bor der i en wrå —
Gud har låfwat,
Liten flock skall wälde få.

Helig är dess hela färd,
Och dess sträfwan är
Himlens Drott att lyda —
Att blifwa Honom när.

Denne werldens onde barn
Dem ju hata städs,
Mörkrets härar gerna
Åt deras skada gläds.

Liten flock de derför dref
Från ett dyrbart hem,
Sorger, nöd, bekymmer
De grymt tillmätte dem.

Men Jehovas öga såg
Grannt hwad mände ske,
Han Sitt folk befriat
Från owänsskarorne.

Han dem förde wid Sin hand
Inom fjällets mur,
Der Han dem bewarar
I fredelig natur.

Om det folk ståndaktigt är
Kommer wißt en dag,

Då skall ondskan störtas
Wid Babels nederlag.

Chor:

Zion då skall ej mer
Bo der i en wrå —
Gud har låfwat,
Zions folk skall wälde få.

No. 158.

Tecken skall ske för domedag
Både i sol och i måna,
Då under jordskalfs bölgeslag
Folken ses skräckfulle dåna;
Förr'n denna slägt är somnad hän,
Kommer wår Fader sjelf igen
Dödas och lefwandes Domar'.

Werlden är stolt af eget wett,
Tryggt sig i sjelfbehag stärker,
Himmelens kraft hon tror sig sett,

Dock ingen fara hon märker;
Men det är werldens gamla skick,
Tryggast hon sof, då hon förgick
Fordom i syndflodens watten.

Himmel och jord då skall förgå,
Jorden förnyad wi finna,
Sanning som grundwal skall bestå
Fast elementerne brinna;
Herren wi möta få i sky,
Lyftas från jord skall Zions by
Då wi med Lammet få segra.

No. 159.

I Kirtland Zions Tempel stod,
Och herrligt war detsamma,
Och döpt det blef i swett och blod
Med Andens kraft och flamma;
En eldstod sågs på Templets spets
Bewittnande, Gud war tillfreds;
Men djeflahopen skälfde.

Och Jesus Christus lät sig se
Med glans ur ögonbrynen,
Likt Österns ljus Han syntes le,
Så herrlig war den synen;
Och Moses fram af dunklet gick
För Cowderys och Josefs blick,
Och Änglar Bröder tjente.

Och Jesu röst i Templet ljöd,
Som ljud af många watten:
„Jag lefwer, som engång war död,
„I sen mig denna natten.
„Jag war den förste och är sist,
„Jag Eder Frälsar' är och Christ,
„Er Talisman hos Fadren.

„Upplyst Er blick, i fröjd brist ut,
„Er synd den är ej mera,
„Se ärr af spikarne och spjut,
„I kunnen se dem flera!

„I fattigdom med tro och id,
„I offrat bön och swett och tid
„Och uppbyggt mig ett Tempel.

„Ert offer jag antagit har,
„Här Jag mig uppenbarar,
„Nu war för Anden rena kar,
„Min näde ewigt warar.
„Om detta Hus skall ryktet gå,
„Och fjerran folkslag budskap få
„Om hwad I sen och hören."

Då profetians And' kom ned
I tungomålens gåfwa,
Likson det förr war Herrens sed
Och som Han än will låfwa.
Och Bröder blefwo hundrawis
Af Änglar tjenade, med pris
Till Fadren och till Lammet.

Så synen åter öppnad blef —
Hwad under Gud tillstadde!

Elias tidens gång beskref,
Och Babels dom dem gladde;
Han gaf dem kraftens nycklepar
Att barns och fäders tro man har
På jorden att förena.

Det Tempel lades ned i grus
Af fräcka pöbelhänder;
Men Zion, det är Herrens hus,
Som ingen eld nedbränner;
Och Templet, det skall byggas opp
I Jackson uppå bergets topp,
Då Babel sammanstörtar.

No. 160.

I jordens slägter, waknen, sen,
Och sofwen ej så trygga!
På Babels hopp och falska sken,
De utan grundwal bygga.
O wänden om, Ty Herrens dom

Och hämdedag är nära,
Gud will Sin brud, Wid ordets ljud,
Till hwilans fristad bära.

Nu tecknen på den stora dag
Man ser med skräck för faror,
I sol och måne, tordönsslag
Och pest och krigarskaror,
All werlden står Likt tända blår,
Som blossa upp och brinna,
Dock några få Gud tänka på
Och wäg till Zion finna.

Hwad gagnar då all werldens prakt,
Dess rik'dom, gods och heder?
Hwad hjelper all dess wåld och makt,
Då Babel störtar neder?
Hwar är den wrå Dit I kän gå
När Jesus snart anländer
I skyarne, Wi få då se
De ärr i fötter, händer.

Då jubler högt med harpolek
I Christi ledamöter,
Som lidit tyranni och swek —
Se Brudgum Bruden möter!
Wid domens Bud Wår Fader Gud
Sitt Zion frälsning gifwer,
Wårt hån och nöd Till håningsbröd
Och ewig ära blifwer.

No. 161.

Stäm upp af fröjd I Zions söner!
Snart kommer Kungen och wår Gud,
Han hört wårt rop och warma,
böner,
Och korat oss till Lammets Brud,
Och satt oss in uti Sitt Rike
Med watten, And' och myndighet,
Och Salems Konung Han bringar frid
Till Zions folk trots Babels strid.

Gud helig är och hwem kan tåla
Hans glans och höga himlaprakt?
Hans majestät så klart ses stråla
Af himmelsk eld, gudomlig makt.
Hwem bor i ewighetens sköte?
Der ingen själ för Gud kan stå,
Som ej beredes af Anden här
Att sist till Gud få ingång der.

Wår Fader Abra'ms Gud så gerna
Ett löfte och förbund han swor,
Att han wälsigna will och wärna
Hwar själ, som willigt hör och tror
Det budskap, Efraims söner bringa
Med Andens kraft på jorden fram,
Som profetian skönt talar om,
Skall ljuda förr än werldens dom.

Så hören folk kring jordens länder
Ett frihetslösens warnings-ljud!
Profeter åter Gud utsänder
Att wittna högt om Lifwets bud;

Låt prestlist ej dig mer förblinda,
Och werldens gunst ej locka dig,
Men gå med frihets härolder hem
Till Lifwets Stad Jerusalem.

Se Zion sig till fest syns laga,
Dess wårtid rinner herrlig opp,
Guds kraft fullkommas i de swaga
Bland Jesu små på bergets topp,
Och rösten snart från Himlen ljuder:
„Brudgummen kommer, gån nu fram“!
Och Zion in då i huset går
Till bröllopsfest och hwila får.

No. 162.

Michael, den store Förste snart
Men hären fram skall träda,
I eldens kraft med ljungelds fart
Och uti Himlens ljus så klart,
Att Sina barn rätt gläda.

Han strida will för Sina små
I hårda pröfningstider,
Och då de ewig frälsning få,
Som Boken säger snart wi nå,
Ty det mot målet skrider.

Och då en silfwerlockig man,
Den Gamle ibland fäder,
I Riket stor och mäktig han
Sin hederskrona tager an,
Som Himlens Gud tillstäder.

Wi skåda Gud bland Helgons tal,
Wälsignelsen ej felar,
Som Han i Adam=ondis dal
Förr gjorde med Sitt sonetal,
Han arf till slägten delar.

Och Öfwerkungen, Jesus Christ,
Wår Herre och wår Broder,
Som dock i kött Guds Son är wisst,

Han borttog Ormens gadd och list,
Som sagt blef slägtens moder.

Och fridens spira föres så
I tusen år på jorden,
Som President skall Adam stå
Och Elohim skall ära få,
Då Han är erkänd worden.

Och mer än uti Adams dal
Skall då Guds låfsång klinga,
Då uti Himlars höga sal
Wi ibland helga wäsens tal
Halleluja! utbringa.

No. 163.

Nu werldens riken känna suck och we
Af krig, pest, jordskalf, hungersnöd de
lida,
Och hwar nation är bragt i rörelse,

Och hafwets böljor öfwer gränsen
skrida;
Sjelf jordens inre sprutar eld och död
Och tecken ses på firmament och jor-
den,
De wittna hwad af Jesu läppar ljöd,
Det komma skall förr'n domsbasunens
tordön.

Emedan sådant dagligt försiggår
Ett mäktigt Rike utaf Gud upprättas,
Af jordens ädle det så starkt består,
De i ett ewigt fridsförbund insättas;
Ty från Jehova går befallningen
Att samla Israel af alla stammar,
Och Herrens Prester bjuda hwarje
wän,
Som Josefs ord och Herrens bud
anammar.

Men Babels makt midt under hånets
skall

Guds werk motstå med hatets spjut
och lansar,
Men som den strider kommer Babels
fall,
Man Jesu wittnen gerna då bekransar;
Ty den mot Zion lyftar upp sin hand,
Likt agnarne för nordanwind skall fara;
Men den, för Zion offrar kraft och
and',
Skall sjunga jubelsång bland Helgons
skara.

No. 164.

Se de glade syskon der,
Som på skeppet stå,
Herrens Helgon det ju är,
De nu till Zion gå.
På hwart anlet' glädjen spelar,
Frid och fröjd dem Gud tilldelar,
Anden har hwar själ uppfyllt,
Hoppets mål står skönt förgylldt.

Gif det också war min lott
Hem till Zion gå!
Der ej satans list och skott
Skall oss mer skada få,
Der bland Zions folk så sälla
Endast Herrens lagar gälla,
Och man frihet njuta kan
Der i Efraims sköna land.

Herrens fruktan är dess lust,
Dygden deras drägt,
Kärleken inom dess kust
Förenar slägt till slägt.
Der man aldrig står förlägen
Om man irrat sig från wägen,
Guds Profet är folkets wän,
Wisar wäg till Gud igen.

Broder, Syster, fattar du
Nåden på din wäg,
Den dig wederfaren är?
Från Babel afsked säg!

Ljuft en gång det skall mig gläda
Zions jordmark få beträda;
Städs jag hyser hoppet, tron
Att få lemna Babylon.

No. 165.

Christus låg wid modershjerta
Och blef född bland markens fä,
Wåndades i ångst och smärta
För wår synd på korsets trä,
Himlens Son med kött och ben
Sprängde grafwens hårda sten,
Han står upp och högt sig swingar
Mäktigt som på örnewingar.

Weta skall all folkewimmel,
Josef kom med Herrens Ord!
Jorden lyftad blef mot Himmel,
Himlen nedsänkt blef mot jord,
Stegen rest till Änlagång
Under Zions fröjdesång;

Jubla, hwarje Helgons tunga,
Låt oss med Serafer sjunga!

Zions Konung spiran swingar —
Jesus Christus, Gud och Man,
Öfwer alle stjerneringar
Thronar ju i wälde Han,
Kallar Mormons Bok sitt Ord,
Zions barn Sitt folk på jord;
Högt bland Änglarne man säger
Stost af Gud ock Ande eger.

Allt till återkomst Han lagar,
Kroppslig kommer Han igen,
Då på Zions högtidsdagar
Wäcker Han hwar trofast wän,
Dricker nya winet glad
Med sitt folk i Zions Stad,
Skaror utan tal då stanna
Med Guds Faders namn i panna.

No. 166.

Wisst i den Enföddes namn
Will wår bön Du höra,
Styr Du Zions skepp i hamn,
Stå wid roret i dess stam,
Låt Din hand oss föra.
Styr Du Zions skepp i hamn.

För det mellan alla skär
Att det aldrig strandar,
Krossa Du wår owänshär,
Högt uppres Ditt banér här,
Stoppa lögnens andar!
För det mellan alla skär.

Brigham låt lik Moses stå
Stödd af Gudamakter,
Styrk de Tolf hwarthän de gå,
Låt Ditt Prestadöme nå
Widt kring alla trakter!
Led de Tolf hwarthän de gå.

Låt Ditt Tempel warda byggdt
Uppå Jacksons höjder,
Och Ditt Zion bo der tryggt,
Af fiender oförtryckt,
Rikt på himlafröjder.
Låt Ditt Zion bo der tryggt.

Jesus Du är Kungars Drott
I Din Faders Rike,
Zions Tempel är Ditt slott,
Derfrån lagen bringar godt,
Du Ditt folk ej swike!
Jesus Du är Kungars Drott.

Då på jord Guds wilje sker
Som den sker i Himmel,
Ingen öfwar wåld och ler,
Presters tyranni ej mer
Hindrar barnens wrimmel.
Då på jord Guds wilja sker.

Och när tusenårets dag
Skrider emot afton,
När det sista stora slag,
Efter Herrens wälbehag,
Krossar djeflakraften —
Efter tusenårets dag.

Sjungas skall en jubelsång,
Tår ej kinden wäte!
Wäl war Zionswägen träng,
Jesus gick dock samma gång
Till Sitt Kungasäte.
Sjungas skall en jubelsång.

Engång genom eldens graf
Luttrad blifwer jorden,
Liknande ett kristallhaf
Liksom Urim, Thummim af
Gud är gifwen worden.
Luttrad genom eldens graf.

Amen och Halleluja,
Ljude i hwart hjerta!
Amen och Halleluja
Som ett tonswall fjerran dra',
Löst är jordens smärta.
Amen och Halleluja!

No. 167.

Låfwa o Zion, Din Herre och Konung med ära,
Guden, som Israels barn lik en Fader will bära;
Sjunger Hans pris!
Jubler på barnenas wis,
Fastän wi korset må bära.

Lyden wår Fader med lydnadens renaste hjerta,
Allt hwad, som skiljer från Honom må wålla oss smärta;

Ära wi Gud
Herrlig och skön blir wår skrud,
Kärlekens färger bli' hjerta.

Käraste Fader, Ditt Zion will Du
wäl bewara,
Hustru och barn och wårt hus Dig
uppoffradt skall wara.
Gif oss Din And',
Led du oss tryggt wid Din hand'
Och wåra böner beswara!

Halleluja! sjung hwar Broder och
Syster tillsamman,
Fader och Sonen och Anden de swara
med Amen!
Herrlighets sol
Stråla från pol och till pol,
Herren Gud låfwad war. Amen!

No. 168.

Farwäl wi bjuda Eder, Kära!
Som resa nu till Zions land,
I wandren ut till Herrens ära,
Der Guds Profeter hörer man;
I dragen från förwirringen,
Från slägtingar och mången wän.

I efter något bättre trakten
Än denna werldens tomma tröst,
Ja werldens gunst I ringa akten
Och följen glade Herrens röst,
Som lyder så till alla: Kom,
Och fly förr'n werlden får sin dom!

För Er wi bedja Syskon dyra,
Att Herren Eder styrka må
Och Eder wid Sin hand så styra,
Att I må säkert målet nå,
Och landa sällt i Zions hamn —
Det bedje wi i Jesu namn.

När sällt I Eder der förnöja
I Zions land i helighet,
Då glöm ej oss som måste dröja
Och lida Babylons förtret,
Men bed för oss, att wi också
Ett arf i Zions land må få.

En ringa tid wi skiljda blifwa
Änskönt wår And' ej skiljas kan,
Men bönen kan wår själ upplifwa
Ty alltid wäg till Gud den fann.
Wi skiljas åt blott för en stund
Och samlas snart på Zions grund.

I fjerran West skall stå Guds Tempel,
På bergets höjd så skönt och grannt;
Der få wi Guds wår Faders stämpel
Och Hans wälsignelser försannt.
Låt oss då skynda dithän snart
Och hylla Kungen uppenbart.

Ty Jesus med Sin Änglaskara
Från Himlen kommer till oss ned,
Att fria oss från nöd och fara
Och skänka oss en ewig fred.
Då sjunga wi i Änglachor:
Halleluja, Gud hos oss bor!

Sist önska wi, att allt må lyckas
För Eder, Broder, Syster, Wän!
I Zion kunnen i skönt smyckas
Som brud för Gud i Himmelen.
Gån, byggen der Guds Rike opp;
Låt Templet pryda bergets topp.

No. 169.

Tack Fader, tack, Du sände Sonen!
Och fritt Han walde sjelf att gå, —
O menniskor! Ert öra lånen,
Så kunnen I Guds nåd förstå;
Han tände ljus i werldens natt,
Men hon förstod ej Lifwets skatt.

Men den, ſom waknar upp af drömmar
Och ſer ſig naken, arm och blind,
Och wandrar ned i dopets ſtrömmar
Med ett uppriktigt barnaſinn',
Skall känna hjertat blifwa fritt,
Och wara ſyndens börda qwitt.

Och under Preſtadömets händer,
Som fullmakt fick af Himlens Gud,
Jag känner Andens låga bränner
Som wårſol blid på kindens hud.
Jag känner att i det förbund
Nytt lif jag fick från förſta ſtund.

Så går jag trygg min Gud i ſpåren
Igenom med igenom mot,
Och det är Frälſaren med ſåren,
Som är min frid på jordens klot.
Du är min ſköld, min ſtaf, min wakt,
Mot afgrundshärens wäld och makt.

Så skänk Du kraften i mitt hjerta
Och Andens fria hjeltemod,
Att jag kan le åt spott och smärta,
Som hånfullt mig i wägen stod;
Du trampade ju ormen ned,
Som will förstöra själens fred.

O låt mig alltid djupt förnimma
Din genomstungna broderslem,
Och hwarje blodigt sår och strimma,
Du fick af bödlarhänders rem;
För mig Du genomborrad blef,
För mig man hånlek med Dig dref.

Din swett, som sig på kinden hopar
Och färgar jorden med Ditt blod,
Den tröst och hopp i ångest ropar,
När Satan fresta will mitt mod,
Den wittnar om Din kamp den natt
Då Du war som åsidosatt.

Nu kan jag — sällt det skall mig
gläda —
I hwarje lidande och twäng
Härinne i mitt hjerta qwäda:
Min Gud gick sjelf den samma gång,
Han tömde lögnens bittra skål,
Och kallat mig till samma mål.

Profeten Josef Smith ock lärde
Det samma Ord trots pöbelmakt,
Hans hjerta stadigt blott begärde
Att bygga Zion opp i prakt;
Och Brigham uti samma spår
Som Herrens röst för folket går.

Så sjung Halleluja, o hjerta,
Hwart ögonblick du röres i!
Ty Jesus löste dödens smärta
Och mig af Satans slafweri,
Ljud högt min sång från Golgatha,
Ett segrens chor Halleluja!

Nu sjunger jag i morgonglöden
Af tusenårets klara glans,
Och snart den sista owän, döden
I Zion icke mera fanns.
För Lammet och för Himlens Gud
Då höres helga sångers ljud.

No. 170.

Wi här nu församlade äre
Att frambära Faderens pris,
Och Sonens wår Frälsar' den käre,
På barnens enfaldiga wis.

Wi tacke Dig Fader nu åter,
Att Du oss på jorden har satt,
För budskap om frälsning Du låter
Oss finna, den dyraste skatt.

Wi tacke för Kunskapens lära,
Som Adam har fattat på jord,

Som leder oss Gudarne nära
Till storfest wid lifsrätters bord.

Wi tacke Dig, Du, som allt kände
Förr'n jorden blef danad i grund,
För Sonen till jorden Du sände
Att sluta med stoftet förbund.

No. 171.

Kommen alle store, små,
Ned i dopets bad att gå;
Med ett ödmjukt, blödigt sinn'
Gån igenom dörren in.

Till Guds barn i dopsförbund
Koras wi i nådens stund,
Derför gå med glädje ned,
Blifwer werlden än så wred.

Hänet, som är ondskans gärd
Är dock herrligheten wärd;

Kronans glans förbunkler allt
Af hwart slag, af hwar gestalt.

Dopet är Förbundets pant
Änglar wittnat det är sannt,
Ewigt fridsförbundet är,
Budskap derom Zion bär.

No. 172.

Guds Kyrka är wär klippeborg —
Dess wårdag herrligt knoppas;
Min själ, på Gud lägg all din sorg,
På Honom Zion hoppas!
Som barn wid bröst det låg,
Han kommer det ihåg;
Behöfwer det Hans wakt?
Ja, det är städs' belaggdt
Af mörkrets helwetsskara.

Ja, ryten djeflar än på jord,
Bestormen Zions wallar!

Wi lita tryggt på Herrens Ord,
Med tordönskraft det skallar.
Ja fräs, du werldens and'!
All makt är i Guds hand,
Och rasa mörkrets drott,
Med lögn, med mord och spott,
Snart Ängeln skall dig binda.

No. 173.

Farwäl, farwäl, wårt fädersland wi
bjuda,
Farwäl du land, hwar ljuset först
jag såg;
Till kära wänner afskedstoner ljuda
Af oss då wi begynna resans tåg.
Farwäl, farwäl, wi Zion ha' för
öga,
Men ej wi glömma Eder, kära här;
Wår bön för Eder sändes till det
höga,
Att Eder återse är wårt begär.

På Nya Werldens kust wi söka hwila,
Der är wårt hem, der är wårt fä-
derslund,
På Zion der will Herren wänligt
smila,
Der rinner Lifwets flod på gyldne
sand. —
Profeten der wår Herres Ord uttalar,
Der wäntas Babels dom och werl-
dens slut,
Der är så godt i Zions sköna dalar,
Och derför wandra wi från Babel ut.

Här hotar nöd och krigens wilda låga,
Här skönjas klart förderf och död och
blod.
Eländet ses det stolta Babel pläga,
Då Zion bygges upp med mästarlod;
Men mörkrets här, som Herren snart
skall dömma,
Då bindes, först att wänta tusen år,

Men Herren skall för den Sin åsyn
gömma
Tills fram af grafwen den till domen går.

Farwäl, farwäl, du kära syskonskara!
Till Zions ljufwa hem wi resa fram,
Snart Gud Sin makt will herrligt
uppenbara
Till Zions fröjd, men Babels fall
och skam.
Wårt barndomshem med jubel wi nu
lemna,
Med hoppet om ett nytt i Westerns dal,
Ack, kommen snart, så skall wår sorg
sig jemna,
Wi hoppas se Er der i Templets sal.

No. 174.

Den signade dag med fröjd man ser
För Herrens Helgon att komma,
Den strålar på Himlen mer och mer

Oss alla till tröst och fromma;
Wi waka ju städs som Ljusets barn,
Fly werldens lustar så tomma.

Den signade stund af mörkrets tid
Så lifligt wi se nu glöda,
Lång tid förflutit i hat och strid,
Nu fridsrosor blomstra röda;
Ett ljus nu upprann, likt wårens sol,
Det winterkölden kan döda.

Om lefwande blef hwart träd i skog
Och wore hwart blad en tunga,
De kunde Guds nåd ej prisa nog,
Hans låf ej fyllest utsjunga;
Ty ewigt nu skiner Lifwets ljus
För gamla som ock för unga.

O Fader god, wårt tack ej förgät,
Wårt offer i morgontimma!
För dagen, som Du uprinna lät,
För rösten, wi fått förnimma;

Den signade stund, till ewig tid
Med stjernglans för oss må glimma.

Så täckelig skrid hwar Zions dag,
Med strålar kring om din tinning!
Och lefwe wi efter Guds behag
Ell' dö wi, allt är wår winning;
Låt Josef och Hyrum herrligt stå
Hos oss i ewig erinring.

Så resa wi till wårt fädersland,
Der Herrens Profeter tala,
Der ser man ju Templets byggning
grann,
Guds ljus skall ewigt hugswala;
Snart Helgonen ses till Zions fest
Uppwakna ur grafwens dwala.

No. 175.

Jag har ej frid, hwart skall jag gå,
Att dock min själ kan hwila få?
Jag är af detta tummel trött,
Och som i landsflykt helt utstött.

O, wise man, snart för mig säg
Till ewigt lif den rätta wäg!
O, räck mig nu en wännehand,
Och lös mig ut af syndens band.

O, säg mig dock, du Herrens man,
Hwad menar du med Zions land?
O säg, hwarför det warder lärt,
Det land är framför alla kärt?
„Jag älskar det, der är jag fri
„Från Babels härda slafweri,
„Ty synd och orättfärdighet
„Der plats och hwila aldrig wet.

„Du är min Bror, det land är ditt,
„Kom med, der kan du andas fritt;
„Ty sannerlig, min Gud är din,
„Jag wet Han aktar dig som Sin.
„Will du i Guds Förbund ingå,
„Och intill ändan trofast stå,
„Så skall du få en herrlig lön
„Wid ewighetens morgon skön.

„Wi weta nu om wi gå fram
„Och efterfölja Zions Lamm,
„Tills Jesus sjelf regera skall
„Och fienden är fotapall,
„Att efter det Millennium
„Ej höres Evangelium,
„Men domen blifwer hållen så
„Enhwar skall efter gerning få."

O tack, o tack, du Zions man,
Förmedelst dig jag frälsning fann,
Så att jag nu min Gud förstår
Och sanningsljus i själen får;
Den Gud, som högt i Himlen bor,
Lofsjunger, o I Änglars chor!
På jorden jag nu intet wet
Som wäger upp min salighet.

No. 176.

O, Helge And', du himlaröst,
Du gömda pärla i mitt bröst,

Hugswala oss och gif oss fred,
Och se med ljusblick till oss ned!

En ros med paradisisk lukt,
En Eternell med ewig frukt,
En wetenskap, som Gud blott wet,
Är kärleken i ewighet.

Så brist då ut i fröjderop
Med segersång, du Helgons hop!
Om dig, som ej af ålder kännt,
Du kärlek, som wär Gud har tändt.

I Jesu namn sjung till Guds pris,
Tills jorden blir ett Paradis!
Allt hwad, som hjerta har i bröst,
Allt hwad, som tunga har och röst.

No. 177.

Här, här måste jag lida,
Här, här än må jag bo;

Långsamt stunderna skrida,
Babel ej bjuder mig ro.

Här, här nöden och sorgen,
Här, här brister och qwal;
Döden ta'r rof i borgen
Som ifrån hydda i dal.

Der, der dimman förswinner,
Der, der ljuset går opp!
Wäntetimman förrinner,
Stärkt är mitt mod och mitt hopp.

Der, der intet mig qwäljer,
Der, der målet jag hann;
Himlen, jorden förtäljer
Skapelsens Upphofsman.

No. 178.

I Skördemän, att skörda gån!
Wi säden mogna se;

Af all Er kraft med lian slån,
Och binden kärfwarne.

En rensningsdag är ganska när,
Då agnarne förgås;
Ej akten arbetets beswär
Då lönen säkert fås.

Och då du skördar muntert sjung —
Hwart än du går din färd —
Låfsång till Gud, en ewig Kung,
Ty Han är äran wärd.

Gån fiskare på saltan wäg,
Utkasten fångstens garn!
Då slumrande än djupet låg,
Och samlen jordens barn.

Med ifrig själ och skicklig hand
Utkasten Edert nät!
Och drag det åter in på land,
Tag gode fisk af det.

Brist ut med oförfäradt mod,
Trots bränningarnes skum:
„Pris ske wår Gud, som med oss
stod,
„Och bjöd oss Zions rum."

No. 179.

Säg mig ej i sorgfull timme:
Lifwet, ack! så uselt är,
Ty som oftast wi förnimme
Allting tomt och dystert här.

Allwar är det lif, du andas,
Grafwen är ej mörk, min wän,
Stoft du är, med stoft du blandas,
Anden far till Gud igen.

Tidsfördrif och tunga sorgen
Är ej lifwets ändamål;
Blott i werksamhet finns borgen
Att wår lefnad pröfning tål.

Tycks dig långsamt tiden flyter,
Och din farkost ej är stark
Då den emot skären bryter,
Wet du går på dödens mark.

Ut på werldens kampplats drifwen
Under farlig nattwakts stund,
Känn dig aldrig äfwergifwen!
Hjelte stå på egen grund.

Lita ej, ehuru nöjsamt,
På den tid, du ej har sett,
Gör i dag din pligt, fast dröjsamt
Har din lycka du beredt.

Lif af store män påminna
Det wi kunne handla så,
Att en efterwerld skall finna
Oss bland ädle Andar stå.

Seende en wän, en Broder
Seglande på tidens haf,

Tumlad om af storm och floder,
Säll, om du ditt bistånd gaf.

Låtom oss stå upp och handla
Med ett manligt hjertas mod,
Godt uträtta, och förwandla
Ringheten till ärestod.

No. 180.

I, som i fast förening
Förbiden frälsningen,
I kännen Ordets mening,
Och wiljen lyda den;
För Eder finns ej fara
Ej heller sorg och nöd,
Ty Gud will Er bewara
Och blifwa Edert stöd.

Förtröften på Hans bistånd,
Så länge som I haft
För ögat Zions friftånd

Och werkat i Guds kraft.
En glädjedag snart hälsas
För hela Israel,
Då Abra'ms säd skall frälsas
Ifrån nationers träl.

Åkallen Gud i bönen
Och sträfwen med all id,
Så är det wisst I rönen
Hans ljus i mörkrets tid.
Affällingen sig störtar
Och kastas ifrån Gud,
Då Jesus Sig uppskjörtar
Och tjena will Sin Brud.

Guds Helgon skola ökas
I antal och i makt,
Hur' än wår wäg må krökas
Sannt är det hwad Gud sagt:
„De, sig om godt beflita
„Och samla till Min hjord,

„De på Min nåd få lita
„Och bo i frid på jord.“

No. 181.

Frimodig war för Sannings sak,
Behåll din plats bland dem,
Som då när Babel går i wrak
Uppnå ett himmelskt hem.

Låt lustans offer, syndens träl
Guds frälsningsplan försmå,
Och hata Gud, som gör dem wäl
På willowägar gå.

Låt de ohelga men'skobarn
Förgäta lifwets wigt,
De sälla sig i mörkrets garn
Och sprida lögnens dikt.

Men du, en wän af Sanningen,
Som har dess ledning walt,

Förswara den på wandringen
Så tidt den blir förtalt.

Då werldens fiendskap är stark,
Och höjer wåldets ljud,
Gå oförskräckt på stridens mark
Du har en wän i Gud.

På honom lita, jordens son,
War tapper i din strid!
Då Babel faller under bån
Så får du ewig frid.

No. 182.

Ack! lifwet blef en börda,
En oren, grumlig elf,
Will man ej Kärlek wörda,
Men lefwer för sig sjelf.
När hatets törne stinger
Och owän följt wårt spår,

Så godt om Kärleks finger
Läkt smärtans hjertesår.

Kärlek till umgängslifwet
En ädel prägel gaf,
Deſs namn man bör se skrifwet
På wagga, öfwer graf.
Skall känslans röst bedöfwas,
Som Gudar kännas wid!
Kärlek i Himlen öfwas,
Sann Kärlek om dig sprid.

Gud älskat hela werlden,
Sin Son utsände Han,
Blott denna dyra gärden
Full frälsning återwann;
Skall egenkärt man werka
Mot lifwets starka ström,
Ell' men'skors wäl förstärka
Med Kärlek mild och öm.

Wi känne oſs nedstamma
Som barn af samma Gud,

Wi släcka ej den flamma,
Som lifwar Himlens Brud,
Nej, de i sanning gode
Högt glädja sig deri,
Om i deß makt det stode
Stå alla arma bi.

Sann godhet ej utplånas,
Sann Kärlek aldrig dör,
Af den allt ädelt lånas,
Som sig i werlden rör.
Den dessa* Himlagunster
Uppammar i sin själ,
Då allt går upp i dunster,
Med Kärlek stär sig wäl.

Hwar Kälek öfwerflödar
Der strälar ewig wår,
Med lust man sig bemödar
Och nästan bistånd får.
Ren Kärlek samlar strälar
Till herrlig helgonkrans,

Då tiden mörkt sig målar
Har Kärleken sin glans.

No. 183.

Jehova! Himlens, jordens Gud!
Din Sanning låt utgå,
Med frälsningens och nådens Bud,
Tills alla det förstå.

Wi önska se Din Kyrka bli
Utwidgad, stor i makt,
Tills jorden står i harmoni
Med Himlens Änglawakt.

Må arbetet, Du oss betrott,
Att tolka Sanningen,
Af oss utföras ganska godt
Som gode wingårdsmän.

Utför Ditt werk med odelt kraft,
Och för nationerne
Till Zion, med Din Gudamakt,
Låt dem Din ära se!

En allmän låfsång höjas skall
Af folk från hwarje stam,
Wår owän läggs till fotapall
För Jesus, Zions Lamm.

No. 184.

Så lyfta nu ditt hufwud upp,
Med frimod i din själ,
Guds Helgon är den wännetrupp,
Som manar för ditt wäl.

Då werlden slungar hatets pil
Och will wår undergång,
Wisst Himlens Gud ser ned med smil
Och löser oss ur twång.

Framåt! skall bli det lösensord,
Som wi till eget walt,
Wi gagna Herrens sak på jord
Tills mörkrets werk är qwaldt.

Ej nånsin följ den falska drift,
Som lätt kan blifwa wäckt
Och skadar själen liksom gift,
Så Andens ljus blir släckt.

Den, här will wara wis och stor
Och få sin plats hos Gud,
Må gå den wäg, der törnet gror
Och höra hånets ljud.

Om då af owän grymt förföljd,
Ditt namn blir gjordt till spott,
Af smädekappan öfwerhöljd
Fortfar att werka godt.

Den gode fastän ringe man,
Som kämpat lifwets strid,
Han lifwets ädla skatter fann,
Och Himlen winkar blid.

Förglöm ej wännen, som du sökt
Och funnit trohet wärd,
Då ömsesidig fröjd blir ökt,
Till ljus blir dyster werld.

No. 185.

I lifwets alla händelser
Wi se Din hand, o Gud!
Wälsignelsen, som Du oss ger,
Och sorgen är Ditt bud.

I hwarje fröjd, wi hafwe rönt,
I smärtan, som wi kännt,
Din godhet wisar sig så skönt,
Hwarför wi tack Dig sändt.

Då glädjens sol belyst wår stig,
Då kärlek fyllt wårt bröst,
Med lugn, när stormen häfwer sig,
Till Dig wi höjt wår röst.

Med öppen blick ur glädjens tår
Wi möta fröjd och we,
Wår själ med kraft sin kamp består,
Det goda land wi se.

No. 186.

Hur' säll och fri jag är i denna boja,
Den är som guld på mina armar
laggd,
I fängelse, palats och uti koja
Jag träder in och blifwer ej förfagd.

Guds Ord jag wittna will på många
stränder
Upp till den höga isbetäckta Nord,

Och kanske äfwen uti andra länder
Dit Herren kallar mig på denna jord.

O Gud! hur' skall jag arme kunna
bära
De pund, Du lägger ned uti min
hand;
Är jag bland dem, som skulle hafwa
ära
Att lösa själar utur lögnens band!

O nej, jag är för ringa till allt detta,
Af blygsel höljer jag mitt anlete,
Men Gud, de tunga bördor will Du
lätta,
Ditt öga följer städs min wäg att se.

Så är jag säll, och wet att Fadren
finner
Den rätta wägen, som jag wandra bör,

Af längtan ljuft mitt fyllda hjerta
brinner
Och på Din Andes tysta wink jag
hör.

Hwart steg, som jag skall taga, kän=
ner Herran
Och målet dit, hwarthän Han förer
mig;
Han står mig när, Han dröjer aldrig
fjerran,
Han följer mig på Zions Himlastig.

No. 187.

Stödd wid Gud på Zions wäg wi
skrida,
Seger gif då tungt wi måste strida,
Och befordra bäst wår wandrings fart;
Då bekymmer på wårt hjerta trycker,
Och då Andens ljus sitt swall tillycker,
Kom, o Herre, snart!

Wi få ila till Ditt fadershjerta,
Och bortbyta all wår sorg och smärta,
Som är stor i bredd och djup och
höjd;
Gud till Dig wi wilje oss hänwända,
Följa Dig, hwadhelst oss måtte hända,
Källan för all fröjd.

Wänd dig om, o själ, så skall du
finna
Fadren — Sonen, som Sitt blod lät
rinna,
Det som lösningspant rättwisan bjöd:
Bort du otro! flytta dig du hinder!
Det är du, som mången själ så
binder,
Att hon ligger död.

Wäl är dig, som känt hur' synden
swider,
Du, som under tunga bördor lider,

Du har hopp af fängslet slippa ut.
Syndens törnen äro bittra, hwassa,
Men på syndaskuldens hela massa
Tron kan göra slut.

No. 188.

Mottag den tacksamhet, wi ge,
Wår bön hos Dig är spord,
Ack låt oss lefwa tills wi se
Ditt Rike här på jord.

O, Herre! gif oss Andens gärd,
Den helga, dyra skänk,
Att leda oss på lifwets färd,
I nöden på oss tänk!

Wi wilje lyda strängt Din lag,
Som forntids Helige,
Ditt Ord begrunda natt och dag
För att dess under se.

Profeten skydda från allt ondt,
Och Zion låt bestå!
Må Israel få bli förskont,
Då hämdens dom skall slå!

No. 189.

Dig förtro till Herren här i tiden,
Han skall säkert föra dig till friden,
Som ej werldens herrligheter bjöd;
Följ Guds Ord och njut deſs söta
häning,
Allt du får af Himmelrikets Konung,
Lif uti din död.

Swindlar blicken för de djup du skådar,
Undergång dig hwarje tecken bådar,
Då, hwad är att göra arma själ?
Tro ändå, och lita tryggt på Herren!
Skulle du förföljas när och fjerran,
Allt är till ditt wäl.

Blicka hän till föresatta målet,
Oförfärad sjelf för martyrbålet,
Om det gäller, du skall dock gå fri;
Skulle du en dag ditt bröd undwara,
Änglar wakta, du är utan fara,
Gud skall stå dig bi.

Ensam går du ej på kampens bana,
Ty din tanke kan blott föga ana
Hwilken skara står med dig på den!
Himlatrupper utaf Änglar följa
Dig på resan öfwer tidens bölja,
Hem til Himmelen.

No. 190.

Salig du är ju om äfwen ditt hjerta
Känner sig smärtadt af oro och strid,
Råder än hos dig en ängslande smärta,
Som will förjaga din ro och din frid,

Synes än nöden som störst för ditt
öga,
Finns dock förhoppning att trygga
dig wid;
Hoppas på Herren, som bor i det
höga,
Tacka för agan, haf tålamod, lid.

Hwad det är godt att förtrösta på
Herren,
Hwila wid Honom i lust och i nöd!
Hemma hos wänner — bland fiender
fjerran,
Är Han mitt säkraste wärn och mitt
stöd.
Om mig än kroppen och själen för-
smäkta
Blifwer dock skall Han min tröst och
min del,
Huru fienderna strida och fäkta
Får jag i Zion min arfwelott hel.

Wet du har sällskap, ty se wid din
sida
Följer din Broder, din Frälsare god,
Hjelper dig waka och bedja och lida,
Skänker dig krafter och styrker ditt mod,
Ständigt att wandra på wägen den
smala,
Som till det himmelska Zion dig för,
Han med Sin Anda dig ljuft will
hugswala,
Honom i lif och i död du tillhör.

No. 191.

Så kort är den tid här i Babel wi
gäste
Fast wäntningens timme oss tyckes
så lång,
Wi wete att Gud, öfwer Himmelens
fäste,
Skall föra Sitt Israel ur Babylons
twång.

Fast stormar och moln för oss Himmelen dölja,
Så tränga wi fram genom mörker och brus,
Och swinga oss öfwer de dimmor oss hölja
Och fröjda oss ljuft i det himmelska ljus.

Så går det Guds Helgon i ödmjukhets dalen,
Han wäljer sitt bo der i Deserets dal,
Och lyftar hwar morgon, helt fri ifrån qwalen,
Sin själ under jubel mot Himmelens sal.

Han häfwer sig upp genom mörker och dimma,
Och höjer med glädje sin tacksamhets ton,

Tills sist i den sälla förklaringens
timma
Så hänryckt han jublar wid Zebaoths
thron.

No. 192.

Wi gå bort till Guds ro,
Fria från sorgen,
Innan kort få wi bo
Inom den borgen,
Dit ingen owän går
Dit Satans makt ej når,
Ty Herren med oss står,
Ewigt, ja ewigt.

Allt är wäl i det land,
Herren oss gifwer,
Kropp och själ i Hans hand
Omhuldad blifwer;

Här mest är sorg och nöd,
Till slut en neslig död,
Men der är Gud wårt stöd,
Ewigt, ja ewigt.

Trygge wi hwila få,
Ty Gud wi känna,
Endast bygg deruppå,
Wår sats är denna:
Att Gud är nädig Far,
Och Brodren Jesus har
Wår krona i förwar,
Ewigt, ja ewigt.

Nu wi gå långt dithän
I kärleksbandet,
Der wi se Lifwets trän
I Himlalandet;
Långt bort från storm och strid,
Wi finna hwilans frid
Och skåda Jesus blid,
Ewigt, ja ewigt.

No. 193.

Nu uppres dig, o herrliga Zion!
Wakna upp, ljuder wäktarens kall,
Förty nattslummerns tid är förliden,
Och Förderfwaren wäntar wårt fall.
Med mod dig upphöj!
På stridsfältet dröj,
Och jaga fienderna bort;
Beredd war till strid,
Och wapnen håll wid,
Ty din krona du får innan kort.

Nu uppres dig, o herrliga Zion!
Och lät Mammons bekymmer förgå,
Då när uppropet ljudeligt klingar,
Alla skymtare dröjande stå.
Din fiende är
Båd' fjerran och när,
Fast din hänsigt är god och rättwis;
Din Gud är ditt skygd,
Fri twekan och blygd
Skall du winna belöningens pris.

Den, som flinter från pligternas bana,
Med bedrägeligt glitter för syn,
Och är nedrig med tjufwar att gömma,
Skall förfäras för Herren i skyn.
Med rustning af stål
Hwart angrepp du tål,
Då det goda och sanna du sökt;
Gå främst uti fält
Der segra det gällt,
Då wälsignelsen blifwer förökt.

Nu förderfwet och mörker betäcka
Hela jorden, fast få blott det se,
Dödens scener all werlden förskräcka,
Ty snart utbryta fasor och we.
Då uppres dig, o herrliga Zion!
Wakna upp, ljuder wäktarens kall,
Förty nattslummerns tid är förliden,
Men Förderfwarn skall ej se wärt
fall.

No. 194.

Gör hwad är rätt, ty natten förwandlas,
Gud skall regera på rättwisans sätt:
Änglarne öfwer oss se hwad, som handlas,
Se hwad wi werka: gör hwad är rätt.

Gör hwad är rätt: låt följderne blifwa,
Kämpa för frihet, för Sanning och rätt;
Trygg i ditt hjerta du kan dig hängifwa,
Gud dig bewarar: gör hwad är rätt.

Gör hwad är rätt: snart faller tyrannen,
Länge ha' tårarne kinderna wätt;
Oket ej trycker den ärlige mannen,
Sanning går framåt: gör hwad är rätt.

Gör hwad är rätt: war lugn, oförfärad,
Framåt, gå framåt, ditt mål skymtar lätt;
Salighetskronan skall bli dig förärad,
Zion dig wäntar: gör hwad är rätt.

No. 195.

Det ljusnar kring rymden, snart stiger Han ner,
Som lif och förlossning till Helgonen ger,
Och Änglarnes skaror de följa;
Då njuta de Trogne den renaste lust,
Wår jord som en dynande bölja
Bortrullar mot ewighets kust.

Fiendernas hop, som på banan oss mött,
Och korset, hwarunder wår skuldra har blödt,

De skola ej mera oss hinna;
Och afund och otack och plåga och strid,
De måste med allo förswinna
Och lemna wår bostad i frid.

Förhoppningens rosor ur stoftet uppgå,
Förgängelsens scener ej mer till oss nå,
Det lättade, sorgfria hjertat
Då lyckligen kommer ur eldprofwet ut,
Der mer, ej bedraget och smärtadt,
Det finner sin fristad till slut.

O jord! o wår moder! snart upplåt
ditt sköt',
Och låt dem uppstå, som i famnen
du slöt,
De barn, som i dig hafwa hwilat.
Se fröjd i wårt öga och eld på wår
kind,
Ty Himmelens Brudgum har smilat
Och hälsar med fläktande wind.

Wår natt snart förswinner, den blif-
wer ej lång,
Och då wi uppwakna så sälle en
gång,
Så lysta oss på Dina armar,
O Fader! Du Ewige, Milde, som än
Oändlig i nåd Dig förbarmar,
Och känner wäl barnen igen.

No. 196.

Hur' ljuf, o Gud, hur' säll den lott,
Att Dig i Zion läswa!
Du, Herre, gifwer oss allt godt,
Och daglig är Din gåfwa.
O, Du, som hjertats böner hört,
Af Dig, på rena läppar fördt,
Wårt hjertas läf må höras!

Du, som en Fader, öm och huld,
Den ångrande förlåter,
Då nedertryckt af syndens skuld

Till Dig han wänder åter:
Benådad, lugnad, frälst och from
Han mättas i Din Helgedom
Af Dina rika håswor.

Din makt, Din wisdom och Din nåd
Af jord och Himmel tydes;
Du stillar folkens öswerdåd,
Ditt bud af stormen lydes;
Ditt Namn i Helgons fröjdesång
Från solens upp- och nedergång
Högtidligt återskallar.

O, werldars Gud, hur' skönt wår ängd
Din godhet oss förkunnar!
Hur' flödar Dina gåswors mängd
Ur aldrig tömda brunnar!
En blick af nåd Du sänker ned,
Och straxt den ofruktbara hed
Af gräs och gröda höljes.

Du kommer, och i Dina fjät
Den goda tiden träder;
Wid skenet af Ditt majestät
I fröjd sig höjden kläder,
Och dalen är af hjordar fylld,
Af skördar slätten är förgylld:
Allt fröjdar sig och sjunger.

No. 197.

Hwar är det land, som längtansfullt wi söka?
Hwar dag, som gryr wår trängtan känns sig öka;
När dagen flyr wi detta land ej funnit,
Fast hjertat brunnit.

Blott Lifwets krafter i det land sig röja,
Der blomstren dofta, gyldne ax sig böja,

Der ingen suck man drar, den luft
man andas
Med kärlek blandas.

Der, i det land städs sommarwinden
susar,
Der lunden sjunger, och der floden
brusar,
En fridens hälsning re'n till hjertat
talar
Och oss hugswalar.

Ännu ett töcken oss från landet
stänger,
Wår bön men ej wår blick till Fadren
tränger,
Ack, såge wi Hans anlet', och oss
slöte
Intill Hans slöte!

Ack, när så mycket skönt i hwarje åder
Af Skapelsen och Lifwet sig förråder,

Hur' skön då måste sjelfwa källan
wara,
Den ewigt klara!

O ljusets, fridens, salighetens källa!
Din klara wåg skall ock för oss uppa=
wälla,
Ty Gud oss förer till dess friska
flöden
Igenom döden.

War tröst wår Ande, hoppas, bed,
försaka,
Oss landet winkar, wi få se och
smaka
Hur' lust der är, och sjunka i Hans
armar,
Som Sig förbarmar.

Snart till den kust, der böljor sig ej
häfwa
Likt arkens trötta dufwa skall du swäfwa,

Till Herdens famn likt frälsta lammet ila,
Og der få hwila.

No. 198.

Hwad har Gud Fader gjort för oss?
Jo, Han steg ned till Canaan,
Och tände Sannings klara bloss,
Och förer oss till Canaan;
Der blir en krona nådelön
I ljusa landet Canaan,
Och segerpalmen winkar skön,
Kom, låt oss gå till Canaan!
Himmelska Canaan, O underfulla Canaan!
Wårt Canaan det är Josefs land,
Kom, gå med oss till Canaan!

Då wi bland Zions folk en gång
Gå in i sälla Canaan,
Då, wår Förlossare! Din sång

Wi sjunga så i Canaan;
Der strålar Du, o Jesu wår!
På ärans thron i Canaan,
Och Helgonskaran för Dig står
Och bor med Dig i Canaan.
Himmelska Canaan, o. s. w.

Du wandringsman! wänd om och gå
Till Jesus i Hans Canaan!
Dig Änglarne wälkomna då
Till ewig fröjd i Canaan.
O kom! der frälsningsfloden har
Sitt friska swall i Canaan,
Och herrligheten strålar klar
Kring Jesu thron i Canaan.
Himmelska Canaan, o. s. w.

No. 199.

Morgon mellan fjällen!
Klara bäck och flod,

Sorlande mot hällen!
Sjungen: Gud är god!

Dagen se wi bräckas,
Fram går ljusets flod,
Dalarne, som wäckas,
Swara: Gud är god!

Daggens klara droppe
Lik en pärla stod,
Lärkans sång der oppe
Tolkar: Gud är god!

Blomman på sin stängel,
Som på ängen stod,
Skön likson en Ängel,
Wittnar: Gud är god!

Skogens fåglar sjunga
Med ett glädtigt mod,
Der på qwist de gunga,
Qwittra: Gud är god!

Själ, wak upp, och swara
Dem med nyfödt mod!
Höj din läfsång klara:
Gud, wår Gud är god!

No. 200.

När från hwilan jag uppstår
Och till dagens werk jag går,
Tänker jag på Herren Gud
Och Hans bud.

Jesu kärlek är min tröst,
Då jag höjer bönens röst
Wet jag, att Han hörer mig
Innerlig.

Synden har Han tagit mot,
Den jag laggt inför Hans fot,
Den har gått i dopets graf
Uti qwaf.

Glad jag lefwer, tiden går,
Timme efter timme slår,
Snart en gång jag njuta får
Ewig wår.

Då min lefnad når sitt slut,
Och min weke brunnit ut,
Somnar jag i Jesu famn,
Ljuflig hamn.

Men jag hyser Helgons hopp,
Att se'n detta lifwets lopp,
Skall med skön, förklarad kropp
Jag stå opp.

No. 201.

När skyarna tjockna
Wid blixtrarnes sken,
Min lampa tycks slockna
Och jag är allen',

Jag blickarne wänder
Och wet intet råd,
Sånär det mig händer
Betwifla Guds nåd.

När wilddjuren ryta
Wid wägen så grymt,
Och krafterna tryta
Och ljuset blir skymdt,
Och knappast en stjerna
Belyser min stig,
Då ropar jag gerna
O Herre, till Dig!

Men Gud, som wälsignar
Han står wid mig när,
Och förrän jag dignar
Hans sköte mig bär,
Jag förs af den handen,
Som räddat min själ,
Till Zionska landen
Han förer mig wäl.

När döden med lia
Ock kommer till sist,
Han will blott befria
Från swaghet och brist,
Mest lycklig jag blefwe
I Himmelens häf,
Der saligt wi lefwe
Och höje Guds läf.

Godt skall det oss wara
När wänner bortgă,
Att löften så klara
Hugswala oss då:
„I yttersta nöden
„Hos Eder Jag är,
„Och fröjdar i döden,
„Jag Herren är när!"

No. 202.

Här mig trycker Babels twång,
Och jag stapplar mången gång,

Dock jag sjunger nöjd min sång
Om ett bättre land.

Hårda strider förestå,
Djupa böljor mot mig slå,
Men jag hoppas fast ändå
På ett bättre land.

O, min Herre, följ med mig!
Led mig städs på Lifwets stig,
Att jag komma må till Dig
I ett bättre land.

Jesus, Du är all min kraft,
Dig jag har och Dig jag haft,
O, hur' flödar Lifwets saft
I det nya land!

Detta land jag söker opp,
Längtan fyller ljuft mitt hopp,
Dagligt rigtar jag mitt lopp
Hem till detta land.

Då när wandringen känns tung
Gör mig Anden frisk och ung,
Djupt i själen hwiskar: sjung
Om ett bättre land!

Här är jag blott wandringsman,
Skyndar hem till Fridens land,
Bortom tidens mörka strand
Är mitt rätta land.

Så min själ, war alltid nöjd,
Wägen är af Jesus röjd;
O, hwad herrlighet och fröjd
I det nya land.

No. 203.

O hur' godt att känna hamnen:
    Nådens grund!
Att få fly till Fadersfamnen
    Hwarje stund;

Finna in wid Dig en fristad,
O, hur' huld!
Du, som slagen blef och frestad
För min skuld.

Jag får lik en jagad dufwa
Gömma mig
I Din kärlek, ömma, ljufwa,
Gud hos Dig;
Djupare hwar stund inskrif Du
Sanningen,
För mitt hjerta Jesu, blif Du
Städs min wän.

Utom Dig är jag ej lugnad,
Har ej hägn,
Men med Dig jag eger hugnad,
Dagg och regn;
Herre, Du har sagt Din wilja
I Ditt Ord:
Ingenting skall oss åtskilja
Här på jord.

Hwilen ej, I bönens wingar
Uti ro,
Förr än Gud i hjertat bringar
Nåd och tro;
Lik en höna bär Du wingen
Öfwer mig,
Gud, min Gud! nu skiljer ingen
Mig från Dig.

No. 204.

Fader mild! Dig hjertat prisar
Denna stund,
Jordens morgon skönt mig wisar
Guld i mun;
O, min själ! du bör ej tiga:
Fröjdesång
Låt till Herrens öron stiga
Än en gång.

Rosors flock i häcken träda,
Ock med mig,

Inför Herren, och sig gläda
För sitt lif,
Som wi wete snart skall sluta
Mot wår jord,
Men'ska, du är mer, får njuta
Lifwets Ord.

Bäckens swall i dalen djupa
Talar så:
Men'ska! dina timmar stupa
Likaså
Som du ser min bölja gjutas
I ett haf,
Innan kort ditt lif skall slutas
I din graf.

Eken med dess starkar grenar
Stäfwar opp,
Ifrån roten hon sig grenar
Till en topp;
Så, jag sitter fast i stammen:
Jesus Christ,

Känner i Hans hjord med lammen
Ingen brist.

Lär mig Gud min ringhet skåda,
Du min tröst!
Att Du i min själ må båda
Nådens röst;
Då jag wet mig något felar
Straxt jag ber,
Jag det för min Wän meddelar,
Och Han ger.

Så kan ingenting förderfwa
Den, som tror,
Efter striden få wi ärfwa
Glädje stor;
Må wi alle söka wara
Ibland dem,
Som så snart till Helgons skara
Få gå hem.

No. 205.

Länge har Norden legat i dwala,
Burit på träldomens tryckande ok;
Tiden är kommen när Herren hörs tala,
Tolka helt klart Uppenbarelsens bok.

Snart skola fordom stridiga stammar
Slutas tillsammans med enighets-
band;
Herren, som krossar med Sanningens
hammar
Sedan förbinder med faderlig hand.

Gud will ett folk sig till ära bereda,
Och hwad Han låfwar det håller Han
wisst;
Alla, som Han får uppfostra och leda
Skola fullkomnas likt Honom till sist.

Höga och låga, ja alla, besinnen:
Ännu Er frälsning tillbjudes i dag!

Först hwarken ära ell' rikedom winnen,
Först söken winna Guds nåd och
behag.

Bedjen i hjertat och blicken till höjden,
Sträfwen i Himlen få teckna Ert
namn!
Ringa är wärdet af timliga fröjden
Om man ej hamnar i Frälsarens
famn.

Ära och storhet, ja sällhet och lycka,
Renhet och lydnad, samt uppriktig tro
Skola Guds folk för ewigt besmycka,
Sist gifwa ingång till Himmelens ro.

No. 206.

O, du Zion, Guds Stad!
Du gör själen så glad,
Du är hjertat så dyrbar och kär!

Endast der kan man bli
Helt betryggad och fri,
Så oss Herren förkunnar och lär.

Der de Heliges fröjd
Först skall hinna sin höjd,
Då de lyda och följa Guds råd;
I det heliga land
Af Profeternas hand
Öppnas Himmelens skatters förråd.

Det är helgadt igen
Till de brunröde män
Af Profeter, som bland oss ha' dött;
Så snart budskap utgått,
Och de det ha' förstått
Få de hwila i hemlandet sött.

Der wi plöja och så,
Der wi skörda och slå,
Njuta rikt af hwad landet will ge;

Der wi spinna wårt lin,
Der wi pressa wårt win,
Der de gamla och unga få le.

No. 207.

Herren will med wälbehag
Lätta sorgerna hwar dag,
Fram på Zions-wägen drag,
Hem till himmelsk ära.

Du, som helig är, undwik,
Att med syndare bli lik,
Blif på Himlens skatter rik,
Och på himmelsk ära.

Öfwer berg och genom dal,
Genom sorger, genom qwal,
Sträfwa fram till Himlens sal,
Hem till himmelsk ära.

Res dig, om du faller kull!
Jesus drack ju för din skuld
Smärtekalken öfwerfull,
Och fick himmelsk ära.

Ännu må wi lida här,
Snart helt fri från allt beswär
Sjunga wi om seger der,
Och om himmelsk ära.

Hwad, om här wi lide skam,
Plågas grymt som offerlamm,
Snart wi stå kring Zions Lamm,
Midt i himmelsk ära.

Trofast war till kampens slut!
Hwarje pröfning härda ut!
Sist af segerlönen njut,
Och af himmelsk ära.

Ord och handling ware ren,
Tänk, du wandrar ej allen';

Gud att hjelpa är ej sen
Till Sin Himmels ära.

No. 208.

O, hur' sällt, att lycklig wakna
    Nu jag fått,
Och att inter nödgas saknas
    Af allt godt;
O, min Gud! will Du nu märka
    Sångens ton,
Och uti mitt hjerta wärka
    Hoppet, tron.

Ledd af Dig, will jag blott göra
    Hwad Du will,
Att jag alltid mätte höra
    Jesus till;
Får jag alltid tätt mig luta
    Till Ditt bröst,
Att jag fri från qwal må njuta
    Frid och tröst.

Må jag lifwas af Din Anda,
    Städs förnöjd,
Må jag ock min sång få blanda
    I den höjd,
Der Ditt Zion Dig låfprisar
    Utan slut,
Der Ditt under Du bewisar,
    Tolkar ut.

När min lefnads afton skymmer,
    Sol går ner,
Lifwets glädje från mig rymmer
    Mer och mer;
Blifwe för mig nedergången
    Till min ro
Början till den nya sången
    I Guds bo.

No. 209.

Yngdom! akta på din gång,
Himlens wäg är smal och trång,

Stort förderf sig mången gör,
Se dig för.

Syndens glädje aldrig njut!
Döden är deß wissa slut;
Dock hur' mången njutit den!
Fly min wän!

Ack, så mången har försmått
Kallelsen, som till dem gått,
Följ ditt samwet' i ditt bröst,
Lyd Guds röst!

Wid Guds kärlek jag beswär,
Derom Anden witne bär:
Nådens gåfwor tag emot
Wid Hans fot.

Jag beswär dig wid det blod,
Hwilket flöt en reningsflod
Ifrån korsets offerlamm:
Snart gå fram!

Gå till Honom än i dag!
Se'n jag kännt Hans kärleks slag
Beder jag ej dröja qwar
Flera dar.

Slut dig till den syskonring,
Hwilken aktar ingenting
Mera sällt än Zions wäg,
Will du, säg?

Se'n du Lifwets dag har sett,
Med Guds Helgon blifwit ett,
Få wi wandra hand i hand
Till Guds land.

No. 210.

Mitt bröst nu häfwer sig af lust att strida,
Ur handen swärdet aldrig falla skall;
Jag går så trygg inwid min Konungs sida
För elden blind och döf för kulors knall.

I slutna leder wi till strids mar-
schera,
Med skarpa swärd och eldiga gewär,
Med oss förenas wana kämpar flera,
Som icke fly för stridernas beswär.

Till lands till sjös skall kriget öppet
föras,
Ty fienden sig närmar till wårt land,
Wi hwila så se'n inga wapen höras,
När ingen owän finns uppå wår strand.

Men då, I mina sälla, fria Bröder!
Då få wi kasta swärden långt ifrån,
Och stämma upp den sång, som redan
glöder
I själens djup — och famna Himlens
Son.

Men än på segerbanan fram wi ila,
Och tappa wi — o, hwilken neslig
skam!

Wi wåra wapen böre blanka fila,
Blott·härden ut, snart ha' wi stridt
oss fram.

Ett swalg, ett grundlöst djup skall
sedan skilja
Guds Zion ifrån Djefwulens försåt;
Ty Herrens kärlek och Hans allmakts
wilja
Förenar dem, som aldrig skiljas åt.

No. 211.

Då dagen flyr ifrån wår stad,
Och solen har gått ner;
Den Trognes själ sig finner glad,
Ty Gud i nåd oss ser;
Ja, Han är den,
Som ta'r den ångrande till wän.

Wi tacke Gud allsmäktig, god,
Som äfwen denne dag,

I kraft af Jesu Christi blod,
Till oss har godt behag;
Upplåt wår mun
Att prisa Dig i denna stund.

När mörkret går i ljusets spår,
Och natten träder in,
Wi bedje Dig, o Fader wår!
Wårt Ljus, Dig nu infinn!
Blott jemte Dig
Wi wandre tryggt på Lifwets stig.

Så låt oss Herre, i Ditt skyggd,
Till hwila trygge gå,
Wår tro städs ware på Dig byggd;
Och skole wi uppstå,
Så låt oss då
Ny nåd och nya krafter få.

No. 212.

Snabb är tiden, ilar under flykten,
Men's'an hinner snart till ändalykten

Af sitt korta, nakna jordelif;
Du, som ej på Herren Gud will
tänka,
Men i syndens djup dig nedersänka,
Rätt uppwaken blif!

Will du sofwa på din syndakudde,
Snart skall döden med sin skarpa udde
Genomborra både kropp och själ;
Will du nära dig med syndadrafwen
Tills du hinner till den kulna grafwen,
Går dig aldrig wäl.

Wäll du aldrig in i Ordet blicka,
Will du aldrig upp till Fadren skicka
Ångrens suckar uti Jesu Namn;
Skall du ewigt uti öknar irra,
Och med fasa emot döden stirra,
Qwäfwas i deß famn.

Will du ej på Frälsermannen skåda,
Skola synd och död och Djefwul råda

Öfwer dig i tid och ewighet;
Will du ej förfoningen antaga,
Står din grymma lott ej att beklaga
Om man ewigt gret.

Will du ej som skyldig dig bekänna,
Herrens wrede skall i själen bränna
Utan lindring både dag och natt;
Will du ej en Jesus efterfräga,
Så skall hämden med en ewig låga
Snart dig gripa fatt.

Will du ej ditt själawäl besinna
Medan nåd du än hos Gud kan finna,
Will du icke fly ur mörkrets garn!
Skall du fåfängt dig till Himlen
trånga,
Hwilken Gud i sinom tid skall stänga
Kring om Sina barn.

No. 213.

Höj ditt öga upp till Zions fana,
Den skall wisa, hwad du ej kan ana,

Den förkunnar Herren har dig kär;
Der står skrifwet: „Jag för dig arbetat,
„Efter dig, det wilsna lammet, letat
„Både här och der.“

Waknar du i tid till klar besinning,
Finner du i Gud din högsta winning,
Himmelrike med all herrlighet;
Något bättre kan ej någon bjuda,
Ty när domsbasunen höres ljuda
Får du salighet.

Wädjar du ifrån de usla tingen,
Och på jorderunden finner ingen
Wärd att ewigt kunna lita på;
Wänder du ditt öga ifrån gruset
Upp till Fadren, högt i Himlaljuset,
Skall Han med dig stå.

Tror du fast på Gud och uppå Sonen,
Som har skapat stjernorna och månen,
Himlen, jorden, wattukällorna;

Leder Han din wandrings alla öden,
Går dig wäl i lifwet och i döden,
Gud är Jehova.

Rensar du allt ondt utur ditt hjerta,
Om det äfwen gör dig qwal och smärta,
Skall du wisst i Herren finna frid;
Sluter du förbund med Gud på jor-
den,
Litande på blotta löftesorden,
Winner du din strid.

No. 214.

Trots alla otrons mörka makter
Guds Rike segrande framgår,
Trots Satans list och afgrundskrafter
Den klippan Christus ewigt står;
Och ingen störta kan Hans Kyrka,
Som grundfast hwilar på Hans Ord,
Guds Son är sjelf dess wärn och styrka,
Widt skall dess seger warda spord.

Se! natten flyr och dagen randas,
Så wänligt lyser nådens sol,
Se! hur de frusna hjertan tändas
Och Lifwet gryr wid Nordens pol.
Ja, i det Swenska fosterlandet
Ett ljus af Herrens klarhet sprids,
Och löste ifrån otrosbandet
Nu själar wakna upp till lifs.

På Zions näderika höjder
Det Konungsliga bröllopp står,
Med Himmelrikets helga fröjder
Och herrlig spis, som ej förgår;
Der klinga hulda harpotoner,
Wid ljufwa Änglasångers ljud,
Och folk från alla jordens zoner
Församlas till Guds gästabud.

Ett nådens budskap hörs kring jorden,
Det ljuder öfwer haf och land!
Längst upp i höga, kalla Norden
Guds wittnen stå på Bottnens strand;

I Herrens Namn de bjuda alla
Till Lammets sköna gästabud,
Och wänligt goda själar kalla
Till nåd och salighet hos Gud.

Ty hastigt skall det ropet skalla:
Se! Brudgummen, der kommer Han!
Straxt till Hans möte skynda alla,
Som Han i Zion trogna fann;
Då skall Han skänka dem Sitt Rike,
Som tillreddt är af ewighet,
Med himmelsk fröjd förutan like,
Och outsäglig salighet.

No. 215.

Jag har en Wän, som jag ej will
förskjuta,
Af alla wänner är Han aldrabäst;
Till Honom får jag som ett barn
mig sluta,
Och Honom will jag älska aldramest.

Han åter har Sitt ljus sändt ned
till jorden,
Och wårdar Sig om Sina fallna
små;
Nu menniskan är åter bönhörd worden,
Blott hon till Honom beder uti tro.

Jag fordom wandrat har på willo=
gångar,
Der jag så ofta hafwer irrat mig,
Forstod ej Satans list, som men'skan
fångar,
Och förer bort från Sannings helga
stig.
Men Herren ware tack, att jag fått
höra
Det budskap, som Han sändt till
jorden ner,
Han gaf mig tro, Han skänkt mig
kraft att göra
Hwad Han befallt, Han gifwer mer
och mer.

Kom derför menniskor, som wiljen
wandra
Er egen wäg, som ej till Himlen bär,
Kom hören Ordet, ty I kän ej klandra
Om I ej kunnen följa Ert begär.
Säframt I wiljen, Han skall föra
Eder,
Så gören såsom Han oss hafwer sagt:
Omwänden, gän i dop, Han då Er
leder
Förmedelst Andens stora kraft och makt.

Wi menniskor oss böre städs beflita,
Att Anden kläder oss i Guds natur;
Är du det ej, så kan du derpå lita,
Att mellan dig och Gud är skiljemur.
Ack, kära wänner, söken denna gåfwa,
Att I för Herren kunnen en gång
stå,
Hans domedag är nära, Honom låfwa,
Att I och jag må Lifsens krona få.

No. 216.

Sannt och wisst det är, att Christi Kyrka
Är upprättad i wår fallna werld;
Nu man lärer Gud att känna, dyrka,
Icke mer i mörkrets bojor snärd;
Folk, betrakta Ljuset, som nedstrålar
Af en öppnad Himmel, ifrån Gud!
Sköt ej om att helwetsskaran skrålar,
Låter höra hånets bittra ljud.

Sannt och wisst det är, att Christi Rike
Grundas åter här på denna jord;
Kungariket finnes utan like,
Styresmannen är af Himlen smord,
Skatter, oförgängliga här finnas,
Tjufwar, rost och mal ej få ingång,
Menniskor! det bör af Er besinnas
Snart ingå igenom porten trång.

Sannt och wisst, det finns en wäg
till Lifwet,
Blott en wäg, som aldrig delar sig;
Nu det är till menniskorna gifwet,
Söka, finna denna Himlastig.
Lagens bud, som Herren gaf till folken
Under Moses, skall utöfwa makt,
„Syndens lön är döden" säger tolken,
Evangelii budskap oss det sagt.

Då partierna hwarandra reta,
Göra lifwet ömsesidigt tungt,
Huru sällt, att wi med wisshet weta,
Christi Rike är begynnt, fast ungt;
Wäxa skall det ifrån land till andra,
Innefatta hela jordens klot,
Redan se wi Helgonskaror wandra
Herrens berg och Tempelstad emot.

No. 217.

Din wandring går ej alltid lätt
På solbestrålad blomsterslätt,

Men stundom genom dunkel dal,
Du går förföljd af spott och qwal.

Du frågat dig så mången gång:
Hwarför är Himlens wäg så trång?
Hwarför är den ej lätt och bred,
Men leder öfwer ödslig hed?

Hwarför är den ej rosenströdd?
Hwarför jag än må wandra stödd
Af tro och hopp och längtan blott,
Och tyckes sakna mycket godt?

War jag i fina werldens krets,
Jag skulle ware wäl tillfreds;
Och hade skatter jag i mängd,
Och slottet i en herrlig ängd;

Och hade jag blott det och det,
Som menniskan sig önska wet,
Så wore jag ju lycklig då! —
Du dåre är, som tänker så.

Nu, war förnöjd med hwad du har,
I mörka som i ljusa dar!
Förnöjsamhet är dyrbar skatt,
Som gör till dag bekymrets natt.

Missnöjet fräter Lifwets tråd,
Och blifwer dödens förebåd;
Nej! tacka Gud för hwad du fått,
Det allt är gagneligt och godt.

No. 218.

Du Himlarnes Herre, wi bedje till Dig:
Ack, led Du oss in på den heliga stig,
Och skänk till oss Sanningens kost=
bara skatt!
Ty werlden än wankar I sjelfwiska
tankar,
I sjelfwiska tankar, I dunklaste natt.

Du älskar oss alla så faderligt ömt,
Till nåd will Du kalla, Ditt blod
har Du tömmt;

Wi wilje hörsamma, hwad hittills wi glömmt.
Af nåd oss anamma! Du är ju Densamma,
Du är ju Densamma, Ditt Namn är berömdt.

Du känner oss, Fader, i främmande land,
Ack, för oss med warsamt uppfostrande hand!
Och, låt oss snart hinna förhoppningens strand.
Blott ett wi begäre: Att städs Du oss bäre!
Att städs Du oss bäre I kärlekens band.

„Så swarar Jag Eder, så talar Jag Gud:
„Snart böjen Er neder och lyd mina Bud,

„Och Eder bereder till Konungens
Brud!
„Att snart Ni må äga, Hwad allt
skall uppwäga,
„Hwad allt skall uppwäga: Få Hel=
gonens skrud!

„Min Frälsaresamn, den är öppen
hwar stund,
„Jag älskar Min Brud af den dju=
paste grund,
„Med dig will Jag ingå ett ewigt
Förbund.
„Af hjertat jag beder, Att du dig
bereder,
„Att du dig bereder, Ej soswer en
blund.

„Tro Ordet, blif döpt, som Jag sjelf
engång gjort,
„I Jordanens flod öppnas Himme=
lens port;

„Jag Bröllopet reder så festligt och
stort:
„Ack, Jungfrur, blif wisa, Min god-
het beprisa,
„Min godhet beprisa, Kom följen
Mig fort!"

No. 219.

Älskade wän, o min Broder så kär!
Hwila wid hjertat, som slår för dig
här!
Det är ett hjerta, som ömmar för dig,
Och will dig mana från willornas
stig.

Kasta då blicken mot fridenens hus
Upp från det låga, förgängliga grus,
Hwarest du sattes att dwäljas en
stund,
Här i den dystra, de dödligas lund.

Här är ej hemmet, ej målet för dig,
Här är du främling, kom gå då med
mig
Bort till det sälla, det lyckliga land,
Der man oss räcker en broderlig hand.

Der, hwarest friden up; slagit sitt tjäll,
Der, hwarest främlingen finner sig säll,
Der, hwarest Herden will föda sin
hjord,
Tills den har lyktat sin gerning på
jord.

Der, efter möda, till hwila man går,
Och är man trofast, till grafskrift
man får:
„Salig är den, som i Herranom dör,
„Hwilan är hans — Jag till frid
honom för."

Skulle i stoftet man slumra en tid,
Ljuf är ju hwilan, och slut är wår strid!

Och när man wäckes att lefwa igen,
Blifwer det säkert hos Fadren, wär
Wän.

No. 220.

Se, morgonstjernan blinkar glad!
Se'n nattens storm är flydd,
Den wisar stället, der Guds Stad
Skall stå, som wärn och skydd
För trötte pilgrimen,
Som lön för wandringen.
Se, morgonstjernan o. s. w.

I Babel är så mörkt och kallt,
Så dystert och så dött,
Och synden i sin skräckgestalt
Har på sitt ströftäg mött
Så månget wärnlöst lamm,
Som welat wägen fram.
I Babel är så mörkt o. s. w.

Hur' mången har i mörkan natt
  Ej suckat hän sitt lif,
Och trängtat efter Ljusets skatt?
  Ett sorgligt tidsfördrif —
  Se'n Ljuset slocknadt war
  Och Himlen ej gaf swar.
Hur' mången har o. s. w.

Men nu war tiden kommen an,
  Man suckat länge nog,
Och gråt och hjertesorg förswann
  Då Gud till ordet tog,
  Och hörde Josefs bön,
  Ack, hwilket kärleksrön!
Ja, nu är tiden o. s. w.

Och derför sjunger jag så glad
  Min ringa, korta sång,
Jag wandrar utan knot åstad;
  Nog når jag fram en gång
  Till frid och ewig ro,
  Der synd och sorg ej bo;

Och derför sjungar jag så glad
Min ringa, korta sång.

No. 221.

Sjung Herrens låf! Sjung Herrens låf!
Ty det Han gör och låter,
Det är allt godt, hwad än du tänka må;
Han tröstar dig när du uppriktigt gråter,
Han hämtar dig när du för långt will gå.
Han rödjer wägen för de kära Sina,
Att deras fot skall tryggas emot fall;
Han låter nådens sol för alla skina,
Han lättar mödans tunga kall.

Sjung Herrens låf! Sjung Herrens låf!
Ty det, som är dig gifwet,
Det är allt nog, blott du det rätt förstod.

Hwad har du wäl att glädjas åt
i lifwet,
Som Han ej gaf dig, faderlig och
god! —
Och när du slutat har ditt wärf här
nedan
Han ger dig plats bland frälstas
sälla chor;
I detta hopp är du ju salig redan!
O, sjung Hans låf, der högt Han
bor!

No. 222.

Kom! samlens här och sjung!
Du lilla, klena hjord,
Du gamle, liksom ung,
Sjung högt om frid på jord!
Sjung om din Gud och Kung,
Som sändt sitt Ljus till Nord!

Ty nattens swarta drägt,
Som har omhöljt wårt land,
Den själen har betäckt
Och bundit fot och hand,
Och mången djupt förskräckt
Med sina hårda band, —

Den skall nu klädas af,
Den skall ej bäras mer,
Ty Himlens Gud oss gaf
Sitt Ljus och Sanning ner,
Och från Hans wishetshaf
Gå strömmar fler och fler.

Och du, som fattig är
Och naken blind och arm,
Och läkedom begär
För hjerta, själ och barm,
Och rådlös irrar här
Bland werldens wilda larm —

Tag här tillgodo fritt!
Af husets öfwerflöd,
Ty allt är också ditt
Hwad Herren fritt oss bjöd,
Din skuld den ware qwitt
Förmedelst Jesu död.

Blif styrkt, blif mätt, blif glad,
Tag Herrens rustning på,
Träd in i hjeltars rad,
Strid tappert du ockjå,
Så skall i Lifwets Stad
Din segerlön du få.

No. 223.

På hoppets wingar
Jag far så glad,
Och budskap bringar
Om Zions Stad.

Jag sår, jag hoppas
Hwar än jag är,
Och Ordet knoppas
Och frukter bär.

Men stormar brusa
Så mången gång,
Och löfwen susa
Den dagen lång,
Och qwistar härjas
Af ödets hand —
Men några wärjas
Likwäl ibland.

Men samma öga,
Som stormar ser,
Och från det höga
Ger solsken ner,
Det skådar ständigt
Hwad nyttigt är,
Och så behändigt
Är alltid när.

Se, härpå bygger,
Jag ock mitt hopp,
Och hoppas trygger
När sol går opp,
Och går den neder
På Himmelen:
En finns, som leder
Den fram igen.

Och hur' det ändras
Och hur' det går,
Jag ej förändras:
Jag tror och sår.
Jag hoppas skörda
Engång till slut,
När pligtens börda
Jag härdat ut.

No. 224.

Twifla ej, men förtrösta,
Skall du friden så hösta

Af de Kristenes ställen,
Som dig låfwa allt godt,
När du profwen utstått.

Låt ej ängslan bedröfwa,
Låt ej twifwelsmål röfwa
Dina själ utur nåden,
Men förtrösta på Gud
Uti bönernas ljud.

Låt ej Satan och werlden
Söfwa in dig i flärden,
Se'n du engång är uppwäckt
Fall till fota för Gud,
Lyd och älska Hans bud.

Genom bönen till Herran
Wiker Frestaren fjerran,
Och uppgifwer sitt syfte.
När mitt sinne mår wäl
Är jag glad i min själ.

Skapa i mig ett hjerta,
Som är rent ifrån smärta!
Gif mig en ny wis Anda,
Gör mig själen så from,
Att den hos Dig får rum.

Herre, sänd mig Din Anda!
Som kan gå mig till handa
Då det gäller att kämpa,
Att Din kraft sig må te,
Det all werlden må se.

No. 225.

Uti kalla, mörka winternatt
Folket i Norden satt:
Plötsligt hördes då från Himlens Gud
Simpla män med Lifwets sändebud;
Mörkrets Furste med sin här,
Straxt till striden wäpnad är.

Rösten ljuder nu för en och hwar,
Som efter frälsning far:
Wänd om! wänd om! skynda dig
och kom!
Snart utföres en rättfärdig dom,
Godt om du beredd då är,
Stå blandt de Utwaldas här.

Snart en man med lian i sin hand
Står uppå jordens rand,
Och en annan ropar med stark röst:
Skär upp winqwistarne, det är höst!
Otro, strider och ofred
Trampas då i pressen ned.

Sonen stiger då från Fadren skön,
Trohet, du får din lön!
Zions kämpar få en lagerkrans,
Zions döttrar gå med fröjd i dans,
Hosianna! jublas ut
Och wår pröfwotid är slut.

Derför lilla kämpaskara god,
Wandra med tappert mod
På den wäg, som till Guds thron
är laggd,
War nu glad och aldrig mer försagd,
Ty du hwilar på den grund,
Som är Himlarnes Förbund.

Nu wi alla glade stämma i
Wär säng med harmoni,
Medan wi på trånga wägen gå,
Tills engång wi fram till målet nå;
Der wi i den hwita skrud
Skola skåda Lammets Brud.

No. 226.

Det mörker är förswunnet
Som höljde men'skans stig;
Ett fridfullt hem är funnet,
Hwarför wi tacke Dig.

Som ömma will för alla,
Som älska Dina bud;
Wälsignelse nedkalla
Wi öfwer oss, o Gud!

Uti Din kraft wi stiga
Till Ljusets nejder opp;
Oss lärdomar inwiga
Till bättre ljus och hopp.
Wår tid wi ej mer finna,
Som fordom, mörk och lång;
Gladt timmarne förswinna
Med arbet', bön och sång.

O Herre, kär för alla,
Med låf och tacksamhet
Wi för Din thron nedfalla;
Wårt låf, försmä ej det!
Lik hulpna barn wi komma,
O, tag wår hyllningsgärd!
Liksom en wårfrisk blomma
Af solens ljusblick närd.

Då mörkrets natt har ända
Och grafwens sömn är slut,
Wi till Din thron anlända,
Der glädjen ej tömms ut.
Wi der med strålfull krona
Och ärans ädla glans,
Bland Dina barn få throna,
Och bära helgonkrans.

No. 227.

Kraften från det höga,
Likson en eld för öga,
Med kraft och mod och liflighet
Nedsänkes till Guds menighet.
Tacker alle Gud för Hans gåfwa!

Kraften från det höga,
Kan samla hjertan tröga
Från Öst och West från Syd och Nord
Till gäster wid Guds Nattwardsbord.
Tacker alle Gud för Hans gåfwa!

Kraften från det höga,
Som werlden känner föga —
Den ger Guds Helgon helighet,
Och sist i Himlen salighet.
Tacker alle Gud för Hans gåfwa!

No. 228.

Kärleken är Ljusets källa,
Kärleken är Lifwets rot,
Derför äro Helgon sälla
Och ej göra Gud emot;
Det har Frälsaren förklarat,
Anden sjelf oss uppenbarat,
Det wi känna af Guds frid
Och det hopp, wi tröstas wid.

Kärleken wi ej förgäte,
Kärleken är Ljusets glans,
Derför sitter på Guds säte
Jesus nu med strålekrans;

Han, som Ljuset är och Lifwet
Har för oss Sig sjelf utgifwet,
Blifwer i och lefwa skall
Af Gud Faders kärleksswall.

Kärleken Guds lag uppfyller
Som fullkomlighetens band,
Himlalifwet den förgyller,
Den utflyter af Guds And';
Derför med Guds kärleks flamma
Mer af Lifwet wi anamma,
Ja, wi warda må med den
Ett med själens bäste Wän.

No. 229.

Tag det korset bort, som wårdar
Platsen, dit den döde gick!
Wid hwart steg i dödens gårdar
Spira blomster för wår blick.

Seger öfwer död och graf
För den brutna wandringsstaf,
Palmeqwist för askekruka —
Döden kan Dig ej uppsluka.

Solen mörknar då Han bleknar,
Som för oss utgjöt Sitt blod,
Grafwen lyser, ljuset tecknar
Att förklarad Han uppstod.
Ljud wär låssång högt i sky
Ljust i Zions Stad så ny!
Jesus Christus gick ur griften,
Så uppfylldes helga Skriften.

Ja, Han lefwer Gudspersonen,
Sprängda äro dödens band,
Och Han sitter högt på thronen
Och utdelar lif och And'.
Nu en Sabbatsmorgon skön
Rinner upp med segerlön,
Och som Zions-sången klingar
Wäxa kraftens örnewingar.

No. 230.

Allmakts Gud, som werldar bjuder,
Wi Dig dyrke, Herre stor!
Medan jubelsången ljuder,
Stiger högt i mäktigt chor.
Låt oss trofast med hwarandra
Hand i hand härnede wandra,
:,: Genom mörkrets djupa natt, :,:
Mot det mål, Du oss har satt.
Båd' i tid och ewigheten
Efter Lifwets skatter leten!
:,: Hwaraf oss en försmak skänkts :,:
Då i dop wi nedersänkts,
Se'n af synder wi ej kränkts.

Ej wi söka Gud allena
Medan lyckan njutes fullt,
Honom icke blott wi tjena,
Då när wänner smila huldt;
Icke blott när stormar tiga
Till Din sak wi oss inwiga,

:,: Men i lifwets kamp så swår, :,:
Och när werlden mot oss står
Wilje wi Din gerning främja,
Stifta frid och ro och sämja.
:,: Oss tilldela kraftens And', :,:
Slut oss i Förbundets band,
Håll oss mäktigt wid Din hand!

No. 231.

Sin wagn Han gör af skyar blä,
I ok Han stormen spänner,
Den hela jord med klippor grå
Är wax uti Hans händer.
Hans swärd är skarpt, Hans spira god,
Hans folk är löst med Sonens blod,
Hwars Namn är Jesus Christus!

Guldkronan bär Han nu så skön,
Och swärdet, gömmdt i skida,
Han gifwer Helgonskaran lön,

Mest dem, som mest måst lida;
För alla själar beder Han,
Och beder dem med bud om land
Ej att försmä Hans krona.

Hans bön är stark, Hans bud är godt,
Med Gud att oss försona,
Men dock för det Han här med spott
Blott bar en törnekrona;
För werldens dårar till förakt
Är Zions bud, Hans kungamakt,
Hans frid och glans och glädje.

Men när tillbaka uppenbart
Till Zions fest Han kommer,
Och när basunen ljuder klart
För honom werldens Domar';
Då Zions barn Han kännes wid
Och skänker salighet och frid,
Som de med Honom ärfwa!

No. 232.

Stig jubel högt, från jordens låga
zoner!
Upp Zion, kasta oket, som dig twang!
Stig högt, träng in till Gudars gyldne
throner,
Och blanda dig med Änglars harpo=
klang!
Upphöj Hans pris, som ewigt oss
utkorat!
Till tack har werlden Honom hatat,
sårat,
Likwäl den ångrande får barnarätt,
O, skulle wi då ej wärdera det?

Man hörer menniskan så ofta klagar:
Gud har mig glömmt, mig sorgen trycker
jemt!
Det sker när motgångs sky i pröf=
ningsdagar

Har hjerta, själ och håg till missmod
stämmt.
O, Broder, Syster! låt bekymret wika,
Gud will igenom pröfning dig berika;
Uppsänd din bön och helst ur nödens
grop,
Han wänder gerna örat till ditt rop.

Hör Fadersorden huru mildt de strömma,
En salighet det är i denna röst,
Så säger Han: „Kan modren sjelf
förglömma
„Det späda barn, hon bärer wid sitt
bröst?
„Ja, om hon äfwen blefwe grym i
sinne,
„Så går dock Zion aldrig Mig ur
minne,
„Ty har Min tjenare ju sagt det ord:
„Hon är mig dyr och kär, Min Stad
på jord.

„Du tecknad är i begge mina händer,
„Och dina murar har Jag alltid sett,
„Om än det synes som Jag mig bortwänder,
„Har Jag dock dina sorgetårar sett.
„Och efter motgångs storm Min kraft dig höjer,
„Och för Min makt din owänshop sig böjer;
„När nöden trängt dig, hjelper dig Min arm —
„O, älska mig med barnakärlek warm!“

Af dessa ord Guds Zion mäktigt glädes,
Wi ej bortkasta wår frimodighet,
Ty skåda wi fiender alleställes,
Är Gud wår tröst, Han fredar från förtret,
O, Bröder, Systrar! tänk i fordomtimma
Hur' Gud lät Israel Sin hjelp förnimma,

Han förde Sina med en mäktig hand,
Ännu Hans kärlek når till jorden strand.
Hur' ofta hörde wi ej stormen susa,
Som öfwerröstade wår glada sång!
Wi ofta sågo ondskans haf uppbrusa
Och hota oss med död och undergång.
Dock Han wår Gud, som nådens ord
oss sänder,
Han till wårt bästa allt omsider wänder;
Till trots af allt, som ondt oss göra kan,
Går Frälsaren för oss som segrens
man.

Wi derför glade wåra knän nedböja
För Dig wår Kung, i Himlahofwet
smord,
Hör sångens ljud, som wi till Dig
uppböja!
Tag mot wårt tack för Evangelii Ord.
Wi nu wårt låf och pris till Dig
frambringa,
Mottag det Fader, fastän det är ringa!

Wi bedje uti tro i Jesu Namn:
O, för oss snarligt hem till Zions
hamn!

No. 233.

Säg, känner du rättfärdighet?
Hwem Gud Sitt Rike upplåter?
Du spörjes härmed om du wet,
Att Han oss synden förlåter?
Han har rättfärdighet i Sig,
Men är ock huld och faderlig,
Själen i kärlekens flamma.

Häraf det följer tydeligt
Hwad Helgonen ej förgäta,
Att det för dem är utaf wigt,
Att fly både kif och träta.
Kärleken blott är lagens bud,
Kärleken sjelf är lagens Gud,
Kärlekens land är Hans Rike.

Det Fariseen ej förstår,
Han bygger de kalkade grafwar,
Det den sjelfkloke ej uppnär,
I blindhets-snaran han snafwar;
Men de, i dopets nådesfamn
Faderens And' gaf barnanamn,
Barnarätt få till Guds Rike.

No. 234.

Öfwer stjernorna dans
Sitter Herren i glans,
Skådar ned från Sin höghwälfda
Himmel.
Se wi dit, se wi der
Änglars jublande här,
Samt de frälstes så saliga wrimmel.

Der på thronen Han ler
Gud wår Fader, och mer
Det Guds Lamm, som för syndare
blödde,

Han, wår Broder och Wän,
Återköpt oss igen
Till wår Fader — så Kärleken glödde.

Hjertat widgas för Gud
Wid det jublande ljud,
Zions sångare nu höras qwäda.
Längtan fyller wår barm
Wi utsträcka wår arm,
Herre kom, Dina Helgon att gläda!

Du ser jorden i nöd,
Ser dess synder och död,
Ser oss wandra i trängsel och faror.
För oss hem till Din frid,
Hem till Zion så blid,
Till de frälsta och jublande skaror!

Se, oss främlingar här
Lida Babels beswär,
Der i West bygges Zion, det unga;

Låt den stund wara när
Då wi finna oss der,
Och få Lammets Halleluja sjunga!

No. 235.

Framåt! Himlen är wårt mål,
Gäster äro wi på jorden;
Sjelf igenom brand och bål,
Storm och hagel, ljungeld, tordön
Fly till Efraim Canaan,
Der är Israels fädersland.

Framåt — styrk oss, Helge And' —
Till det land, hwar wi ha' hemma,
Ej må något jordiskt band
Oss uti wår sträfwan hämma.
Fly till Efraims Canaan,
Der är Israels fädersland.

Framåt kallar Jesus dig,
Då du Hans Profeter hörer;

Framåt swingar hoppet sig,
Och wid handen tron dig förer
Fram till Efraims Canaan, —
Der, der är ditt fädersland!

Framåt träng trots werldens köld,
Framåt hwarje Helgon ilar;
Jesus skyddar med Sin sköld
Oss mot alla Satans pilar.
Hem till Efraims Canaan —
Der, der är mitt fädersland.

No. 236.

När wi denna gången ämna
Tala här i detta rum,
Bedje wi Gud, nåd oss lemna
Tala Evangelium.

Wäg till hwarje hjerta bana
Med försoning, nåd och frid,
Många själar icke ana,
Att de sofwa denna tid.

Eger du ej Jesus, skatten,
Som ger Ljus i trogen själ!
Är derinne mörka natten?
Går omsider dig ej wäl.

Ack wår wän, om nu du kände
Den, som står wid hjertats dörr,
Då dig utan twifwel hände
Hwad, som aldrig händt dig förr.

Själar, törsten efter watten
Utur Zions öppna brunn!
Er på egna werk ej matten,
Byggen ej på sandig grund!

Sorgens bild ditt öga gifwer,
Suckar stiga ur din själ,
Tro pa Jesum! säll du blifwer,
Intet rubbar se'n ditt wäl.

Komme denna stund din lycka,
Att du finge tro och frid!
Gud dig will i famnen trycka
Som Sitt barn i ewig tid.

No. 237.

Oss har nådens budskap nått,
Kallelsen till gästabudet,
Och wi hafwe krafter fått
Följa Evangelii-ljudet.
Jesus Helgonen förenar
Med Sig sjelf som stammens grenar.

Nu gör Kärleken oss fri,
Deruti wi Fadren skåda,
Men i oss beklage wi,
Att än swagheter widlåda.
Hjelp oss från desamma skilja,
Gör oss nöjde med Din wilja!

Tills wårt hjerta slutar slå,
Rör sig lugnt den sista gången,
Wilje wi städs sjunga på
Denna nya hemlands-sången:
„Oss, Sitt folk, will Gud bewara,
„Samla oss till Himlens skara.“

No. 238.

Sjung Helgonflock om seger,
Om Zions Konungs makt!
Du allt med Honom eger,
Som fienden nedlaggt;
Sjung i ditt främlingsläger,
Hwad Segerfursten sagt:
Den, som inwid Min sida går
„Och följer mina segerspår,
„Han Lifwets krona får.“

O, om wär själ dock kunde
Sig sluta tätt till Dig!
För Sanning wi ej blunde,

Men wandra på dess stig;
O, att af löf wi bunde
En krans, o Jesu, Dig!
Hjelp Ande oss från sorg och we,
Att alltid uti tron wi se
Gud Fader mot oss le.

O, att Du Dig förbarmar
Wid ångren böneljud,
Och räcker nådens armar
Emot Din jämmerbrud;
Och då fienden larmar
Så tystar Du dess ljud.
O! war med oss, Du Fader wår!
Så att Din kraft ibland oss rår
Och läker alla sår.

Fritt werldens barn må larma
Mot trogna barnen små!
Ack säge de hur' arma
De äro alla — då
De ropade: Förbarma

Dig öfwer oss också!
Men blinda än för Ordets Ljus,
De hänga fast wid jordens grus
Och nå ej Fadrens hus.

O, häll oss Du wid handen,
Du Segerhjelte wår!
Snart för den trötta anden
Din Himmel öppnad står;
Här qwald i ödenlanden,
Der säll i ewig wår.
O Zion! ljuf blir hwilan din,
I morgonswäkt, din stjerna brinn!
Wi gå mot Himlen in.

No. 239.

Sänd mig, Herre, till att säga
Folken deras syndighet,
Intet kan det kall uppwäga,
Att förkunna salighet.

Fadrens Kärlek, än den lågar,
Klar och warm en helig eld,
Mången den ej efterfrågar
För att blifwa tillfredsställd.

O, att alla wille höra
Deras eget högsta wäl!
Att de måtte bättring göra
För att få en frälsad själ.

Utaf Herrens kunskap jorden
Snart skall blifwa öfwerfull,
Höras skola dessa orden:
Detta sker för Jesu skull.

Jord och Himmel sammanflyta
Öfwerfyllde af Guds Namn,
Då wi aldrig wilje byta
Hwilan uti Zions hamn.

No. 240.

Se engång hur' tiden går,
Allting om sin ände spår,
Riken, folk till kamp sig rusta,
Retade af hämdens lusta,
Törsta efter strid och blod.

Jordskalf, hunger höras der,
Krig och uppror ser man här,
Det är weerna, som komma;
Men ej ängslas dock de fromma,
Ty allt detta skall ju ske.

När du fikonträdet ser
Knoppas, wårens tid då ler;
Herrens löften dig påminna:
Allt bekymmer låt förswinna
Wid det klara morgonljus.

Käckt ditt hufwud då upplyft!
Du är frälst från dödens klyft

Och för Himlen återwunnen;
Säll om du är trogen funnen
Med de pund, dig Herren gaf!

Låt oss Broder, hand i hand
Wandra uti kärleksband;
Hem till Zion loppet rigta,
Guds Profeter oss ej swigta —
Warden fyllde med Guds And'!

No. 241.

Jesus Christus är min borgen,
Christus will jag bygga på,
Då när Babel höljs af sorgen
Hoppets grundwal skall bestå;
Är än Zions-wägen brant,
Är det likwäl wisst och sannt,
Genom strider går jag nöjder
Hem till Zions ljusa höjder.

Tröstig här hos Gud jag sitter,
Sjunger högt min frihets-sång;
Ringa syns mig jordens glitter
Och jag glömmer dess förfång.
Borgar och palatser stå
För min blick som tufwor små,
Alla saknader jag glömmer
När min Gud i famn mig gömmer.

No. 242.

Zion, o Zion, hur' är du mig kär!
Wandrar jag fjerran ell' wandrar jag
när,
Alltid en längtan uppfyller mitt bröst,
Du är mitt hopp och min glädje och
tröst.

O, hur' jag längtar att lefwa och bo
I dina dalar i tusenårs ro!

Långt bort från Babylons smärtor och
nöd,
Undfly fördömmelsens ewiga död!

Herre, lät snarligt mig komma dithän,
Hwar Du har talat till jorden igen,
Hwar Du har nyprest Din Kyrka så ny,
Dit Dina barn nu så glade hänfly.

Der skall jag skåda min Frälsar' och
Gud,
Der skall jag lära Hans heliga Bud,
Der skall jag finna mot synden ett skydd
När afgrundsfursten är jagad och flydd.

Hjelp mig då, Herre, att trofast jag må
Göra Din wilja och frälsning uppnå,
Då jag är luttrad och pröfwad och klar,
För mig till Zion och nådig mig war!

Zion, o Zion, du utwalda land,
Till dig jag kommer så snart som
jag kan,
Zion, der dukadt är Himmelens bord, —
Du är den skönaste fläck på wär jord.

No. 243.

O, Zions land, der Guds Tempel står,
När får jag glädjen till dig att komma,
Och lefwa der i en ewig wår,
I dina dalar, bland Helgon fromma?
Re'n Helgon fråga:
När syns din låga,
Din glans och ära,
Är den oss nära?
O, Herre Gud!

I Herren mäktig, i mig dock swag
Jag gläds att frälsningens Ord få bära,
Förkunna Sanningen hwarje dag,
Att män och qwinnor Guds bud må lära.

Ja, Gud förkunnar
Med Änglamunnar,
Att fullmaktsordning
På Hans förordning
Åtlydas bör.

O, Zions land, du min lefnads mål,
Der Lifwets flamma så klar skall brinna;
Till dig jag längtar från Babels prål,
Hwad hjertat saknat, jag der skall finna.
Då fot jag sätter
Inom dess slätter,
Så ser jag under
I mark och lunder,
O, herrlighet!

O, Israels Gud, Du wår Styresman,
Haf tack, att jag är Din tjenar' blifwen!
Gif kraft, att rätt jag utföra kan
Din wilje här, så jag finns inskrifwen

I Ditt register,
Att jag ej mister
Min plats och krona
Men sist får throna
Hos Dig, o Gud!

No. 244.

I morgonljusets gyldne glans
Förklarad grafwen står,
Och Lifwets kraft sin strålekrans
Kring dödens mörker slår;
Ty dödens bojor Jesus bröt,
Gick segrande af grafwens stöt.

Med ewighetens krona står
Han öfwer dödens natt,
Han wisat oss hwar wägen går
Till Lifwets dyra skatt;
Till Fadrens höga Himlahus
Han leder oss från grafwens grus.

På andra siden tårars dal
Från sorg og strid och we,
Ej nådt af jordens många qwal,
Ett bättre hem wi se;
Så gråt då ej, och sörj ej mer!
I Andens hem hwar wän du ser.

Der finnas inga dödens sår,
I himmelsk salig ro,
Hwar allt, som smärtor här, ej får
Inträuga i wårt bo.
I Lifwets sköna morgonstund
Wi uppstå ifrån grafwens blund.

För att en fallen Adams-slägt
Från döden frälsa få,
Har Jesus dödsinseglet bräckt,
Blef född så arm på strå.
Hör jubelsången blir kungjord:
Han lefwer, Han uppstod på jord!

O, salighet, o stilla frid,
Som genom grafwen går!
Dit Lifwets glans oss följer blid,
På oss ej döden rär.
För Helgonen, som dö, ej gråt!
Igenom död går Lifwets stråt.

No. 245.

Jag tjenar Gud, då jag är ung,
Och från min barndoms wår;
Min tunga, för dig Fader sjung
Hwar dag, och år för år!
Jag prisar Dig, som gaf mig namn,
Föräldrar, slägt och wän
I Zions ljufwa modersfamn —
Tack, pris och tack igen!

För Far och Mor jag tackar Gud,
De lära mig Ditt Ord,
Att jag må hålla Dina bud
Och lefwa sällt på jord.

Styrk mig, min wandring fasthet gif,
Så att jag bildas här
För det celestiala lif
Bland Zions Gudahär.

Då ungdoms skönhet wirar sig
En krans af ewigt grönt,
O, wisdoms brunn, jag söker dig,
Ditt språng är friskt och skönt!
O, må jag ewigt till Ditt pris
Bland Zions slägter gå,
Och må jag glad i Paradis
Inwid Din thron få stå!

No. 246.

Med hwad är Lammets Brud wäl lik?
Hwem är så fattig, dock så rik?
Hwem är så däglig, dock så stygg?
Hwem är så rädd, men likwäl trygg?
Hwem blir så ofta falskt förrådd?
För hwem är werlden törnesådd?

Förföljd och bannad här hon war
Men likwäl trygg i Guds förwar,
En dårskap för en fallen werld
Fast hon af wisdoms Gud är lärd;
Förr irrande förutan Gud,
Nu Jesu återfunna Brud.

Hwem är af fröjd och smärta full?
Hwem är som hon så hwit som ull?
Hwem är som hon i trängsel laggd,
Men står dock lugn och oförsagd?
Hon segrar under dödens slag,
Som Stefan' på sin martyrdag.

Tidt sökte werlden sjelf dess gunst
Och lockade med wiraksdunst;
Hon slet sig lös af werldens famn,
Men werlden skryter med dess namn.
Sjelf blef hon dömd till bål och brand
Och jagad, flyktig rundt om land.

Då stiger Satan ur sin grop,
Hör kättare! så ljöd hans rop,
Dă kämpehus med händers makt
Med guld och silfwer, bilders prakt,
All werlden reste med hans list,
Som rånat namnet Jesus Christ.

Då Herrens Brud med suckars röst
Till öknen flydde utan tröst;
Dock ej förstummas Sannings råd
Om synd, rättfärdighet och nåd;
Men Ordet blef i länker laggdt
Och Sanningen på bälet bragt.

En legd och werldslig prestehop
Förfalskat Herrens Ord och dop,
Och ärlighet blef som en hund
Af prester slagen på sin mun;
Det hela blef en lek med ord,
Men Jesu lära blef ej spord.

Blott för att passa på sin skatt
Hwart nyfödt barn tog werlden fatt;
Ej hjelpte faders, moders rop —
Det släptes till det falska dop;
Om några samlat sig till bön,
Blef fängsel, böter deras lön.

Högt klagan öfwer Babel gick,
Och tåren flöt ur Rachels blick!
Då fäders röst ljöd högt af jord,
Och Ängeln bragte Herrens Ord
Om lögnens dom, som förestår
Då Israel ur öknen går.

Nu bygges Zion herrligt opp
På de urgamla höjders topp,
Och Herrens Tempels gyldne kam
Bland Israels skaror strålar fram;
Apostlars och Profeters tal
Wi höra så i Zions dal.

No. 247.

Jag wet på hwem jag bygger,
Jag wet hwad fast består,
Jag hwilar derpå trygger
När Babylon förgår!
Jag wet hwad ej skall swinna,
Hwad aldrig falla kan
När wismän går som blinda,
Och wackla af och an.

Det demantsklippan blifwer,
Som trotsar makt och list,
Den Man, som skydd mig gifwer,
Det är min Herre Christ;
Hans And' är Lifwets kärna,
Hans Ord kan aldrig dö,
Han är den fasta stjerna
På tankens wilda sjö.

Jag wet på hwem jag bygger,
Jag wet hwad fast består,

Jag hwilar derpå trygger
När Babylon förgår!
Det rösten är, som ljuder
Från Guds Profeters mun,
Det Ord, som Jesus bjuder,
Det är min klippegrund!

No. 248.

Det finns ett land, der intet törne sårar
Den lidande och trötte wandringsman,
Dit blickar mången pilgrim genom tårar,
Och lyftar åter upp sin matta hand;
Det finns ett land, dit aldrig stormen slungar
Sin wreda bölja mot dess blomsterkust,
Der fågeln ewigt som i wåren gungar,
Der sorgen dräper ej wårt hjertas lust —
O, land, mot dig min tanke ofta ilar,
Jag i ditt ljus med salig glädje hwilar.

Den himmelska och aldrig släckta längtan
Kan fatta fullt det sökta landets namn,
När Anden trånande från Babel
trängtar
Mot din förklarade och ljusa hamn;
Tack! Fader, tack! Din godhet gaf
mitt hjerta
En smak på Zions saligheters haf;
Du lärde mig i glädje som i smärta
Att älska Dig som tog — och all=
ting gaf;
Du lärde mig hwad munnen knappt
kan stamma,
Att nära Andens himlaburna flamma.

Ty Lifwets Sanning, Profetians dröm=
mar
Der wakna upp och friska ljuft wårt
sinn',
Der flöda mäktigt Andens djupa
strömmar,
Der wäta saknadstårar ej wår kind.

I Zion, långt i West bland dina
kullar
Jag känner mig som fågeln lätt och fri,
Och böjer mig i bön för Gud, som
rullar
Werldsaltets solar uti harmoni,
Af Prestadömets makt genfödes jorden
Se'n Himlens frälsningsplan är stif-
tad worden.

No. 249.

Sköna Zion, käckt du stanna!
Med din frihetskrans om panna,
Med banér och swärd i hand
Wäldigt uti Herrens And'!

Se i Östern hur' det dagas!
Gamla Babylon förswagas,
Tusenårets sol går opp,
Och förgyller Bergets topp.

Dalarne af Efraim fyllas,
Herren af Sitt folk nu hyllas,
Under Israels Zionsgång
Ljuder Helgons jubelsång.

Flitigt Josefs barn arbeta,
Och de Himlens bud få weta,
Samlas in i Jesu hjord,
Spisas, mättas wid Guds bord.

Sjung, o jord! med jubelstämma,
Snart din Gud är hos dig hemma;
Snart ej sorg ej suckan hörs,
Ewigt jubelharpan rörs.

Zionselden lyser wida,
Och deß strålar glädje sprida;
Nu uppfyllas fäders ord,
Zion waknar herrliggjord.

No. 250.

Blomstra som en rosengärd
Skola öde rymder,
Under Herrens makt och wård,
Under jubelhymner.
Mötas skall i stråledans
Libanons och Carmels glans,
Sarons ljufligheter.

Herren kommer, Gud med oss,
Ormens wälde krossar,
Bjuda skall Han owän trots,
Han sitt folk förlossar.
Allt betalas då till slut:
Fienden skall jagas ut,
Som förstöt Guds nåde!

Blindas ögon öppnas då,
Och de döfwa höra,
Fjerran folk till Zion gå
Att Guds werk utföra;

Ja, de halte löpa snällt,
Stammar, som för mållös gällt,
Höja klart sin stämma!

Så i Herrens Helgedom
Esaias spädde;
Tiden rann, och Josef kom,
Änglars Ord oss nådde.
Babel mognas till Guds dom,
Zion ut af trängseln kom,
Paradis af öknen!

No. 251.

Wårt land, wårt land, wårt arfweland,
Ljud högt, du ljufwa ord!
Ej lyfts en höjd mot Himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand
Mer älskad än wår byggd i Nord,
Än wåra fäders jord.

Wårt land är frit, här ſlafweri
Ej ſmider twångets block,
All werlden far oſs ſtolt förbi,
Och Dalen, ſom wi ſamlas i,
Den ſkys af Hedningarnes flock —
Wi älſka landet dock.

Wi älſka wåra ſtrömmars brus
Och wåra källors ſpräng,
Wi älſka ſlätten, ſkogens ſus,
Wår ſtjernenatt, wårt ſommarljus;
Hwad örat hör, hwad ögat ſer
Os friſka känslor ger.

O land! du tuſen Helgons land,
Der fred och trohet byggt!
Der Himlens Gud, med nådig hand
Oſs gaf ett land, wår framtids land;
War för din ringhet aldrig ſkyggt!
War, Zion! gladt, war tryggt!

Din blomning, sluten än i knopp,
Snart mognar ur sitt twång;
Se ur wår Kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
Och högre klinga skall en gång
Guds Helgons jubelsång.

No. 252.

Wälkommen Synskonskara,
Som kom från Babels strand!
Gud will Sitt folk bewara
I frid i Zions land.
Wi se från skiljda trakter
Hit slägter samla sig,
Att fritt från mörkrets makter
Få wandra Ljusets stig.

All werlden ses beundra
Och i förfäran stå,
Att skaror många hundra
Till Zions länder gå;

Den bäfwar för de dommar,
Som främja Herrens sak,
Då afgrundsfurstens bommar
Förstöras under brak.

Det Onda skall gå under,
Det Goda skall bestå,
Det spåras alla stunder,
Guds Helgon det förstå;
Ty ej det skall förblifwa
Som hitintills det gått,
Att ulfwar Lammen drifwa
Och jaga dem med spott.

Wår Herde snart framträder
Då Babel står i brand,
Sin plats Han nu bekläder
På Fadrens högra hand;
Må werlden än baktala,
Mot oss med hätskhet stå,
Han skall Sitt folk hugswala
Och bära Lammen små.

Här sån I bo och bygga,
Och grunda Edert hem;
Här ären I mest trygga,
Och lefwen ibland dem,
Hwars troslif och förhoppning
Från Gud har sin uppkomst!
Och mognas här ur knoppning
Till fullhets sköna blomst.

Till jordens folk och stammar
Indbjudningen går ut,
Ännu Er Gud anammar,
Tills tålamod tar slut.
Det är den sista timman,
Den sena aftonwäkt,
Den sista nådesstrimman,
Som bjudes Adams slägt.

